

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/02 • 13 Ocak 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Faşist baskı ve teröre karşı

birleşik-militan mücadeleye!

Sermaye iktidarı kendi gündemleriyle emekçileri oyalamaya çalışıyor...

İşçi sınıfının gündeminde örgütlenme, dayanışma ve birleşik mücadele olmalı!

F-16 savaş uçaklarıyla çocukları bombalama emri veren sermaye devleti, pervasızlığını katliamın arkasında durarak da sergiledi. İktidarın başı Tayyip Erdoğan ile önde gelen müritleri, sermaye adına siyaset yapan çürümüş kasta yakışır bir tutum alarak katliama kılıf uydurma yarışına girdiler. Amerikancı dincilerin “eli kanlı katiller” olarak damgalanmasına vesile olan bombardımanın savunulması, pervasızlığın olduğu kadar bir aczin de ifadesiydi.

AKP hükümetinin şefleri her ne kadar ortamı demagojiye boğarak gündemi saptırmaya çalışsalar da, bu, onları “eli kanlı katiller” olarak damgalanmaktan kurtaramadı. AKP şefinin kin saçan bir üslupla Kürt halkına ve hareketine hücum etmesi ilk olmasa da, sergilenen fütursuzlukta, suçüstü yakalanmış olmanın etkisi belirgindi.

AKP iktidarının katliamın üstünü örtme planının, Kürt siyasetçileri ile basın emekçileri tarafından boşa düşürülmesi, AKP şeflerinin Kürt halkına duydukları düşmanlığı daha da pekiştirdi. Zira etrafa ahlak dersi vermeye pek hevesli olan dinci-gerici şefler, İsrail’deki ırkçı-siyonistlerle aynı zihniyeti taşıdıklarını, çocukları bombalama suçunu işleyerek göstermiş oldular.

Bu esnada AKP iktidarı ile en büyük destekçisi olan Fethullah Gülen cemaati arasında iktidar ve rant paylaşımı etrafında yaşanan gerilimler, Tayyip Erdoğan’la müritlerini daha da sıkıştırdı. Sağa-sola tehditler savuran, uyduruk gerekçelerle muhaliflere “terör örgütü üyesi” damgası vurup zindana atan AKP şeflerinin, cemaatin meydan okuyan kalemşörleri karşısında ise genelde sessiz kaldıkları görüldü.

“İleri demokrasi” söylemiyle “ileri zorbalık” rejimini kuran dinci-gerici iktidarın maskesi, Roboski katliamıyla parçalandı. Maskeyi tamir etmek ve gündemi saptırmak amacıyla eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’u “terör örgütü kurmak” suçlamasıyla tutuklayan sermaye iktidarı, bu hamle ile güya darbecilerden hesap sorma gösterisi yapmaya çalışıyor. Oysa yapılan, halen dinci gericiliğe biat etmeyenlere gözdağı vermek ve İlker Başbuğ’un tutuklanması ile gündemin meşgul edilmesidir. Amerikancı rejimi gayr-ı meşru konuma düşüren Uludere katliamın yaratılan bu toz dumanla unutturulmak istendi.

Bu arada aynı günlerde CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu hakkında da fezleke hazırlattıran AKP iktidarı, “ileri demokrasi” safsatasını tekrar piyasaya sürdü. Kürt halkına karşı savaşı derinleştiren, komşu halklara karşı ABD adına tetikçilik yapan AKP iktidarı, düzen içi muhalefete bile tahammül etmeyen saldırgan politikayı Ankara’nın merkezine de taşıdı. “Özel yetkili savcı” adı altında paravan bir oluşuma giden AKP iktidarı, “astığım astık, kestiğim kestik” zihniyetini egemen kılarırken, dinci şefler “hukukun üstünlüğü” zırvasıyla nutuk atmakta sakınca göremeyecek derecede riyakar olduklarını bir kez daha kanıtladılar.

Büyük sermayenin, emperyalistlerin, borazan medya ordusunun desteğine dayanarak pervasızlaşan AKP iktidarının “ileri demokrasi” söylemi, ancak tiksintiyle karşılanabilir. Zira bu iktidar darbeler veya

derin devletle hesaplaşmıyor; tersine, kontrgerillayı kendi denetimine alıp daha da tahkim ediyor.

Egemenler arası gerici iktidar savaşından üstün çıkan dinci gerici işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına köleliği dayatıyor, Kürt hareketini tasfiye etmek için savaşı

tırmandırıyor, her muhalif sesi susturmaya, ilerici-devrimci hareketi ise bastırmaya çalışıyor. Bu icraatlara da “ileri demokrasi” diyor.

Orduyu dizayn edip denetim altına alma yolunda önemli mesafeler kateden dinci-Amerikancı iktidar, kendi içinde de rant kavgasına tutuşmuş bulunuyor. Gerici rejimi tahkim etme ve dinciliği yayma konusunda birlikte çalışan AKP ile cemaat ve tarikatlar, iktidarın nimetlerini yağmalama konusunda ise birbirlerine düşüyorlar. Taraflar yağmadan aldıkları payı arttırmak için bastırınca, bu gerici çatışma da kaçınılmaz oluyor.

Ekonomik, sosyal, siyasal alanlardaki saldırıları yoğunlaştıran dinci-Amerikancı iktidarın iç çatışması, gericiğin daha da koyulaştırılmasından başka bir sonuç yaratmıyor. Tıpkı dinci güçlerle ulusalcı güçler arasındaki çatışmanın rejimi daha da zorbalıştırması gibi.

İçeride bu saldırganlık, ABD emperyalizminin bölge politikasına endekslenerek, komşu halklara

karşı saldırganlıkla tamamlanıyor. Dış politikadaki saldırganlık ise, tersinden içeride dönük saldırganlığı daha da pekiştiriyor.

Hal böyleyken, İlker Başbuğ’un tutuklanması ve hangi mahkeme tarafından yargılanması gerektiği üzerine kopartılan fırtına, işçi ve emekçilerin kafasını bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Zira bu tartışmada sömürü ve köleliği daha da katmerli hale getiren sermaye iktidarının saldırıları gözardı edilirken, kardeş Kürt halkına karşı icra edilen savaş da egemen sınıfların gündemleriyle örtülmek isteniyor.

“Deneyimler, verili koşullarda egemenler arası çatışma ve hesaplaşmalardan emekçiler lehine bir sonuç çıkmayacağını gösteriyor. Tersine, gerici iktidar savaşından işçi ve emekçiler payına düşen sömürü, kölelik ve zorbalığın daha da derinleştirilmesi oluyor.”

Deneyimler, verili koşullarda egemenler arası çatışma ve hesaplaşmalardan emekçiler lehine bir sonuç çıkmayacağını gösteriyor. Tersine, gerici iktidar savaşından işçi ve emekçiler payına düşen sömürü, kölelik ve zorbalığın daha da

derinleştirilmesi oluyor. O halde işçi ve emekçiler, egemen sınıfların gündemleriyle oyalanmamalı, kendi gündemlerine odaklanmalıdır.

İşçi sınıfıyla emekçilerin gündemi; örgütlenmek, mücadele etmek, sınıf dayanışmasını güçlendirmek, sömürü ve kölelik koşullarıyla hesaplaşmak, kardeş Kürt halkının mücadelesine destek olmak ve emperyalist saldırganlığa karşı bölge halklarıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmek olmalıdır.

Anayasa tartışmaları yeniden ısıtılıyor!

AKP hükümetini önceleyen süreçte egemen sınıflar tarafından gündeme getirilen “yeni anayasa” tartışmaları AKP’nin iktidara gelmesiyle yeni bir boyut kazandı. Geniş bir kitle desteğine sahip, parlamentoda çoğunluğu elde etmiş, içerde ve dışarda icraatlarıyla emperyalistlere ve egemenlere hizmet kabiliyetini kanıtlamış AKP, yeni bir anayasa için tam desteğe sahipti.

Ara sıra yaşanan birtakım çatışmaları saymazsak AKP, TÜSİAD ve ABD arasında büyük bir uyum sözkonusu. AKP, ABD ve egemen sınıfların desteği sayesinde orduyu kendini savunamaz duruma getirmiş, diğer devlet kurumlarını da ele geçirerek bir iktidar partisi haline gelmiştir. Referandum sürecinde ve orduyla çatışmasında egemenlerin desteğinin yanı sıra toplumun geniş bir kesiminin desteğini de alabilmiştir.

Bu süreçte “sivil bir anayasa” ve “12 Eylül’le hesaplaşma” söylemleri öne çıkarıldı. “Derin devlet” tarafından yıllardır baskı altında tutulan kitleler, “derin devletin bitirilmesi” ve “sivil anayasa” eksenli medya faaliyeti karşısında AKP’nin demokratik anayasa tartışmalarına eklendiler. Öyle ki referandumda boykot taktiği uygulamalarına karşın yeni anayasa tartışmalarına etkin bir biçimde katılan BDP, Kürt halkını da temelsiz beklentiler içerisine sürükleyebildi.

AKP’nin anayasa heyecanı iktidarın eline geçirilmesinden sonra sönmülense de, tam olarak rafa kaldırılmadı. AKP “yeni anayasa”yı bir “umut” olarak toplumun gündeminde tutmayı sürdürüyor. Arınç’ın alkışlanan sözleri, Çiçek’in televizyonlardan anayasa yapım sürecine katılım çağrısı bunun örnekleri. Zira sermayenin çıkar ve beklentileri doğrultusunda bir anayasa ihtiyacı orta yerde duruyor.

Burjuva anayasanın özü sömürünün meşrulaştırılmasıdır

Yapılması düşünülen “sivil anayasa”nın bir burjuva anayasası olacağı ve kapitalist sömürü mekanizmasının ihtiyaçları çerçevesinde hazırlanacağı yeterince açıktır. Bu nokta üzerinde özel olarak durmak gerekmiyor, zira komünistler referandum sürecinde, liberal reformistler tarafından yürütülen “demokratik anayasa”, “halk anayasası” vb. tartışmalarının ne anlama geldiğini yeterli açıklıkta ortaya koymuşlardır.

Kaldı ki, son süreçlerde yaşanan hukuksuzluğun 12 Eylül dönemini aratmadığı düşünülürse, yeni anayasa kağıt üzerinde dünyanın en “ileri” anayasası olsa bile, işçiler, emekçiler, devrimci ve ilerici sol güçler payına bir şey ifade etmeyeceği açıktır. AKP ve TÜSİAD tarafından öncelikli olarak dillendirilmesi de, kimlerin ihtiyacını karşılayacağını göstermektedir.

Öte yandan, sadece ülkemizde değil bütün dünyada, mevcut anayasaların üzerinde burjuva düzeninin bekası için çalışan gizli bir anayasa ile bir “derin devlet” sözkonusudur. Ülkemizde bu Milli Siyaset Belgesi olarak belli aralıklarla güncellenmektedir.

Ekonomi büyürken servet-sefalet kutuplaşması derinleşiyor!

Marksist teori “maddesel koşullar bilinci belirler”

İşçi sınıfı ve emekçiler için demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin önemi yeterince açıktır. Ancak bunlar anayasal hayaller yayarak değil fiili-meşru mücadelenin gücüyle kazanılabilir.

demektedir. Toplumların ekonomik altyapıları her zaman kendilerine denk düşen bir üstyapı oluşturur. Bunu güncel planda düşünürsek, bugünkü kapitalizm nasıl demokratik bir üstyapı inşa edebilir? Geçmişin “sosyal devletleri”ne ya da “iki kutuplu dünya”da kapitalizmin metropollerinde emekçilere verilen tavizlere dayalı demokrasilere bakarak, bugün Türkiye’ye model önermek mümkün müdür? Ekonomik krizlerin emperyalist ülkeleri bile derinden sarstığı, “demokrasi kaleleri”nin baskıcı düzenlere evrildiği, dahası üçüncü dünya savaşının bölgesel savaşlarla gelişini ilan ettiği bir dönemde, Türkiye’de hangi “maddi zemin” üzerinde demokrasi kurulabilir?

Bugün ekonomik büyüme masalları ömrünü tüketmekte, Avrupa’daki krizin seyrine göre Türkiye’ye uygun felaket senaryoları çizilmektedir. Servet-sefalet kutuplaşması bu denli derinleşmişken, demokrasi beklentileri hangi zemine oturmaktadır?

DİSK-AR’ın yaptığı bir açıklamaya göre, açlık sınırı 992 lira, yoksulluk sınırı 3136’dır. Türk-İş’in açıklamasına göre açlık sınırı 929, yoksulluk sınırı 3018 TL’dir. Buna karşın topluma reva görülen asgari ücret ortadadır. Son açıklanan 2012 Bütçesi’nde gelirlerin oransal dağılımında en büyük pay işçi ve emekçilerden alınanlardır. Açıkça sermaye önümüzdeki dönem işçilerin sırtına binmeye hazırlanmaktadır. Ama reformist bakış açısı bu koşullarda demokrasi ortamı hayal edilmektedir.

2012 bütçesi ağır baskı ortamının habercisidir!

AKP nin son birkaç aylık icraatları bile nasıl bir baskı ortamına doğru gittiğimizin göstergesidir.

Hukuksuz tutuklamalar, Kürt halkına dönük vahşi katliamlar vb... Buna karşın hala “demokratik anayasa”, “sivilleşme” ve “özgürlük” bekleyenlere Maliye Bakanı Mehmet Şimşek 2012 bütçesiyle cevabı vermiştir. Adeta, kendimizi toplumsal muhalefetin yükselmesine karşı hazırlıyoruz demektir. Nasıl mı? Bütçe payları ortadadır. MSB’nin bütçesi 18 milyar, jandarma genel kurmayının bütçesi 5 milyara yakın, EGM için 12 milyar, sahil güvenlik için 400 milyona yakın bir pay öngörülmektedir. Kaldı ki bu rakamlar eksik rakamlardır. Buna karşılık MEB’in bütçesi yüzde 70’i personel gideri olmak üzere 31 milyardır, eğitim kurumlarına yeterli bütçe ayrılmamaktadır. Büyük kaynaklar ayrılarak militarist aygıtın tahkim edilmesi, herhalde demokrasiyi getirmek için değildir!

Demokratik haklar için devrimci mücadeleye!

İşçi sınıfı ve emekçiler için demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin önemi yeterince açıktır. Ancak bunlar anayasal hayaller yayarak değil fiili-meşru mücadelenin gücüyle kazanılabilir. Kazanılmış hakların korunup geliştirilebilmesi de ancak bu düzeni hedefleyen devrimci mücadelelerin varlığı koşullarında mümkündür. Bugün burjuva toplumda kazanılmış ne kadar hak ve özgürlük varsa, bunlar işçi ve emekçilerin zorlu mücadeleleriyle kazanılmış ve yine zorlu mücadeleleriyle korunabilmiştir. Burjuvazi her zaman devrimci gelişme karşısında reformlara katlanmak zorunda kalmıştır. Bunun ötesindeki her türlü beklenti bir hayalden ibarettir.

Esenyurt'taki Roboski protestosuna tutuklama terörü!

Roboski katliamını lanetlemek amacıyla 8 Ocak günü İstanbul Esenyurt'ta gerçekleştirilen eylemde gözaltına alınan BDSP çalışanı Esin Yıldız "polise mukavemet" suçlamasıyla tutuklandı.

Esenyurt'ta polis terörü

8 Ocak günü BDP, BDSP, Çağrı, DHF, Partizan ve SODAP'ın çağrısıyla biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler Esenyurt Köyiçi Meydanı'nda basın açıklaması yaparak Uludere'nin kaza değil katliam olduğunu haykırdılar. Açıklamanın ardından, katliamın sorumlusu AKP hükümetini teşhir etmek için Esenyurt AKP ilçe binası önüne yürümek isteyen devrimci ve ilerici güçler polis terörüne maruz kaldılar.

Köyiçi Meydanı'ndaki kavşakta oturma eylemi yaparak araç trafiğini ulaşıma kapatan kitleye polisler tekme ve yumruklarla azgınca saldırdı, bu esnada eylemci bir kadın ayağından yaralandı. Yaralı arkadaşlarının hastaneye götürülmesini isteyen

kitleye polisler tekrar saldırarak aralarında BDSP çalışanları Esin Yıldız, Metin Yıldırım ve Seyhan Kurtalan ile BDP İlçe Başkanı Şafak Özanlı'nın da bulunduğu 14 ilerici ve devrimciyi gözaltına aldılar.

Yargı terörü devreye girdi

İlk olarak Kıracaoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne, ardından Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen ve savcının talebiyle gözaltı süreleri uzatılan 14 devrimci ve ilerici 10 Ocak günü Büyükçekmece Adliyesi'ne getirildi.

"Polise mukavemet" ve "2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet" suçlamalarıyla savcı karşısına çıkan 14 kişinin tamamı tutuklanma talebiyle nöbetçi mahkemeye sevk edildi. 13 kişi "denetimli serbestlik" kararıyla serbest bırakırken, BDSP çalışanı **Esin Yıldız** ise "polise mukavemet" suçlamasıyla tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne götürüldü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt'ta gözaltı protestosu

Esenyurt'ta Uludere katliamını protesto eyleminde yaşanan polis terörü 9 Ocak günü Köyiçi Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

BDSP, DHF, Partizan, SODAP, YDİ Çağrı'nın örgütlediği, KÖZ'ün ise destek verdiği basın açıklamasında, yaşanan polis saldırısı ve gözaltı terörüne ilişkin ayrıntılar paylaşılarak tüm baskılara rağmen mücadelenin süreceği vurgulandı.

Basın açıklaması, "Gözaltılar, tutuklamalar baskılar bizi yıldıramaz!", "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

9 Ocak 2012 | Esenyurt

Faşist baskı ve terörünüzle bizi susturamazsınız!..

Esin Yıldız derhal serbest bırakılsın!

Sermaye iktidarı boyutlarını artırdığı saldırılarına bir yenisini daha ekledi. Roboski'de 35 yoksul Kürt köylüsünü vahşice katledip, katliamın arkasındaki devlet gerçeğini örtmeye çalışan sermaye devleti, bu vahşete karşı sokaklara çıkan Kürt halkına, ilerici ve devrimcilere yönelik saldırılarında sınır tanımıyor. Uludere'nin "kaza" değil katliam olduğu gerçeğini haykırmak ve sermaye devletinden hesap sormak için yapılan her eyleme vahşice saldırıyor. Topyekûn bir şekilde her eylem azgın devlet terörünün hedefi oluyor. Uludere'de katledilenlerin yakınlarını dahi tutuklama pervasızlığı gösteren sermaye devleti, 8 Ocak Pazar günü Esenyurt'ta gerçekleştirilen Uludere protestosuna da azgınca saldırmıştır. Bu saldırı sonucunda 14 ilerici ve devrimciyi gözaltına alıp, bir çalışanımızı 'polise mukavemet' suçlamasıyla tutuklamıştır.

Sermayenin eli kanlı kolluk güçleri Esenyurt'ta son dönemde gerçekleştirilen eylemlere azgınca saldırmayı iş edinmiştir. Geçtiğimiz haftalarda yapılan eylemlere kadın-çocuk demeden gaz bombalarıyla çevik kuvvet polisleri saldırılmış, ancak süreklileşen bu saldırılara rağmen militan bir tutum sergilenerek sokaklara çıkılmaya devam edilmiştir.

Biliyoruz ki sermaye iktidarı, Uludere'nin kaza değil katliam olduğunu katil devletin yüzüne haykıran Kürt halkını, ilerici ve devrimcileri pervasızca gerçekleştirdiği gözaltı ve tutuklama terörü ile susturmaya çalışıyor.

Biz Esenyurt BDSP olarak bu saldırılarla ilk kez karşılaşmadık. Dün olduğu gibi, bugün de faşist polis terörüne ve sermaye iktidarının her türlü saldırısına karşı öfkemiz daha da bilenmiştir. Alaaddin Karadağ yoldaşımızı sokak ortasında katledenler, bugün çalışanımız Esin Yıldız'ı tutuklayarak devrimci sınıf faaliyetimizi engellemeye çalışmanın hesabını yapmaktadırlar. Ancak sermaye düzeninin bu hesabını devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını tüm fabrika havzalarında olduğu gibi Esenyurt'ta da dalgalandırarak soracağız. Katliamlarla ve baskılarla bizi susturamazsınız, susturamazsınız!..

Esenyurt BDSP olarak, Kürt halkıyla dayanışma çağrısını büyütecek, faşist baskı ve teröre karşı işçi ve emekçileri "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarını daha gür bir şekilde yükseltmeye çağırmaya devam edeceğiz. Düzenin eli kanlı efendileri şunu iyi bilsinler ki; sokaklar, fabrikalar, meydanlar, sömürücü ve zorba düzeninizden hesap sormaya çağırın devrimci sınıf faaliyetimizle dolup taşmaya devam edecek.

BDSP çalışanı Esin Yıldız derhal serbest bırakılsın!

Uludere kaza değil katliam!

Katil devlet hesap verecek!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Esenyurt BDSP

11 Ocak 2012

Karadağ cinayeti davası: Polis vuruyor, mahkeme koruyor!

TKİP militanı devrimci işçi **Alaattin Karadağ**'ın 19 Kasım 2009 tarihinde Esenyurt-Avcılar polisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledilmesinin ardından gelişen tüm yargı süreci, polis terörü ve cinayetlerinin bu düzenin değişmez gerçeği olduğunu ve düzen yargısının katliamcılarını aklama mekanizması olarak çalıştığını defalarca gösterdi.

Yargı sürecinin özeti: Düzen katillerini aklıyor

Alaattin'i vuran polislerden Oğuzhan Vural'ın tutuksuz yargılandığı davanın ilk duruşması **16 Haziran 2010** tarihinde görüldü. Sanık ve tanık polislerin ifadelerinin yanısıra olay sırasında yaralanan dolmuş şoförü İsmail Durmuş'un da ifadesinin alındığı duruşma sırasında, mahkemede ifade veren tanıkların duruşma salonuna mahkeme kalemi ile salonu bağlayan koridordan alındıkları görüldü. Bu durumda, her tanık diğer tanığın ifadesini ve duruşma sırasında sorulan tüm soruları dinleyerek tanıklık yaptı.

Polis-mahkeme işbirliğini gözler önüne seren bu tutum, davayı takip etmek için Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi bünyesinde oluşturulan Karadağ Davası Takip Komisyonu üyesi avukatlar tarafından da mahkeme salonunda teşhir edildi.

Keşif kararına keyfi erteleme

Davanın **9 Kasım 2010**'da görülen ikinci duruşmasında ise, olayı evinin balkonundan gördüğünü ve "vatansever olduğu için ifade verdiğini" belirten bir tanık ifade verdi. Yine aynı tanık, mahkemeye tarihsiz ve havalesiz bir dilekçe vererek, kendi evinin keşiften hariç tutulmasını talep etti.

112 Acil Hattı kayıtlarının olayın gerçekleşmesinden aylar sonra tutulduğunun da ortaya çıktığı ikinci celsede olay yeri incelemesi yapılmak üzere keşif kararı verildi. Ancak, üçüncü dava öncesinde, **25 Mart** günü yapılması gereken keşif mahkeme başkanının Kocaeli İnfaz Hakimliği'ne kademe düşümü yapılarak tayin edilmesiyle keyfi biçimde engellendi. Yeni mahkeme heyeti ise keşif yapılacağı gün, keşfi bilinmez bir tarihe erteledi.

Silahlı sivil polisler duruşma salonunda

Davanın **21 Nisan 2011**'de görülen üçüncü duruşmasına da polislerin keyfi tutumları ve mahkeme-polis işbirliği damgasını vurdu.

Salonda mahkeme heyetine dönük olarak bellerinde silahlı ayakta bekleyen kişilerin sivil polis olduğu avukatlar tarafından tespit edildi. Avukatların talebi üzerine sivil polisler duruşma salonundan çıkarıldılar.

Yine aynı celsede polislerin yönlendirmesiyle tanıklık yapan, olayı aynı anda ve birlikte gördüklerini ifade eden iki tanık birbirleriyle çelişkili ifadeler verdi. En son dinlenecek tanığın ise tanıklık yapmadan adliyei terk ettiği zapta geçirildi.

Tanıklar Karadağ'ın infazını anlattı

Davanın 4. duruşması **24 Haziran 2011**'de yapıldı. Geçmiş üç duruşma boyunca bulunamadığı belirtilen iki tanık bu duruşmaya katıldı. Tanıklardan Ayhan Talay,

yaralı olan sanık polisi bizzat hastaneye götürdüğünü, Alaattin Karadağ'ı da hastaneye götürmek istediğini fakat buna polislerin izin vermediğini ve polislerin savcı gelene kadar hastaneye götürülemeyeceğini söylediklerini ifade etti. Ayrıca Karadağ'ın gece yarısına kadar orda bekletildiği, olay anında yaralı olduğu ancak uzun bekleme sonucu öldüğü de zapta geçti. Yine olay tarihinde MOBESE kayıtlarının Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü tarafından alınmış olmasının ortaya çıkması ve Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nün kayıtların kendilerinde olmadığını belirtmeleri üzerine mahkemeden MOBESE kayıtlarının akıbetinin sorulması talep edildi.

Deliller yok ediliyor

26 Eylül 2011 tarihinde görülen 5. duruşmada da

Şerzan Kurt davasında polisten aynı savunma

Muğla'da üniversite öğrencisi Şerzan Kurt'un, 12 Mayıs 2010 tarihinde Kürt öğrencilere yönelik faşist saldırı sırasında polis kurşunu ile katledilmesinin ardından polislerden Gültekin Şahin hakkında açılan dava 6 Ocak günü görülen duruşmayla devam etti.

Duruşmada konuşan baba Ömer Kurt "Oğlumun bulunduğu yer bir kaldırım kenarıydı, oğlum kurşunu yerken kafası kaldırım kenarına çarpmış" dedi.

Muğla'da ilk defa böyle bir olay yaşandığını ve polisin ilk kez silah sıktığını iddia eden sanık avukatı polisin on anki müdahalesinin "meşru" olduğunu söyledi. Polisin hedef gözeterek Şerzan'ı vurduğunu belirten gizli tanığın ifadelerinin yalan olduğunu söyleyerek, "O anda gaz bombası vardı ve göz gözü

sivil polislerin yer alması mahkemenin katliamcı polisleri aklamak için çalıştığını gözler önüne serdi.

Mahkeme heyeti, katil polis Oğuzhan Vural'ın duruşma salonunda da silahlı korumaya alınmasını sahlendirdi. MOBESE kayıtları, atış mesafesi vb. için adli tıp raporlarının dosyaya eklenmemesi ve tanıkların dinlenmemesi ise davanın sürüncede bırakılmak istendiğini gösterdi.

Bu duruşmadan yansıyan önemli noktalardan bir diğeri ise mahkeme heyetinin Karadağ avukatlarının yaptığı müdahalelere güler ve sırtarak yanıt vermesi oldu. Duruşmayı takip eden avukatlar, heyetin bu tutumunun keyfiliğine dikkat çektiler.

Karadağ'ın ve ailesinin avukatlarının, Karadağ'ın katledildiği tarih olan 19 Kasım akşamı keşif yapılması talebi ise bir sonraki celsede değerlendirilmek üzere sürüncemede bırakıldı.

görmüyordu" dedi.

Şerzan Kurt'un polis kurşunu ile değil, sehpa ayağı ile darpedilerek hayatını kaybettiğini öne süren sanık avukatı hazırladığı raporu mahkeme heyetine sunarak tahliye talebinde bulundu.

Sanık polis Gültekin Şahin'in ise savunmasında "havaya ateş açtığını" söyledi.

Mahkeme heyeti raporu reddederken sanık polisin tutukluluğunun devamına karar verdi. Atış mesafesinin tespiti için olay günü Kurt'un üzerinde olan eşyalar ile görüntü kayıtlarının Adli Tıp Kurumu'na gönderilmesine karar veren mahkeme bir sonraki duruşmayı 17 Şubat'a erteledi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Dink davasında 24. duruşma

Hrant Dink'in katledilmesi ile ilgili olarak İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın 24. duruşması 10 Ocak günü görüldü.

Duruşmada söz alan Dink Ailesi'nin avukatlarından Fethiye Çetin, TİB tarafından gönderilen 6 bin 235 görüşme ve 9 bin 300 numaranın yer aldığı kayıtlarda sanıklarla irtibatlı herhangi bir kişinin olmadığı bilgisinin doğru olmadığını söyledi. Kayıtlarda bulunan kimi telefon numaraları ile dosya sanıklarının doğrudan irtibatının tespit edildiğini vurguladı.

Mahkemede konuşan sanık Yasin Hayal, gardiyanlar tarafından tehdit edildiğini ve korktuğunu ifade etti. Hayal konuşmasını şu sözlerle sürdürdü:

"Devlet beni bu cinayette kullandı ve şimdi beni yok etmeye çalışıyor. Başıma bir şey gelirse sebebi Türkiye Cumhuriyeti'dir"

Hayal'in katilin devlet olduğunu itiraf eden açıklamalarının ardından mahkeme heyeti bir sonraki duruşmayı 17 Ocak'a erteledi. 17 Ocak'taki duruşmanın karar duruşması olabileceği ifade edildi.

Faşist baskı ve terör sökmeyecek!**Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!**

Kürt halkını, devrimci ve ilerici sol güçleri hedef alan faşist baskı ve terör dizginlerinden boşalarak tırmanıyor. Yalnızca son iki günde aralarında yoldaşlarımızın da bulunduğu 100'e yakın devrimci ve ilerici gözaltına alındı, onlarca tutuklandı.

35 Kürt köylüsünün yaşamını yitirdiği Roboski katliamını lanetlemek amacıyla 8 Ocak günü İstanbul Esenyurt'ta gerçekleştirilen eylemde yaşanan azgın polis saldırısını tutuklama terörü izledi. 19 Kasım 2009 akşamı Alaattin Karadağ yoldaşımızı sokak ortasında kurşunlayarak katlemeden Esenyurt polisi, bu kez de çalışmamız **Esin Yıldız**'ı özel olarak hedef gösterdi. Polis-yargı işbirliğini bir kez daha gözler önüne seren tezgahın ardından Esin Yıldız, ortada düzmece denilebilecek bir iddia dahi bulunmaksızın tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne götürüldü.

11 Ocak günü ise Ankara'da *Ekim Gençliği* okuru **Zennure Karaarslan** ile iki YDG okurunun evlerine eşzamanlı baskınlar düzenlenerek gözaltılar gerçekleştirildi. Baskınların ardından yoldaşımızın ve diğer devrimci öğrencilerin evlerini talan eden polisler, "dosyada gizlilik kararı var" diyerek gözaltı gerekçesini açıklamadılar.

Erdoğan'ın TSK ve polise alkışlarla teşekkür ederek "operasyonlara devam" talimatı vermesinin ardından ortaya çıkan bu çarpıcı bilanço, uzunca bir döneme yayılan faşist baskı ve terörün önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaşacağını gösteriyor.

Öyle ki, dinci-gerici AKP hükümeti eliyle dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolünün üstlenildiği bir dönemde, Kürt halkı ve devrimci-ilerici sol güçler payına düşen de dizginsiz baskı ve terör oluyor.

"İçerde ve dışarda savaş ve saldırganlık" pozisyonu alan sermaye devleti, Kürt sorunundaki imha-inkar ve asimilasyon politikasını derinleştiriyor, işçi ve emekçilere dayattığı kölelik ve sefaleti daha da ağırlaştırıyor.

Ancak pervasızca saldıran düzen güçlerinin çabası nafiledir!

Öyle ki, bugüne dek gözaltı ve tutuklamalarla, baskı, zorbalık ve katliamlarla Kürt halkının, devrimci ve ilerici sol güçlerin mücadelesini boğamayan sermaye devleti, bundan sonra da bu uğursuz çabalarında başarılı olamayacak!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, faşist baskı ve terörün devrimci sınıf mücadelesini boğamayacağını bir kez daha haykırıyoruz!

Bu inanç ve kararlılıkla, tüm devrimci ve ilerici sol güçleri, işçileri, emekçileri ve Kürt halkını, sermaye iktidarının ve dinci-gerici AKP hükümetinin devreye soktuğu faşist baskı ve terörün karşısına birleşik-militer bir mücadeleyle dikilmeye çağırıyoruz!

Gözaltı ve tutuklama terörüne son!

Faşist baskı ve teröre karşı omuz omuza!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

11.01.2011

Ailelere baskı protesto edildi

İzmir ve Antakya'da Mücadele Birliği okurları ile Ayışığı Kültür Sanat Merkezi çalışanlarının ailelerine polis telefonla ya da birebir giderek çocukları hakkında terör estiren sözler söylemeleri üzerine Mücadele Birliği Platformu 6 Ocak'ta İHD İzmir Şube binasında bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısına BDSP, Partizan ve İHD katıldı.

Basın metninde Mücadele Birliği okurlarının ailelerinin terörize edilmelerinden bahsedildi ve "Karanlığın en koyu olduğu an şafağın sökmeye en yakın olunan andır. Bu topraklarda da devrim şafağı sökecek, hiçbir baskı ve zulüm bunu engellemeyecektir" denildi.

Basın metninin okunmasından sonra İzmir İHD yönetim kurulu üyesi Necla Şengül de bir konuşma yaparak "Bu tür saldırılar son dönemde artıyor. İHD olarak bunun karşısında olacağız" dedi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ölüsüne 3 yıl hapis

Ataması yapılmayan öğretmenlerin simge ismi haline gelen ve 10 Haziran 2011'da kemik kanseri nedeniyle yaşamını yitiren Şafak Bay "üç yıl hapis cezası" aldı.

Şafak Bay 9 Haziran 2004'te Elazığ Postanesi önünde yapılan bir basın açıklamasında gözaltına alınmış ve serbest bırakılmıştı. Sonrasında açılan dava 6,5 yıl sonra karara bağlandı. Mahkeme, 2911 sayılı "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet ettiği" gerekçesiyle Bay'a üç yıl hapis cezası verdi.

Bay'ın ölümünün ardından karara bağlanan davanın sonucunu değerlendiren ağabey Bay şunları söyledi:

"Ölen bir insanın arkasından ceza verilmesi açıkçası bizim zorumuza gitti. Bu uygulama bize intikam alma duygusu gibi geliyor. Kardeşim hastalığına rağmen ölene kadar kendisi gibi atanamayan öğretmenler için mücadele etmeyi sürdürdü. Şafak bu süreçte atanamayan öğretmenler için bir umut oldu"

Roj TV'ye para cezası

Roj TV davası 10 Ocak günü sonuçlandı.

2010 yılının Eylül ayında açılan davaya bakan Kopenhag Şehir Mahkemesi Roj TV'yi PKK lehine propaganda yapmakta suçlu buldu. Mahkeme, kararında televizyon lisansının iptali ve televizyona ait 20 milyon kron olduğu belirtilen mal varlığına el konulmasının yasal bir temeli olmadığı belirtti.

Mahkeme Roj TV A/S ile Mezopotamya Broadcasting A/S şirketlerine toplamda 5 milyon kron para cezası verdi.

“Aktif taşeronluk sürececek” mesajı...

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Bakan Yardımcısı Philip Gordon, ülkenin “yeni savunma stratejisi” adı altındaki savaş ve saldırganlık politikasında Türk devletinin “kilit ülke” olduğunu açıkladı.

Washington'daki Yabancı Basın Merkezi'nde basın toplantısı düzenleyen Gordon, geçen hafta açıklanan “yeni savunma stratejisi” kapsamında Türk devletine emperyalist hamisi tarafından biçilen maşalık rolünün altını çizmiş oldu. Türk devletinin kendileri için kritik önemde bir NATO müttefiki olmayı sürdüreceğini vurgulayan Gordon, “Bölge genelinde tehditler ve zorlukların bulunmaya devam ettiği bir sır değil ve ABD'nin, hem ikili düzeyde hem de bir NATO müttefiki olarak Türkiye ile savunma alanındaki ortaklığı kritik önemini sürdürecektir” ifadelerini kullandı.

Türk devletinin her açıdan “kilit önemde” olduğunun altını çizen Gordon'un açıklamaları, AKP hükümeti eliyle emperyalizmin bölgedeki savaş ve saldırganlık politikalarına ‘aktif taşeronluk’ misyonu üstlenen Türk devletinin bu uğursuz role önümüzdeki süreçte de dört elle sarılacağını teyit ediyor.

Göktepe mezarı başında anıldı

Evrensel muhabiri **Metin Göktepe**, katledilişinin 16. yıldönümünde Esenler Atışalanı Kemer Mezarlığı'ndaki mezarı başında anıldı.

Anma törenine Metin Göktepe'nin annesi Fadime Göktepe, OdaTV Davası'nda tutuklu yargılanan Ahmet Şık'ın eşi Yonca Şık, EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan ile yakınları ve arkadaşları katıldı.

Anma için Atışalanı'nda bir araya gelen Evrensel Gazetesi çalışanları buradan Kemer Mezarlığı'na yürüdü.

Anmada Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İhsan Çaralan ile Toplumsal Bellek Platformu aileleri adına Canan Kaftancıoğlu birer konuşma yaptı.

Göktepe katledilmişti

1996 yılında Ümraniye E Tipi Cezaevi'nde

katledilen Orhan Özen ile Rıza Boydaş'ın cenaze törenlerini takip etmek üzere Alibeyköy'e giderken ilçeye girişleri engellenerek gözaltına alınan 500'ü aşkın kişiden biri olan Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe, Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda gördüğü işkence sonucu hayatını kaybetmişti. Göktepe'nin cansız bedeni spor salonunun büfesinin yanına bırakılmıştı.

Göktepe'nin gözaltına alındığını ilk başta kabul etmeyen İstanbul Emniyeti, bir süre sonra gözaltını kabul etmek zorunda kalmış ancak bu sefer de ‘sandalyeden düştü’, ‘duvardan düştü’ gibi bilindik yalanlarla cinayetin üzerini örtmeye çalışmıştı.

Dönemin Emniyet Genel Müdürü Orhan Taşanlar ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Kemal Bayrak'ın yargılanmalarına izin verilmemiş, sadece 10 polis memuru hakkında dava açılmıştı.

Güvenlik gerekçesiyle ilden ile dolaştırılan dava 4,5 yıl sonra sanık polislerden beşi hakkında 5-7 arasında hapis cezası verilmesiyle sonuçlanmıştı.

Bir “taşla” on suç!

Mersin'in Toroslar ilçesinde Uludere katliamını protesto eylemine katılan 16 yaşındaki S.Y. gözaltına alınmış ve “kaçma şüphesi olduğu” gerekçesi ile Mersin 2. Sulh Ceza Mahkemesi tutuklanarak Adana Pozantı Çocuk Cezaevi'ne gönderilmişti.

S.Y.'nin tutuklanmasının ardından yargı terörüne hız verildi. İddianame kısa sürede hazırlanarak mahkemeye sunuldu. Savcının jet hızıyla hazırladığı iddianamede S.Y.'nin 10 ayrı “suç” işlediği iddia edilerek toplam 60 yıl hapsinin istenmesi gündeme getirildi.

İddianameye göre S.Y. “Silahlı örgüte üye olma”, “Tehlikeli maddeleri izinsiz olarak bulundurma”, “Patlayıcı madde satın alma veya bulundurma”, “Görevi yaptırılmamak için direnme”, “Mala zarar verme”, “İş ve çalışma hürriyetini ihlal”, “Kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere katılma”, “Silah veya tehlikeli maddelerle gösteriye katılma”, “Örgüt propagandası yapma” suçlarını işledi.

Uludere'de 5 tutuklama!

Şırnak'ın Uludere ilçesi Roboski Köyü'nde 28 Aralık gecesi 35 köylüyü katleden sermaye devleti katliamla ilgili başlatılan soruşturmada gizlilik kararı alınırken, katliamda yaşamını yitirenlerin yakınlarını tutukladı.

Katliama yönelik öfkesini 31 Aralık günü köye kurulan taziye çadırına gelen Şırnak'ın Uludere Kaymakamı Naif Yavuz'a tepki göstererek ortaya koyan kitle içerisinde gözaltına alınan 8 kişi 7 Ocak günü adliyeye sevk edildi.

Savcılıkta ifadeleri alındıktan sonra nöbetçi mahkemeye sevk edilen Faruk Encu, Özcan Encu, Mehmet Altürk, Faris Kaya, Ferdi Alma, “Kasten adam öldürmeye teşebbüs” iddiasıyla tutuklanarak Şırnak Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Uludere kaymakamına ödül

35 Kürt köylüsünün TSK'ya ait savaş uçaklarıyla katledildiği Uludere'nin kaymakamı “yılın bürokrati” ödülünü aldı. Taziyeye gittiğinde köylülerin tepkisi ile karşılaşan kaymakam Naif Yavuz, Ankara'da 10 Ocak günü yapılan İdareciler Günü Ödül Töreni'ne katıldı. “Yılın bürokrati” seçilen Yavuz, ödülünü Başbakan Tayyip Erdoğan'ın elinden aldı.

Törende ödül alan diğer bir kaymakam da Van'ın Erciş ilçesinde görev yapan Ramazan Fani oldu. Fani, 23 Ekim'de Van ve Erciş'te yaşanan deprem felaketinin ardından yaptığı “çalışmalardan” dolayı ödüle layık görüldü. Fani, “Afete Acil Müdahale Özel Ödülü”nü Erdoğan'ın elinden aldı.

Kürt halkına yönelik katliamlarına devam eden ve depremde bile Kürt halkını kendi acılarıyla başbaşa bırakan devlet, yerel temsilcilerine verdiği bu ödüllerle katliamcı ve inkarcı kimliğini bir kez daha sahiplenmiş oldu.

Esnek çalışma tasarısında neler var?

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in yönetiminde hazırlanan ve İş Kanunu'nda değişiklik öngören taslakta planlanan uygulamalar şöyle:

- Esnek zamanlı çalışma

1 günlük çalışma süresi içinde işveren tarafından belirlenen çekirdek zaman dışında işe başlama ve bitirme saatleri işçi tarafından belirlenecek. İşçi çekirdek zamanın dışındaki çalışma süresini, günlük 11 saati aşmamak koşuluyla kullanabilecek. Haftalık çalışma süresini haftanın ilk 4 günü dolduran işçi, 5. gün tam gün süreyle izin kullanabilecek.

- **Çağrı üzerine çalışma:** İşçi, kendisine ihtiyaç duyulursa iş görecektir. Kısmi süreli bir iş sözleşmesi imzalanacak. Taraflar, hafta, ay veya yıl gibi bir zaman dilimi içinde işçinin ne kadar süreyle çalışacağını belirlemezse, haftalık çalışma süresi 20 saat olarak kararlaştırılmış sayılacak.

- **Uzaktan çalışma:** İşçi, mal ve hizmet üretmek için işletme merkezi dışında çalışacak. Bu yöntemde haberleşme ve bilgisayar sistemleri kullanılacak ve işyerine bağımlılık olmayacak. İşyeriyle iletişim kurulacak saatler ve ücretleri sözleşmede yer alacak.

Cuntanın iddianamesinden saçılanlar...

Referendumla yapılan değişikliğin ardından 12 Eylül cuntacılarının yargılanmasının yolu açılmış, savcılığa yapılan başvurular üzerine de 12 Eylül ile ilgili dava açılmıştı. Dava için savcılık tarafından hazırlanan iddianame mahkeme tarafından kabul edildi. 12 Eylül cuntasının şefi Kenan Evren ve yanındaki birkaç isim dışında kimseyi kapsamayan dosya esas olarak komünizme ve devrimcilere saldırıyor.

İddianame demokrasi tanımlaması üzerinden başlıyor. Demokrasi kelimesinin kökenine dair verilen çarpık bilgilerden sonra siyasal tanımlamaya geçiliyor. Burada birbirinin karşısı olan iki ayrı demokrasi tanımlanıyor ve birinin “çoğulcu demokrasi”, diğerininse “marksist ya da sosyalist demokrasi” olduğu ifade ediliyor. “Çoğulcu demokraside” ideal özgürlüğe yine özgürlük yoluyla ulaşılmasının amaçlandığının belirtildiği iddianamede marksist demokraside ise özgürlüğün sadece bir amaç olduğu ve buna özgürlük yoluyla değil proletarya diktatörlüğü ile ulaşılmasının amaçlandığı belirtiliyor. Böylesi bir vurgu ile de proletarya diktatörlüğü, özgürlüğü dışılayan ve burjuva diktatörlüğüyle aynılaşan bir yere konuluyor.

SSCB üzerinden de komünizme yönelik saldırılara davem edilirken, SSCB'nin halkına yaptığı “baskı ve mezalim” nedeniyle yıkıldığı, “dünyanın ve ortak aklın kabul ettiği”ni savunduğu liberal ekonomi ve özgürlükler anlayışı sayesinde Rusya'nın yeniden süper güç olma yolunda ilerlediği söyleniyor.

İddianame “Askeri darbeye gerekçe olarak kullanılan terör olayları” başlığı ile devam ediyor. 1 Mayıs '77 katliamının, 16 Mart katliamının, Sivas olaylarının, Maraş katliamının, Abdi İpekçi'nin öldürülmesinin, Çorum olayları gibi gelişmelerin darbeye zemin hazırlamak için bizzat darbeciler tarafından tezgahlandığı iddia ediliyor. Böylece devletin kirli yüzü gizlenmeye, kontrgerilla gerçeği örtbas edilmeye çalışılıyor.

İddianamenin 12 Eylül darbecileriyle aynı dili ve zihniyeti taşıdığı Fatsa örneği üzerinden de görülebiliyor. İddianamede “Fatsa ilçesi, sokaklarında rahatça dolaşılabilen, resmi dairelerinde Türk bayrağı asılmayan, camilerinde namaz kılınamayan, okullarında mini mini öğrencilerine dahi sol yumruklar havada enternasyonal marşı söylenen, devlet gücüne karşı, barikatlarla çevrilmiş, hiçbir adli ve devlet organı faaliyet gösteremeyen, bütün meselelerini 11 Halk-direnış komiteleri tarafından çözülmeye çalışılan, milliyetçi vatandaşların mallarının istimlak edilerek göçe zorlandığı, gitmeyenlerin acımasızca öldürüldüğü bir yer haline geldi” denilerek halen cuntacılarla aynı dilin konuşulduğu ortaya seriliyor.

Tanık ifadelerinin yer aldığı bölümde ise kimi ifadeler dayanak yapılarak darbacilerin “terör olaylarına kasten müdahalede bulunmayarak” darbe

için zemin hazırladıkları iddia ediliyor.

Bu örneklerden de anlaşılacağı gibi, iddianame 12 Eylül darbecilerini yargılamak için değil, komünizme ve devrimcilere bir kez daha saldırmak için hazırlanmış. İşkencelerle işlenen insanlık suçlarını ve darbenin ardındaki ABD parmağını “görmezden gelen” iddianame koca bir cunta rejiminden yalnızca Evren ve Şahinkaya gibi birkaç kişinin “yargılanmasını” layık görerek gerçekte cunta rejimi ile bir hesabı olmadığını, davanın tümüyle göstermelik olduğunu göz önüne seriyor.

Hepsinden de öte, iddianame, o dönem yükselen devrimci mücadeleye açıktan saldırarak, devrimci eylemlerin başka güçler tarafından kargaşa yaratmak, böylece de darbeye zemin hazırlamak için planlandığını iddia ederek 12 Eylül düzeninin hala sürdüğünü gösteriyor.

TSK'nın 'onbaşı' tahammülsüzlüğü

Roboski Köyü'ne yağdırdığı bombalarla 35 köylüyü katleden Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK), BDP Eş Genel Başkanı ve Hakkari Milletvekili Selahattin Demirtaş'ın Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'e dönük açıklamalarıyla ilgili hukuki süreç başlattığını açıkladı.

Demirtaş, Kürtçe anadilde eğitimi uygun

görmediğini söyleyen Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'e şunları söylemişti:

“Önce sen bu katliamın hesabını ver. Paşa hazretleri çıkıyor, emir buyuruyor. Senin rütben orgeneral olsa da bizim için onbaşısın. Bunu böyle bil, ha onbaşı konuşmuş ha general. Zerre kadar kıymetin yok. Başbakan'ın meşruiyeti yokken seni hiç tanımıyoruz”

Kışanak: “Başbakan'ın yeri, Başbuğ'un yanındır”

BDP Eş Genel Başkanı ve Siirt Milletvekili Gülten Kışanak, eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un tutuklanmasıyla ilgili konuştu. İnternet Andıcı Davası'nda mahkemeye Başbakan Erdoğan'ın imzası ile sunulan bir belgenin olduğunu söyleyen Kışanak, Erdoğan'ın dava kapsamında tutuklanan eski Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un yanına konulması ile ülkede adalet olacağını belirtti.

Kışanak şunları söyledi:

“Göstermelik davalarla bu işi pekiştirip devlet içerisinde iktidarın gücünü paylaştıktan sonra bu defteri kapatmaya çalışıyorlar. Bir internet andıcı davasından bahsediyorlar. İlker Başbuğ bu nedenle tutuklandı. Ama mahkemeye bile intikal eden, sonrasında örtbas edilip gizli kurye ile yeniden Genelkurmay'a gönderilen bir belge var. O belgenin altında da başbakan Erdoğan'ın imzası var. O da diyor ki; 'DTP'yi susturun, Kürtleri susturun, Kürtlerin basınına susturun. Kürtlerin davasına sahip çıkan insan hakları kuruluşlarını susturun.' Bu belgeyi hazırlayan, bu andıcı hazırlayan, İlker Başbuğ'la, Genelkurmay'la işbirliği yapan Tayyip Erdoğan'ın ta kendisidir. O zaman Başbakan'ın yeri, Başbuğ'un yanındır”

Hanefi Avcı'dan itiraflar

Özel Yetkili Ankara Cumhuriyet Başsavcivekilliği tarafından faili meçhul cinayetler soruşturması kapsamında ifadesi alınan eski Emniyet Müdürü Hanefi Avcı birçok itirafta bulundu. MİT içindeki özel yapılanmayı anlatan Avcı, İHD Eski Başkanı Akın Birdal'a yönelik suikastin da bu yapılanma eliyle gerçekleştirildiğini belirtti.

Mehmet Eymür, Kaşif Kozinoğlu, Duran Fırat ve Yavuz Ataç'ın da aralarında bulunduğu subayların illegal bir yapılanma oluşturulduğunu söyleyen Avcı “Yeşil”in de aralarında bulunduğu ülkücülerle irtibatlı olan bu grubun Eymür'ün MİT'ten ayrılmasının ardından da faaliyetlerine devam ettiğini belirtti.

Diyarbakır'da görevde bulunduğu süre içinde 3 faili meçhul olay gerçekleştiğini, bunları da bir avukatın arabasının altına bomba konulması, Vedat Aydın'ın öldürülmesi ve “PKK'ya yakın” bir derginin yıkılması ve bomba konulması olarak sıralayan Avcı, Ersever'le yaptığı görüşme sonrasında bu olayların JİTEM tarafından gerçekleştirildiği düşüncesine vardığını kaydetti.

Dönemin İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal'a yönelik suikastin de bu yapılanma eliyle gerçekleştirildiğini anlatan Avcı'nın itirafları devletin kirli ve katliamcı yüzünü bir kez daha ortaya serdi.

Kölelik saldırıları kapıda!

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından 2009 yılında veto edilen “özel istihdam büroları ve kiralık işçilik” saldırısı yeni bir taslak hazırlanarak tekrar gündeme geldi. Sermaye hükümeti AKP tarafından hazırlanan taslak tamamıyla işçi düşmanı bir belge niteliğindedir. Daha önce iki kez yasalaştırılmaya çalışılan Özel İstihdam Büroları (ÖİB) ile işçilere kölelik koşulları dayatılmaktadır.

“Mesleki faaliyet olarak ödünç (geçici) iş ilişkisi”ne dair ilk düzenleme adıyla 2003 yılında 4857 sayılı Kölelik-İş Kanunu ile gündeme gelen bu saldırı, İş Kanunu’nun topyekün kölelik yasası olması nedeniyle olası tepkiler göz önüne alınarak TBMM’ne sevk edilirken taslaktan çıkartılmıştı.

Bu şekilde uzun süredir sermaye sınıfının gündeminde olan bu saldırı 2008 yılında hükümete daha somut bir şekilde iletilmişti! Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) tarafından hazırlanan “Küresel Krize Karşı Alınması Gereken Tedbirler” başlıklı raporda şu direktif verilmişti: “İş Kanunu’nda değişiklik yapılarak özellikle yeni istihdam imkânı sağlayacak özel istihdam büroları aracılığıyla dönemsel çalışma yasalaştırılmalıdır” (3 Kasım 2008 tarihli rapor).

Bunun ardından Haziran 2009’da gece 03.00’te AKP Grup Başkanvekili ve milletvekillerinin verdiği kanun teklifi ile acelece ilgili meclis komisyonlarında görüşülüp, jet hızla kanunlaştırılmıştı. Özel istihdam büroları 5920 sayılı “İş Kanunu, İşsizlik Sigortası Kanunu ve Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun”un bir maddesi olarak gündeme getirilmişti. Bu süreçte “Üçlü Danışma Kurulu” toplantısına katılan üç işçi konfederasyonu Türk-İş, DİSK ve Hak-İş ile de görüşülürken bir oldu-bittiyle meclisten geçen bu yasaya karşı gelen tepkiler sonucu Cumhurbaşkanı sadece bu maddeyi veto etmişti. TÜSİAD sonrasında “özel istihdam büroları” yasasının “güvenceli esneklik” anlayışı ile “ tarafların kaygıları giderilerek **bir an önce** yeniden çıkarılmasını” tekrar hükümete bildirmişti.

Sermaye sınıfının ısrarla çıkmasını istediği özel istihdam büroları şimdi yine gündemde. Aslında 90’lı yılların ortalarından itibaren ‘Danışmanlık şirketleri’ adıyla (daha çok ev işçilerini ve işverenleri bir araya getiren “aracı” şirketler olarak) hızla çoğalan şirketleri için 2004 yılında, 4904 sayılı Türkiye İş Kurumu kanununun “Özel İstihdam Büroları” yönetmeliği çıkarılmıştı. Bu sayede ‘Danışmanlık Şirketleri’ adıyla varlığını sürdüren şirketler “Özel İstihdam Büroları” adı altında 2004 yılı itibariyle yasal statüye kavuşturulmuştu. Altyapıları ve toplum nezdinde meşrulaştırma çalışmalarıyla uzun süredir hazırlığı yapılan bu saldırı sermaye hükümeti için her zaman öncelikli konu oldu. Hatırlanacağı gibi “ulusal istihdam stratejisinin” içinde de bu saldırı yine gündeme getirilmişti.

İşçi simsarlığı yasalaşıyor!

Sermaye hükümetinin, taslak çalışmasına göre, Türkiye İş Kurumu’ndan izin alınarak özel istihdam büroları kurulacak. Bu bürolar, ellerindeki işçileri geçici olarak ve karşı tarafın ihtiyacını karşılaması için başka işverene devredecek. Geçici iş ilişkisinde işveren, özel istihdam bürosu olacak. İşçi, özel istihdam bürosu ile yazılı sözleşme yapacak. Taslaktaki düzenlemelere göre geçici olarak çalıştırılacak işçi sayısı, o işletmede çalıştırılan işçi sayısının beşte birini geçemeyecek. İşveren, işçiyi şirketine bağlı başka bir işyerinde ya da

yapmakta olduğu benzer işlerde çalıştırılması koşuluyla başka bir işverene **devredilecek**. Bu durumda, özel istihdam bürosunun aracılığı aranmayacak.

Mevcut durumda kadrolu-taşeron -sözleşmeli-mevsimlik vb. statülerle işçi sınıfını bölen sermaye sınıfı ve devleti, kiralık işçiliği de yasal statü haline getirerek işçiler arasındaki ayrımcılığı ve rekabeti derinleştirmek istiyor.

İlk defa düzenlenecek geçici iş ilişkisi dört ay aşamayacak (veto edilen eski düzenlemede bu süre 6 aydı). Geçici iş ilişkisi ihtiyacının devam etmesi halinde sözleşme, toplamda **12 ayı** geçmemek üzere en fazla üç defa yenilenecek. (Düzenlemenin eski halinde 18 aylık bir süre düşünülmüştü.) Geçici işçi çalıştıran patron, bu sürenin sonunda aynı iş için altı ay geçmedikçe geçici işçi çalıştırmayacak. İşçi geçici iş ilişkisi ile çalıştırıldığı işyerinden, büronun hizmet bedelinden mahsup edilmek üzere herhangi bir ücret, avans ya da borç alamayacak.

Taslakta geçici işçileri koruyormuş görüntüsü adı altında kimi maddeler de var. Tam bir aldatmacayla adı üstünde “geçici” olan işçinin bu geçici olma durumunun kendisi sorun değilmiş gibi sunuluyor. Örneğin, “Çalışma süreleri, fazla çalışma, ara dinlenmeleri, gece çalışması, mesleki eğitim ve yıllık izin de dahil olmak üzere tüm çalışma koşulları açısından, daimi işçiyle emsal iş yapan geçici işçi arasında ayırım yapılmayacak” deniliyor. Ya da “kiralık işçiler, dayanışma aidatı ödeyerek işyerinde toplu iş sözleşmesi ile sağlanan haklardan yararlanabilecek” deniliyor. Aynı şekilde “Tüm büro işçileri, örgütlenme ve toplu pazarlık haklarına sahip olacak” deniliyor.

Ancak her biri farklı iş ve statülerde çalışan-kiralanan işçilerin çalıştıkları yerlerde belirsiz ve değişken olduğu sürece ortak pazarlık hakkından bahsetmek pek gerçekçi durmuyor. Sadece esas saldırıyı yani işçiyi tamamen bölerek atomize eden, güvencesiz ve örgütsüz olmasını amaçlayan bu saldırıyı örtmeye yaraması umulan beyhude bir aldatmaca maddesidir. Bir başka örnekse, “işçiyi geçici olarak alan işveren, grev ve lokavt uygulamaları sırasında çalıştırmayacak” deniliyor. Yine devamında “Grev Kanunu’nun ‘grev halinde çalışacak işçiler’ hükmü saklı tutuldu”ğu belirtiliyor. Böylelikle patronlar yarım işçinin grev silahını boşa çıkarmasına yaracak bir düzenleme getiriliyor.

Taslakta ayrıca düzenlemenin temel hükümlerine aykırı davranan patrona 50 milyon TL, geçici işçiyi kanuni sürenin üzerinde çalıştıran işverenler, her bir işçi için ücretinin iki katı tutarında, sözleşmesi biten işçiyle 6 ay ara vermeden tekrar sözleşme imzalayanlara ise 5 bin TL ceza ödeneceği belirtiliyor. Ancak biz gerçek yaşamda patronların yasada belirtildiği halde yaptıkları

hak ihlalleri yönelik yaptırımları ödemediklerini biliyoruz. O nedenle bu maddenin zaten yaşamda bir karşılığı yoktur.

Sermaye köle işçi istiyor!

Sermaye sınıfının örgütlerinden TÜSİAD tarafından “istihdam kapasitesinin artmasına ve toplumsal refaha katkı” olarak cilalanan bu saldırı, neoliberal ekonomi politikaların bir gereği olarak, çalışma yaşamını tamamen sermayenin çıkarına göre yeniden düzenleyen köleleştirme projesinin bir parçasıdır.

İşyeri kavramının ortadan kalkması, çalışma koşullarının esnekliği ve belirsizliği ile örgütlenme hakkı kullanılamaz hale getirilmekte, hak arama bilinci baştan köreltilmektedir. İşçinin üretim alanıyla bütünleşmesi engellenmekte, buradan geliştireceği işçilik bilinci de dumura uğratılmaktadır. Emek gücünü satması yanında aynı zamanda da istihdam bürosunun kiraladığı bir “meta” olmak, sınıf bilincini kazanmasının önünde bir engele dönüşecektir. Bunun bir sonucu ve devamı olarak işçinin üretimden gelen gücünün farkına varmasının da önüne geçilmektedir. Tabii ki bu durumda grev, iş bırakma, işgal vb. eylem biçimleri ise tamamen unutturulmak istenmektedir. Sermayenin istediği bedenen ve ruhen kendisini sermayenin acımasız kurallarına bırakmış, boyun eğmiş, köleleşmiş işçidir.

Sermayenin kısa ve uzun erimli çıkarlarına hizmet eden bu saldırının ne denli ciddi olduğu ortadadır. Hal böyleyken sendika konfederasyonlarından konuya dair dişe dokunur bir tepki gelmemiştir. Kuşkusuz varlık nedenleri sermaye ve devletin işini kolaylaştırmak olan konfederasyonların başındaki ağaların bu tavrı şaşırtıcı değildir. Zira 4857 sayılı kölelik yasasına olan “katkıları”, torba yasadaki tutumları vs. hatırlardadır. Sistematik bir saldırıyla işçi hakları kırılanırken, çoğu zaman sessiz, bazen de göstermelik açıklamalardan öteye gitmeyen tepkilerle konfederasyonları bünyesindeki işçi bölüklerini sınırlayan bu ağalardan başka bir şey de beklenemez.

Ayrıca eklemek gerekir ki, “Sendikal Güç Birliği Platformu” adıyla kendini tanımlayan güçlerin iddialı muhalefetinin, Türk-İş genel kurulu sürecinden ibaret olmadığına dair söylemlerinin sınıanacağı bundan daha somut ve yakıcı gündem yoktur. Bu sendikaların “tabanlarındaki işçileri harekete geçirme” vurgusu salt popülist bir sloganı değilse, bu söylemin eyleme dönüşmesi gerekir.

Yakın zamanda kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret vb. ile katmerleşecek saldırıların kapıda olduğunu düşündüğümüzde, özel istihdam bürolarına karşı verilecek mücadele önemlidir. İşçi sınıfı örgütleri olarak sendikaların bu mücadeledeki belirleyici yeri ve üzerilerindeki görev ortadadır.

Mücadele fabrika fabrika büyütülmelidir!

İşçi sınıfının bütününü etkileyen, sermayenin bu kapsamlı saldırısına karşı, topyekün bir tepki örgütlenmelidir. Oysa sınıfın örgütlü kesimlerinin olası tepkileri sendika ağaları eliyle baltalanırken, örgütsüz yığınların ne yazık ki bu saldırının kapsamından dahi haberi yoktur. Sınıfın örgütlenmesi ve mücadeleye katılması için gerek işçi havzalarında gerekse tek tek fabrikalarda yürütülecek sistematiik çalışmalar yaratıcı yol ve yöntemlerle yoğunlaştırılmalıdır. Bu somut saldırı karşısında yaygın bir şekilde yapılacak bilgilendirme çalışmalarının, eylemsel süreçlerle birlikte örülmelisi ayrıca önemli ve gereklidir.

Sendika yöneticileri taşeron sistemini değerlendirdi...**“Taşeronluk kölelik sistemidir!”**

Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin kurlsız, kölece çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı yürüttüğü kararlı direniş belediye işkolundaki sendikaların taşeron işçilerinin örgütlenmesi konusundaki ataletini bir kez daha gösterdi. DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Mahmut Şengül ve Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, taşeron köleliği ve bu alanda yürütülmesi gereken mücadele hattını gazetemize değerlendirdi...

“Sendikaların öncülük etmesi gerekiyor”

DİSK/Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Mahmut Şengül: Büyük metropollerde belediye işlerinin tamamına yakınının taşeron firmalar aracılığıyla yürütüldüğünü görüyoruz. Torba yasa ve daha önceki yasalarla birlikte belediyeleri bir şekilde erittiler. Düşük ücretlerle, kölelik düzeni altında, kurlsız, çalışma saatleri belli olmayan bir düzende işçiler çalıştırılıyor. Belediyelerin birçoğu kısa vadeli ihaleler alıyor. Bu süreçte şirketlerde sendikaya üyelikler tamamlanmış olsa bile sözleşmeye başlayıp bitirinceye kadar ihale süresi bitiyor. İhale süresi dolduğunda başka bir firma geliyor ve orada yapılan üyelik hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu sorunlara karşı mücadelenin olduğu yerlerde de insanların iş akitlerini feshederek, farklı tehditlerle işyerinden uzaklaştırarak yaptırımlar uyguluyorlar. Önümüzdeki süreçte sendikaların bu işkolunda varolmak gibi bir niyeti varsa yapılması gereken şey, taşeron şirket çalışanlarıyla ilgili hükümet tarafından yasal bir düzenleme yapılmasını zorlamaktır. Sendikalar alanlara çıkıp bu konuda hükümet tarafından yasal bir düzenleme yapılınca kadar eylemlilik içerisine girmelidir. Hükümeti ve muhalefetiyle tüm siyasi partilerin dikkatlerinin bu yöne çekilmesi gerekiyor. Çünkü sayısal olarak baktığımızda taşeron işçilerinin sayısı oldukça fazladır. Bunu başarabilirsek Türkiye'de ilklerden biri yaşanır. Ekonomik anlamda çok bir şey getirmese bile bu şirketlerde çalışan arkadaşların iş akitleri işverenlerin iki dudağı arasında olmayacak. Herhangi bir sorun yaşandığı zaman işveren sopası yerine orada muhatapları olacak. Ben bu anlamda şirket çalışanlarının da bu işe duyarlı olduklarını ve bir ışık beklediklerini görüyorum. Sendikaların bir an önce bu soruna el atıp öncülük yapması gerekiyor. Taşeron şirketlerde çalışan arkadaşlarımızla süreç başlamadan önce eğitim çalışması yapılması önceliklidir. Şirket çalışanları belediye ayırmadan biraraya getirilmediği sürece kurlsız, kölece çalışma

devam eder.

İşverenler ilk önce öncü kadroları işten atıyorlar. Daha sonra ise bu arkadaşlara diğer çalışanlar tarafından katkı sunulduğunda bunları yalnızlaştırmak için farklı bahanelere sığınıyorlar. Bu arkadaşların derdinin sendikalaşma olmadığıyla ilgili konuyu saptırarak oradaki arkadaşların talepleri bireysel taleplermiş gibi göstermek istiyorlar. Bu yüzden kendi işkolumuzda çevremizde çalışan ve örgütlenmesini çok rahat yapabileceğimiz alanlarda bunu arkadaşlara yeterince anlatamıyoruz. Bunu tüm sendikalar için söylüyorum. Sendikaların bu alanda çalışma yapması ve ortak biçimde eylemlilik içerisinde olması gerekiyor. Eminim ki, şirketlerde bu kıvılcımı ateşlersek işverenlerin geri adım atacağını düşünüyorum. Bölgemizde de Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin mücadelesi sürüyor. Maltepe Belediyesi daha önce bize bağlıydı ve şu anda Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 No'lu Şube'nin yetki alanı içinde. Bu konuyla ilgili daha detaylı bilgi önümüzdeki süreçte sizlerle paylaşılacaktır.

“Fiili-meşru mücadele temel alınmalı”

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm: Hizmet işkolunun önümüzdeki süreçte temel belirleyiciliği herkes tarafından görülüyor. Eğitimden sağlığa, perakendeden hizmet işkoluna taşeronluk sistemi gittikçe genişliyor. Sistemin kâr döngüsü en fazla bu alanlar üzerinden sağlanıyor. Ülkedeki ekonomik yapıdan kaynaklı sanayi giderek azalırken burada bir genişleme var. İstanbul'da yaklaşık 7 belediye üzerinden yaptığımız hesaplama göre buralarda

çalışan işçilerin 1/8'i kadrolu işçilerden oluşurken kalan bölümü ise taşeron firmalar bünyesinde çalışıyor. Belediyelerin bütün gelirleri taşeronlar üzerinden dağılıyor. Bunun iki temel nedeni var. Yapılan işin denetlenmesi ve kendi üzerinden olmasından kaynaklı biraz daha toplum nezdinde daha iyi görülebiliyor. Burada işçilerin örgütsüz olması da belediyelere inanılmaz derecede kâr sağlıyor. Albayraklar İstanbul'a ilk olarak yarım arabayla gelmişlerdi. Bugün Türkiye'de önemli ve ciddi bir şirket haline geldi. Albayraklar bu kârı işçi ücretlerini düşürerek sağladı. Sendikalar aslında bu gidişatı görmeli. Dönemin tartışması, özelleştirilen yerlerde örgütlenmenin temel görev olduğu yeteri kadar kavranmadı. Saçılan zehirin tek panzehiri buydu. Sendikalar önümüzdeki süreçte bu alana girmedikleri sürece birkaç yıl içinde sıfır noktasına gelirler. Bu alanda yoğunlaşmanın doğruluğu yanında bunun nasıl yapılacağı konusunda eksiklikler yaşıyoruz. Önümüzdeki sendikal yapıları buralar oluşturacak. Sınıfın mücadeledeki konumu buralar üzerinden şekillenecek. Biz de bu işin örgütlenmesi konusunda bir alan taraması yaptık. Bu yoğunlaşmanın ilk örgütlenme biçimi sendika değil. Yolun sonunda işçiler sendikalı olacaklar ama esas olan onlara sınıf kimliğinin kazandırılmasıdır. Bu yolun hemen olmayacağı gerçeğini görmeliyiz. Profil de buna çok uygun değil. 6 ayda bir değişen taşeron şirketler var ve büyük sirkülasyon söz konusu. Bu nedenle faaliyeti uzun soluklu gören ve kendisi için sınıf olma bilincini kazandıran bir çerçevede faaliyet gerekiyor. Esnek araçlar kullanarak bu süreci yürütüyoruz. Bunun hızla merkezileşmesi gerekiyor. Herkes bulunduğu yerden bir parça kopararak örnek yaratmak istiyor. Daha geniş bir alanı hedefleyip etki gücünü arttırmalıyız. Çünkü parça mücadeleler işverenler tarafından yalnızlaştırılıyor. Aceleci davranmamamız gerekiyor. Bu konuda fiili-meşru mücadeleyi temel almak lazım. Dev Sağlık-İş Sendikası bu alanda önemli bir mücadele veriyor. Muhtemelen 2014'e doğru AKP'nin öncelikle sendikal alanda dizaynı bitirdikten sonra taşeron uygulamasını kısmen sendikal alandaki AKP'leşen bir biçim oluşturmak isteyeceğini düşünüyorum. Yeniden olabilecek bir sendikanın dezavantaj olmayacağını düşünüyorum. Bugünden o okun ucunu gören bir faaliyet olması gerekiyor.

İşçi düşmanı CHP'ye işçi protestosu...**“Taşeron işçisi köle değildir!”**

11 Mayıs 2008 / Taksim

CHP'li Maltepe Belediyesi'nin işten atma saldırısı ile taşeron köleliğine karşı direnen taşeron işçileri 6 Ocak günü CHP Maltepe İlçe Başkanlığı önünde gerçekleştirdikleri eylemin ardından 7 Ocak günü de CHP'nin Şişhane'deki İstanbul İl Başkanlığı binasına coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Maltepe'de eylem

CHP'li Maltepe Belediyesi'ndeki taşeron şirketlerde çalışırken işten atma ve baskılarla karşılaşan işçiler, belediye binası önündeki direnişlerinin 17. gününde CHP'nin işçi düşmanı tutumunu protesto ettiler. Belediye binası önünde toplanan işçiler CHP Maltepe İlçe Başkanlığı'na yürüdüler.

Minibüs yolu üzerinden yürüyerek CHP binası önüne ulaşan işçiler, destekçi güçlerle birlikte sloganlar attılar. Taşeron işçileri adına basın açıklamasını okuyan Alper Ekici, direnişin geldiği aşamayı ve taleplerini sıraladı. Ekici, haklı ve meşru talepleri için direndiklerini ifade ederek destek çağrısında bulundu. Ekici herkesi, direnişe ve eylemlere destek vermeye çağırdı.

Eylem boyunca “Mustafa Zengin, işçiler fakir!”, “Zafer direnen işçilerin olacak!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. Polisin yığınak yaptığı eylem basın açıklamasının ardından sona erdi. Eyleme, Tuzla tersanelerindeki direnişlerini kazanımla sonuçlandıran ELTA Elektrik işçileri ve BDSP de destek verdi.

CHP binasına yürüyüş

Direnişlerinin 18. gününde taşeron işçileri CHP İstanbul İl Başkanlığı'na yürüdüler. BDSP ve DİK'in de aralarında bulunduğu ilerici ve devrimci güçlerin de destek verdiği eylemde taşeron işçileri CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun, “Taşeron 21. yüzyılın kölelik rejimidir Bedel ödemedi hak alınmaz, ağlamayan çocuğa kimse mama vermez” sözlerine atıfta bulunarak aynı sözlerin yazılı olduğu “Kemal Kılıçdaroğlu / CHP Genel Başkanı” imzalı pankartı taşıdılar.

Eylemde ayrıca “Çalmadık, çırpamadık hakkımızı aradık, işten atıldık” pankartını taşıyan işçiler CHP binasının önüne uzun süren bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Çevredeki insanların da yürüyüşe katılarak ve alkışlarla desteğini alan işçiler CHP binası önünde basın açıklaması yaptılar.

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri adına açıklamayı okuyan **İlhan Yıldırım**, taşeron işçilerinin çalışma koşullarına değindi. Aylara yayılan örgütlenme süreçleri hakkında bilgilendirmede bulunan Yıldırım, bu koşulların düzeltilmesi için yüzlerce imza topladıklarını ve bu imzaları verdikten sonra işten atma saldırısıyla karşılaştıklarını sözlerine ekledi. Yıldırım, belediye yönetiminin işçiler üzerinde karalama kampanyası başlattığının altını çizdi.

“Emekten yana olduğunu söyleyen, taşeronluk 21. yüzyılın kölelik rejimidir diyen CHP'nin bu konuda samimiyle öncelikle bu işe kendi buldukları belediyelerden başlaması gerektiğini ifade ediyoruz. Maltepe Belediyesi'nde yaşanan bu sorunları görmeleri gerektiğini ve çözümü noktasında adım atmaları gerektiğini düşünüyoruz.” diyen Yıldırım, haklı ve insani olan taleplerini kazanana kadar mücadele edeceklerini söyledi.

CHP yönetimiyle görüşecekler

Taşeron işçileri, çalışma koşullarını anlatan belgeleri içeren bir dosyayı vermek üzere üç kişilik bir heyetle CHP İstanbul İl Başkanlığı binasına girdiler. İşçiler, CHP İstanbul İl Başkanı Oğuzkan Salıcı'nın bir açılışa katılması nedeniyle kendisiyle görüşemediler. Dosyayı ileten işçilere Salıcı'nın ilerleyen günlerde kendileriyle görüşeceği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul**Billur Tuz işçileriyle kitlesele dayanışma!**

İzmir Çiğli'de kurulu Billur Tuz fabrikasında direnişlerini sürdüren Tek Gıda-İş üyesi işçilerle sınıf dayanışması büyüyor.

Alliance One tütün fabrikasında çalışan Tek Gıda-İş üyesi işçiler, Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Sunel Tütün fabrikası işçileri, Belediye-İş, Demiryol-İş, Teksif, Haber-İş, Tek Gıda-İş, Tes-İş, Türk Metal, Yol-İş, Birleşik Metal-İş üyesi Totomak ve Schnieder Elektrik fabrikası temsilcileri, Harb-İş, Hava-İş yöneticilerinin de katıldığı ziyarette Petrol-İş Aliğa Şubesi yöneticileri ve üyeleri ise “Direnenler her zaman kazanmamıştır Ama Hep Kazananlar Direnenler Olmuştur” pankartıyla direniş alanına geldiler.

Kipa'da sendikalaşma mücadeleleri devam eden Tez-Koop-İş Sendikası üyeleri, Deri-İş üyesi Savranoğlu Deri işçileri ve TÜMTİS İzmir Şube üyeleri kitlesele olarak ziyaret gerçekleştirdiler. Ayrıca ziyarete TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk de katıldı.

Billur Tuz fabrikası önünde kitleye önce Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı seslendi. Kundakçı konuşmasında Savranoğlu'ndan Billur Tuz ve Hugo Boss'a kadar direnişleri selamladı. Bu fabrikaların patronlarının sendikayı, örgütlenme özgürlüğünü tanıyana kadar mücadelelerinin süreceğini söyledi. 2 gün önce Savranoğlu işçilerine dönük gerçekleşen saldırıyı kınadıklarını belirterek bu saatten sonra bütün eylem biçimlerinin meşru olduğunu ifade etti. Kundakçı'nın sözleri “Adalet Yoksa İşgal Edeceğiz” sloganıyla karşılandı.

Sınıf dayanışması vurgusu

TÜMTİS Genel Başkanı **Kenan Öztürk**, UPS'de imzaladıkları sözleşmeye ve UPS işçilerinin direniş süreçlerine değindikten sonra sınıf dayanışmasına vurgu yaptı. Sonuna kadar Billur Tuz işçilerinin mücadelesinin yanında olacaklarını söyledi.

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, atılan işçilerin Billur Tuz'a sendikalı olarak geri dönene ve toplu sözleşme imzalanana kadar mücadelenin süreceğini vurgulayarak konuşmasını noktaladı.

Kızıl Bayrak / İzmir**“Yaşasın sınıf dayanışması”**

Billur Tuz fabrikasında direnişlerini sürdüren Tek Gıda-İş üyesi işçilere ilerici ve devrimci güçler 10 Ocak günü destek ziyareti gerçekleştirdi.

Alınteri, BDSP, DHF, ESP, Kaldıraç ve Partizan'ın çağrısıyla biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler, direnişin 9. gününde işçilerle sınıf dayanışmasını yükselttiler. ZF Lemförder önünde toplanan bileşenler “Billur tuz işçisi yalnız değildir! Direnen işçiler kazanacak!” şiarlı pankart açarak direniş alanına yürüdüler. Yürüyüş sırasında “Billur Tuz işçisi yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını atan bileşenler, İzmir'de direnişlerini sürdüren Hugo Boss ve Savranoğlu direnişlerini sloganlarıyla selamladılar. Billur Tuz önüne geldiğinde işçiler alkış ve

sloganlarla ziyaretçileri karşıladılar. Billur Tuz işçileri adına Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse bir konuşma yaparak ziyarete gelen kurumlara teşekkür etti.

Kurumlar adına ise bir metal işçisi söz alarak işçilere seslendi. İzmir'deki sınıf hareketliliğine işaret edilen konuşmada son bir yılda yaşanan direnişler ve kazanımlara değinildi. İmpo, HMS, Savranoğlu ve Hugo Boss direnişlerinin yanısıra sendikalaşan Roteks işçileri de selamlandı. Billur Tuz direnişinin Çiğli Organize için öneminden bahsedilerek devrimci kurumların her zaman direnişlerin yanında olacağı vurgulandı. Ardından işçilerle birlikte halaylar çekildi ve direniş üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Karayolları işçileri özelleştirme kısırcığında...

Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleye!

AKP hükümeti Karayolları Genel Müdürlüğü'nün özelleştirilmesi için harekete geçti. Ulaştırma Bakanlığı, kadrosu ve bütçesiyle kendisine bağlı olan kuruluşlar arasında yeralan Karayolları Genel Müdürlüğü'nün 59 yıllık teşkilat yarasını değiştiren yasa tasarısını meclise sundu. Yeni yasa geçtiğimiz günlerde görüşülerek kabul edildi.

Yeni yasa Karayolları Genel Müdürlüğü'nü devlet bütçesinin dışına çıkarıyor. Karayolları Genel Müdürlüğü'nü ilk aşamada özel bütçeli bir kurum haline getirmek, tıpkı Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü gibi önce İl Özel İdareleri'ne bağlamak, sonra da özelleştirmeyi planlıyorlar. Ayrıca Karayolları Genel Müdürlüğü'ne ait olan araç parklarını "hizmet alımı" adı altında taşeron firmalara peşkeş çekmeyi tasarlıyorlar.

Yapılan özelleştirmelerin sonrasında yaşananlar ortadadır. Devlete ait en kârlı kuruluşlar içinde yer alan TÜPRAŞ, PETKİM, TEKEL vb. kuruluşlar para babalarına peşkeş çekildi. POAŞ'ın hisselerinin değerinin dörtte birine İş Bankası ve Doğan Holding'e peşkeş çekilmesi soygunun en açık göstergesidir.

Şimdiye kadarki özelleştirme örneklerinde olduğu gibi, para babaları hem yağlı lokmaları yutarak devleşiyorlar hem de hisse kırıntılılarıyla halkın gözünü boyayarak elde avuçta ne varsa gaspediyorlar. Böylece sermayenin büyük sermaye grupları elinde toplanmasını sağlıyorlar.

Yaşanan özelleştirme örnekleri Karayolları'nın özelleştirilmesi durumunda işçilerin başına gelecekler konusunda yeterli açıklıklar sunuyor. Yapılan özelleştirmelerin ardından işçilerin yüzde 80'ni işinden ekmeğinden oldu. Sendikasılaştırma aldı başını yürüdü. Taşeronlaştırma genelleşti. Ücretler budandı. İşçilerin sosyal hakları ve ikramiyeleri ortadan kaldırıldı.

Özelleştirme durumunda Karayolları'nda daimi ve sözleşmeli statüde çalışan binlerce sendikali işçi sendikal hak ve özgürlüklerinin tümünü kaybedeceklerdir. Karayolları'nda çalışan sendikaya üye olan yaklaşık 9 bin taşeron işçisi işinden ekmeğinden olacaktır. Bu saldırı karayolu işçilerinin elindeki tüm kazanımları ve hakları gaspetme saldırısıdır. Tıpkı diğer özelleştirmelerde olduğu gibi karayolu işçilerinin sendikal örgütlülüğü hedefe çakılacak ve taşeron işçilik genelleşecektir. Ücretler budanacaktır. Ekonomik ve sosyal haklar tümüyle tasfiye edilecektir.

Bu cüretin kaynağında elbette ki yıllardır süren özelleştirme saldırısının püskürtülemediği olması gerçeği var. Buna bağlı olarak Yol-İş yöneticilerinin işçi sınıfı üzerindeki denetimine duydukları güven var. Bu güven sayesinde Karayolları'nda üç ayrı ücret skalası uygulamasını sürdürüyorlar. Bu güven sayesinde eşit iş yapan işçilerin eşit ücret almasını engelliyorlar. Bu güven sayesinde 9 bin karayolu işçisini yıllardır asgari ücret karşılığında, sendikal haklardan mahrum bırakarak çalıştırdılar. Bu güven sayesinde ihaleye giren firmalar yıllardır taşeron işçileri asgari ücret karşılığında çalıştırdılar.

Yol-İş yöneticileri karayolu işçilerine sorunu çezeceklerini söylüyorlar. Karayolları Bölge Müdürlükleri'nin satılmasını yaptıkları girişimlerle engellediklerini ifade ediyorlar. Görüşmelerden sonuç

çıkılmazsa Türkiye eylem alanına çevireceklerini söyleyip esip gürlüyorlar. İşçi sınıfı tüm özelleştirmelerde sendika ağalarının esip gürlendiğini ama her seferinde özelleştirme karşıtı mücadeleyi boğmak için çaba gösterdiğine defalarca tanıklık etti.

Şu ana kadar ortaya çıkan tablo fazla umut vermeyebilir, ama herşey bitmiş değildir. Geçmişin derslerinden gereği gibi yararlanır, bu dersler ışığında mücadeleyi yükseltmeyi başarırız, karayollarının özelleştirilmesi saldırısını engelleyebiliriz.

Bu da şu an ortaya çıkan olanakları en iyi şekilde değerlendirmeyi, karayolu işçileri arasında tam bir örgütlenme ve bilinçlenme seferberliği başlatmayı gerekli kılmaktadır. Bu işin bir an önce gereğince yapılmasını sendikal ihanet çetelerinden ya da makam-mahkeme kapılarında dolananlardan bekleyemeyiz. Görev öncü işçilere düşüyor.

Eksik olan, karayolu işçilerinin öncü rolü oynayacak, bu dinamikleri kendi etrafında toplayacak daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğün yoksun oluşudur. Karayolu işçilerinin sendika ağalarının etkinliğini kırarak mekanizmaları yaratamamış olmasıdır. Her yere yayılan bir genel direnişin örülebilmesi için, öncelikli sorumluluk bu eksikleri kapatacak bir hareketi başlatmaktır.

Bu özelleştirme kısırcasını parçalamak karayolu işçilerinin en önemli sorumluluğudur. Sendika ağalarını mücadeleye zorlayacak olan güç karayolu işçileridir. Karayolu işçileri bağırarak saplanmak

istenen hançeri çıkarmak için harekete geçmeli, mücadeleyi büyütmeli, sendika ağaları üzerindeki baskıları artırmalıdır. Daha şimdiden özelleştirme karşıtı mücadeleyi omuzlayacak taban örgütlerini bütün iş yerlerinde oluşturmak için harekete geçmelidirler.

Komünist Karayolları işçileri

Hak-İş mücadeleye barikat olacak!

Gündemde olan 2821 Sayılı Sendikalar Kanunu, 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu ve 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu'nda yapılması düşünülen değişikliklere sermaye hükümetinin arka bahçesi Hak-İş'ten tam destek geldi. Yandaş konfederasyon, tasarımı desteklemenin ötesine geçerek tasarıdaki anti-demokratik maddelere karşı çıkan emek örgütlerine karşı da mücadele kararı aldı.

AKP'den daha hevesli

HAK-İŞ Genel Başkanı Mahmut Arslan, Ocak 2012 tarihinin sendikal hareket açısından riskli bir süreç olduğunu belirterek, Toplu İş İlişkileri Kanunu'nun bir an önce yasalaşması gerektiğini, aksi takdirde çalışma hayatında bir kaos yaşanacağını söyledi. Arslan, hükümetin tasarıyla ilgili yaptığı açıklamalardan daha kararlı bir açıklamanın altına imza attı.

Arslan, bu kanunun çıkarılmasını engellemeye yönelik "lobi faaliyetlerine" seyirci kalmayacağını ve Toplu İş İlişkileri Kanununun çıkarılması için bütün gücünü ve imkanlarını kullanacağını belirtti.

Arslan, tasarıdaki anti-demokratik uygulamalara karşı çıkan DİSK ve KESK gibi örgütlere de şu mesajı verdi:

"Bununla birlikte yasanın çıkarılmaması konusunda çeşitli çevreler tarafından çok ciddi bir lobi yürütüldüğünü de biliyoruz. 12 Eylül Darbe yasalarının destekçisi ve statükodan beslenen bu kesimler, küçük çıkarları uğruna Anayasa değişiklikleri dahil Türkiye'nin demokratikleşmesi, çağdaş, adil ve sosyal bir devlet olmasını engellemek istemektedirler. 2821 ve 2822 sayılı yasalar değiştirilmeden Anayasa değişiklikleri ve yeni anayasa dahil Türkiye'nin özgürleşmesi, sivilleşmesi ve örgütlü bir toplum haline gelmesi imkansızdır. HAK-İŞ bütün sosyal tarafların katkısıyla hazırlanan ve bakanlar kuruluna sunulan bu yasanın yasalaşmasını engellemeye yönelik bu lobi faaliyetlerine seyirci kalmayacak ve Toplu İş İlişkileri Kanununun çıkarılması için bütün gücünü ve imkanlarını kullanacaktır."

Özellikle 2821 sayılı sendikalar kanununda yapılması düşünülen kimi değişikliklerin (üyelik ve istifada noter şartının kaldırılması gibi) teorik olarak örgütlenmeyi arttıracak iddia edilirken 2822 sayılı kanundaki işkolu barajı sendikaların önerdiği gibi binde 5'e düşürülse bile işyeri barajının yüzde 50+1 olarak kalması durumunda bu değişikliğin bir anlamı kalmıyor. Dünya üzerinde sadece Türkiye'de varolan bu uygulamanın yanısıra tasarıda grev hakkına da yer verilmiyor.

Gerede deri işçilerine polis saldırısı

11 Mayıs 2008 | Taksim

Savranoğlu Deri işçilerine saldırı

İzmir Menemen'de kurulu **Savranoğlu Deri** fabrikasında sendikasızsızlaştırma ve işten atma saldırısına karşı 160 gün aşkın süredir direnen Deri-İş Sendikası üyesi işçiler bir kez daha saldırıya uğradı. Direnişin 158. gününde, fabrika önünde bulunan kolluk güçlerinin himayesinde gerçekleştirilen provakatif saldırı sırasında sendika üyesi 2 işçi yaralanırken saldıran gruptan 6 kişi ve sendika üyesi iki kişi gözaltına alındı.

İşçilere saldırı...

Deri-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu ise yaptığı yazılı açıklamayla provakatif saldırıyı kınadı.

Deri-İş Sendikası'nın açıklamasında şu ifadelere yer verildi: *"Bilinçli bir provokasyonla direnişi kırmayı hedefleyen saldırı karşısında haklı mücadelemizi gölgelemek isteyenler bunu başaramayacaklardır. Tüm kamuoyu ve halkımız işçilerin haklı mücadelelerinin yanındadır."*

Onurluca ve fedakarca yürütülen mücadelede kimsenin, birliklerini bozmaya gücünün yetmediğini belirten sendika yapılan saldırıyı kınadı.

Saldırı protesto edildi

Patronun kıskırtmasıyla, içeride çalışmaya devam eden direniş kırıcı işçiler tarafından yapılan saldırıya 7 Ocak akşamı iş çıkışında tekrar fabrika önünde buluşarak yanıt veren işçiler mücadele kararlılıklarını haykırdılar.

Saat 17.00'de servisler fabrikadan çıkarken sloganlar atmaya başlayan Deri-İş üyesi işçiler, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini gösterdiler.

"Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Gün gelecek devran dönecek hainler işçiye hesap verecek!" sloganlarının atıldığı eylemle hain saldırı protesto edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bolu Gerede'de hakları için eyleme geçen deri işçilerine yönelik polis terörünün basın ve kamuoyunda yankı bulmasının ardından **Deri-İş Sendikası Basın Birimi**, bölgedeki kölelik koşulları ve ortaya çıkan işçi tepkisinin arka planını anlatan bir değerlendirme yayınladı.

Dericiliğin bölgedeki en belirgin sanayi olduğuna vurgu yapılan açıklamada, deri işçilerinin günde 14 saat, cumartesi de dahil, 30 TL günlük yevmiye ile hiçbir iş sağlığı ve güvenliği ilkesine uyulmadan çalıştırıldığı da söylendi. Sigortasız çalışmanın yaygınlığına da dikkat çekildi.

Basın Birimi'nin açıklamasında ayrıca, Gerede'de deri patronlarının sendikal örgütlenmeden duydukları korku da anlatıldı. Sendikanın açıklaması şöyle:

Açıklamada şu ifadelere yer verildi: *"Gerede işçisi çok hızlı şekilde yol almaktadır, öfke ve tepki bilince dönüşmektedir. İlk toplantıların ardından sendikalaşma haberi alan patronların ev ev gezmesi, ikna çabası, kullanılan dini söylemler, ağlayan-duygulanan patronlar, verilen sözler, artan maaşlar birçok işçide bir beklenti oluştursa da öncü işçilerin işten atılması ve şartların devam edeceğinin kısa zamanda anlaşılması ile hareket alevlendi."*

Deri işçileri haklarını istiyor

Gerede deri sanayiinde çalışan 2500'den 1500'ünün iş bırakması üzerine patronlar aldatmaca

ve manipülasyon saldırılarına başladılar. İşçilerden birkaçı ile toplantı yapan patronlar işçilerin taleplerini kabul ettiklerini açıkladılar.

İşçilerin taleplerinin karşılandığı izlenimi verilen anlaşma yazılı bir protokole dönüştürülmeyle birkaç işçi ve patronlar arasında sözlü bir anlaşma olarak bırakılıyor. Anlaşmanın yazılı hale getirilmemesi nedeniyle işçilerin büyük çoğunluğu işbaşı yapmıyor.

Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, patronların "Sorunu Gerede'de çözelim, dışardan kimseyi karıştırmayalım" dediklerini ve mitingin iptal edilmesi için olağanüstü çaba sarf edildiğini, asılsız iddiaların ortaya atıldığını söyledi. Servi şunları söyledi:

"Biz de birkaç görüşme yaptık. İşçilerin talepleri olduğunu bunların kabul edilmesini istedik. Bizim bu isteğimizin ardından patronlar birkaç işçi ile görüşerek bir anlaşma yaptılar. Sigortaların 30 gün üzerinden ödenmesi, ücretler net 1170 lira olacak, asgari geçim indirimi de eklenecek. Fakat bu anlaşma karşılıklı protokole dönüşmüş değil. Bazı işçiler ile patronlar arasında yapılan sözlü bir anlaşma. Bu yüzden işçilerin dikkatli olması gerekiyor. Patronlar genelde böyle vaatlerde bulunuyorlar ama daha sonra işçilerin tepkileri azalınca eski sisteme geri dönüyorlar. Bu yüzden yazılı bir protokol yapılmalıdır. Biz Deri-İş Sendikası olarak bütün işçilerin haklarını tam olarak alması için işçilerle birlikte olmaya devam edeceğiz."

Ülker'de sendikasızsızlaştırma saldırısı

Yıllardır sendika üyesi olarak ŞOK Marketler zincirinde çalışan işçiler, marketler zincirinin Ülker Grubu tarafından satın alınmasının ardından sendikasızsızlaştırma saldırısı ile karşı karşıya kaldılar.

Ülker Grubu'nun yeni iş yerindeki ilk işi sendikadan tasfiye edilmesi için çalışmak oldu. İşçilere "sendikadan istifa edin, size daha iyi ekonomik şartlar sunalım" teklifi sunan yöneticiler, bunu kabul etmeyen

işçilere baskı uygulamaya başladı.

İşçilerin örgütlü olduğu Tez-Koop-İş Sendikası tarafından yapılan açıklamada işçilerin bizzat bölge sorumluları tarafından şirket arabalarına bindirilerek notere götürüldüğü, sendikadan tehdit ve baskıyla istifa ettirildiği belirtildi. İstifa noter paralarının bile bizzat Ülker Grubu tarafından ödendiği ifade edildi. Sendika, eylemlere devam edeceğini açıkladı.

ELTA'da kararlılık kazandı!

Tersanelerde yaşanan kural dışlıklara ve kölece çalışma koşullarına karşı mücadele eden ELTA işçileri RMK Tersanesi önünde başlattıkları direnişin 3. gününde tazminat haklarını aldılar. Hakları gasp edilen işçiler ELTA patronu tarafından işten atılmıştı.

İşten atılan arkadaşlarına sahip çıkan tersane işçileri patronla görüşmeye giderek taleplerini sunmuşlar ve işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını istemişlerdi. İşçilerin kararlı duruşu sonucunda ELTA patronu taleplerin karşılanabileceğini belirterek işçileri işe geri yolladı. Taleplerin kabul edilmesini olumlu bulan işçiler işyerlerine geri dönerek çalışmaya başladılar. Bir süre sonra ELTA patronunun öncü iki işçiyi daha işten atması üzerine işçiler, atılan arkadaşlarına ve haklarına sahip çıkarak şirkete gittiler. Görüşmeye giden işçilerin türlü ayak oyunları ile giriş kartlarına el koyan patron işçilerin istifalarını yazmaları konusunda baskı oluşturmaya çalıştı. Ayrıca işçilerin çıkışlarını yapmayarak geriye dönük haklarını gasp etmeye çalışan ELTA patronuna işçiler ertesi gün RMK tersanesi önünde direnişe geçerek yanıt

verdiler.

İşten atılan 7 ELTA işçisi Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) öncülüğünde RMK Tersanesi önünde ELTA patronunun işçi düşmanlığına karşı direniş başlattılar. Üç gün süren direniş boyunca şirketin umursamaz tavrını kıran işçiler bu arada patron yalakaları başta olmak üzere kolluk güçlerinin tehdit ve baskılarına maruz kaldılar. Bu baskılara boyun eğmeyen tersane işçileri kararlılıklarını işe giriş saatinden iş çıkışına kadar sloganlarla haykırdılar.

Üçüncü gün sabahı (6 Ocak) işçilerin alacaklarının banka hesaplarına yatırıldığı öğrenildi. Sabah işe giriş saatinde, mücadele çağrısı içeren Tersane İşçileri Birliği kuşlamaları yapıldı. İşçiler "Direne direne kazandık!", "Direne direne kazanacağız!", "Örgütlü işçi yenilmezdir!", "Yaşasın tersane işçileri birliği!", "Zafer direnen işçilerin olacak!" sloganlarını attılar. İşçiler geriye dönük haklarının karşılanması sonucu direnişi sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Bursa'da faks eylemi...

KESK Bursa Şubeler Platformu, 4688 sayılı yasa yapılacak değişikliklerin Bakanlar Kurulu'nda onaylanarak Meclis'e gönderilmesinin ardından eylem programını açıklamak için basın açıklaması yaptı. Toplantıda 14 Ocak'ta bordro yakma eylemi yapılacağı ve yasanın görüşüleceği gün Bursa'da alanlarda olunacağı dile getirildi.

KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve SES Bursa Şube Başkanı Ergin Uygun, sözkonusu yasa tasarısı hakkında KESK'in, görüşlerini defalarca ifade ettiğini belirtti. Uygun, grevli toplu sözleşme hakkını, örgütlenme özgürlüğünü, özlük ve demokratik hakları yok sayan, yandaş konfederasyonun talepleri doğrultusunda hazırlanmış tasarıya karşı onlarca eylemin yanısıra 21 Aralık grevini yaptıklarını hatırlattı.

Sürekli olarak hak ve özgürlüklerin genişletilmesinden yana olduğu yönünde propaganda yapan AKP hükümetinin bunun tam aksi bir pratik sergilediğine dikkat çeken Uygun, meclis komisyonlarında ele alınması öngörülen tasarımın hükümetin, sendikal hak ve özgürlükler konusundaki samimiyetinin en önemli göstergesi olacağını ifade etti.

Basın açıklaması KESK üyelerinin taleplerini içeren faks metinlerinin gönderilmesiyle son bulurken milletvekillerine, kamu emekçilerinin hak ettiği özgür ve demokratik bir düzenlemeden yana tutum almaları çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Hastanede işçi kıyımına protesto...

İstanbul Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakültelerinde işten atılan taşeron işçileri farklı birimlerde çalışan sağlık emekçilerinin desteğiyle kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi. İşten atılan arkadaşlarına sahip çıkan taşeron işçileri 2 saat boyunca iş bıraktı.

9 Ocak sabahı saat 08.00'de Çapa Tıp Fakültesi Poliklinikleri önünde toplanan sağlık emekçileri, Tıp Fakültesi Dekanlığı önüne yürüyerek işten atılmaları kabul etmediklerini, yönetimin bu baskılardan derhal vazgeçerek, işçileri geri alması çağrısında bulundu.

Dekanlık önünde yapılan açıklamada, işçilerin çalışma koşullarının kötülüğüne dikkat çekilerek nitelikli sağlık hizmetinin, verimli çalışma koşulları ile olacağını altını çizildi.

Emekçilere gözdağı

8'i radyoloji teknisyeni toplam 22 sağlık işçisinin hiçbir açıklama yapılmadan işten çıkarıldığının belirtildiği açıklamada, taşeron işçilerinin tıp fakültesinde asıl işi yapan işçiler olduğunu belgeleyen 2 müfettiş raporu ve bir de mahkeme kararı olmasına rağmen işten atılmaların yaşandığının altı çizildi.

Sağlık emekçileri, bu durumun tamamen haksız ve hukuksuz bir uygulama olduğunu ve 21 Aralık grevi ile mücadele yolunu seçen emekçilere gözdağı vermek amacıyla devreye sokulduğunu ifade ettiler.

İşten çıkarılmalarının sebebinin açıklanmasını isteyen işçiler, atılmaları kararının üniversite yönetimi tarafından verildiğini belirttiler.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Üniversitenin piyasacı, kar-zarar hesabı yapan tüccar politikası sadece hukuk dışı değil, aynı zamanda çocukları aç, babaları ve anneleri işsiz, hastaları çaresiz bırakmakta, işçilere ve hizmet bekleyen hastalara ve yakınlarına da ağır bedeller ödetmektedir. Taşeron işçileri, artık örgütlüdür ve derneğimiz aracılığıyla bugüne kadar yazılı uyarılar, iş mahkemesi ve müfettiş raporlarıyla uyardığı Üniversite yönetimi karşısında GöREV'ini yerine getirmek üzere yeniden uyarmaktadır."

Açıklamada İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Taner Gören, SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel de birer konuşma yaparak mücadelede birlikte olduklarını ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sosyal-İş Genel Kurul yapıldı

DİSK/Sosyal-İş Sendikası 13. Olağan Merkez Genel Kurulu 7-8 Ocak tarihlerinde Ankara'da Otel Angora'da gerçekleştirildi. 7 Ocak'ta değerlendirme ve konuşmalar yapıldığı genel kurulda 8 Ocak günü ise yeni yönetim, denetim ve disiplin kurulları belirlendi. Seçimler sonucunda Metin Ebetürk yeniden genel başkanlığa seçilirken İstanbul Şube Sekreteri Turgut Çivi eski yönetimden Nesimi Turgut'un yerine genel merkez yönetimine getirildi.

Yönetim Kurulu'ndaki diğer isimler (Celal Uyar, Engin Sezgin, Hüseyin Kaşif) ise değişmedi. Genel kurulun ilk gününe DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Genel-İş Genel Başkanı Erol Ekici, TKP Genel Başkanı Erkan Baş da katılanlar arasındaydı.

Genel kurulda, taşeronlaşmanın giderek ülkenin geleceğini belirler hale getirildiğine dikkat çekilerek, taşeronlaştırmaya karşı mücadele edilmesi istendi. Sosyal-İş üyesi tutuklu gazeteci Ahmet Şık'ın da unutulmadığı genel kurulda taşeron köleliğine karşı mücadele çağrısı yapıldı.

TTB Merkez Konseyi üyesi Dr. Osman Öztürk ile sağlık hakkı mücadelesi

"Sağlık hakkı mücadelesi"

- 'Sağlıkta dönüşüm' adı altında geçtiğimiz yıl sağlık alanında önemli uygulamalara imza atıldı. Geçtiğimiz yılı sağlık alanındaki düzenlemeler açısından değerlendirirseniz neler söyleyebilirsiniz?

- 2010 yılının Aralık ayında tüm ülkede aile hekimliğine geçildi. Önemli düzenlemelerden biri buydu. Daha önce Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen 'Tam Gün' düzenlemesi bir Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile yürürlüğe girdi. 2 Kasım 2011'de Sağlık Bakanlığı ve Bağlı Teşkilatların Görevlerine dair KHK yayımlandı. Sağlık alanını yeniden düzenleyen ve devlet hastanelerini işletmeye çeviren Kamu Hastane Birlikleri adında, sağlık alanının yeniden yapılandırılması ve sağlığın ticarileştirilmesini öngören bir KHK çıkarıldı. Bu yüzden 2011 sağlık alanı açısından önemli bir yıl oldu. Bunun dışında 2003 yılından beri sağlıkta uygulanan performans sistemi var. Hekim gelirlerinin yüzde 70-80'i artık "performansa" göre ödeniyor ve 2011'de Sağlık Bakanlığı'nda varolan performans sistemi üniversitelerde uygulanmaya başlandı. Buna karşı büyük itirazlar doğdu. Performans dediğimiz şey, sağlığın kamu sağlık sistemleri içerisinde ticarileştirilmesidir. Bunun özeldeki karşılığı ise cirodur. Ne kadar ciro yaparsa hekimlere o kadar pay verilir. Bu sistemin kamudaki karşılığı ise "ne kadar çok işlem, ne kadar çok hasta, ne kadar ameliyat, tıbbi işlem o kadar para"dır. Sağlıkta her bir işlemi ticari bir meta haline getiren bir düzenlemedir.

- 'Tam Gün' düzenlemesi de geçtiğimiz yıl açısından önemli bir uygulamaydı

'Tam Gün'ü kronolojik olarak tersinden okuyabiliriz. Türkiye'de 'Tam Gün' en son 1978 yılında uygulandığında Türk Tabipleri Birliği (TTB) bu düzenlemeyi desteklemekle kalmamış yasanın yapım sürecinde de yer almıştı. Ancak bu dönemde biz

sağlığın ticarileştirilmesi ve hekim emeğinin ucuzlatılması amacı güdüldüğü için Tam Gün'e karşı çıktık. Nitekim, Tam Gün'le ilgili KHK 26 Ağustos 2011'de, Ramazan Bayramı'nın arifesinde yayımlandı. Ondan birkaç hafta sonra Sağlık Bakanlığı ile Özel Hastaneler Derneği (OHSAD) bir mutabakat metni yayımlandı. O metne göre özel hastanelerle kamu hastanelerinde çalışan hekimlerin ücretleri arasında uçurum farkı olmayacağı açıklandı. Aslında bu durum İş Hukuku'na da aykırıydı. Özel hastanelerde çalışan hekimlerin örgütlenme ve toplu sözleşme hakkı var. Şimdi ortada hukuki de bir metin var. Metinde, "bunun üzerine çıkamazsın, arada fark olamaz" deniyor. Esas itibarıyla Tam Gün'de de, ithal hekim uygulamasında da bizim baştan beri söylediğimiz şey hekim emeğinin ucuzlatılmasıydı. Tam Gün'le ilgili KHK'nın ardından bu düzenlemenin yapılması bizim öngörülerimizi doğruladı. Bu yüzden karşı çıkıyorduk.

- Yeni yıla da GSS'deki kapsamlı değişikliklerle girdik. Son gelişmelerden başlarsak "nüfusun tamamının sağlık güvencesi kapsamına" aldığı gerçekten doğru mu? Hükümet ve sermaye politikaları açısından sağlık alanında gelinen nokta nedir?

23 Aralık 2011'de 6262 Sayılı bir kanun kabul edildi. Bu kanun kamuoyunun gündemine emekli milletvekillerinin maaşlarına yapılan zamlar .boyutuyla geldi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından bu maddeler veto edildi ve daha sonra görüşülecek. Onlarla ilgili maddeler değişebilir ama diğer maddeler büyük ihtimalle olduğu gibi geçecek. Bu kanun, 5434 Sayılı Türkiye Cumhuriyeti Emekli Sandığı Yasası'nda değişiklik yapılmasına dair bir kanundu ama içerisinde 5510 Sayılı Genel Sağlık Sigortası (GSS) ile ilgili çok önemli düzenlemeler var.

- Düzenlemenin içeriğinden bahsedebilir misiniz?

Şu anda vatandaşlar sağlık hizmeti alabilmek için GSS primi ödüyorlar. Devlet veya özelde katılım payı ödüyorlar. Bir de özel hastanelerde ilave ücreti adı altında aslında bıçak parası ödüyorlar. Devlet ve özelde katılım payları muayene, ilaçlarda, ortez ve protezlerde ödeniyor. Daha uygulamaya geçmedi ama 2009'da düzenlendi ve yatan hastalardan da alınacak. Buraya bir başka madde daha eklendi. Aile hekimliklerinde bundan önce ödenmiyordu. Hükümet buna iki defa teşebbüs etti ama mahkemeden döndü. Şimdi ise reçete bedeli adı altında 3 kutu ya da kaleme kadar 3 lira, onun üzerindeki her kutu ya da kalem için 1 lira ödemek zorunda kalınacak. Çok önemli başka bir düzenleme yapıldı. Aslında 5510 Sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nda Sosyal Güvenlik Kurumu'nun ödemeyeceği sağlık hizmetleri sayılmıştı. Estetik amaçlı cerrahi işlemler, Sağlık Bakanlığı'nın ruhsatlandırmadığı hizmetler ve yabancı ülke vatandaşı olan ama Türkiye'de 1 yıldan fazla yaşadığı için Genel Sağlık Sigortası yaptırmış kişilerin eskiye dayalı hastalıklarının ödenmeyeceği kararlaştırılmıştı. Şimdi ise, 23 Aralık'ta çıkan yasayla buna bir bent daha ekleniyor. Sosyal Güvenlik

Kurumu'na, her türlü sağlık hizmetini ödememe, finanse etmeme yetkisi tanıyor. Şimdiye kadar Genel Sağlık Sigortası'yla ilgili bir dizi kanun teklifi, değişikliği, fıkra, bent okudum ama bunun kadar tehlikeli bir şey okumadım. Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) bundan sonra istediği hizmeti, kendi seçtiği hastalık ve tedavileri ödememe hakkına sahip olacak. Bu hemen başlamayacak ama ileride göreceğiz. Ayrıca yeşil kartlılar da SGK'ya geçti. Yeşil kartlılar yoksulluk testine tabi tutulacaklar. Eğer aile içindeki kişi başı geliri asgari ücretin üçte birinden az ise primlerini devlet karşılayacak. Çok ise onlar kademeli olarak prim ödeyecekler. Eğer yaptırmazlarsa asgari ücretin iki katı kabul edilip aylık 212 lira ödeyecekler. Bu, birçok insanın sağlık hakkına erişmesini engelleyecek. Gelir tespiti uygulaması henüz yok ama yönetmeliğe baktığımız zaman sadece gelirleri değil bütün harcamaları hesaba katılacak. Eve gelip mutfakta ne yediği de dahil her şeyine bakacaklar. Evde televizyon, buzdolabı var mı, ev kira mı, köyünde mi tarlasında mı diye bakacaklar ve büyük bir eleme yapacaklar. Yani, nüfusun tamamının sağlık güvencesi altına alındığı doğru değil.

Sosyal Güvenlik "Reformu" nun bir diğer temel argümanı da norm ve standart birliğini sağlamaktır. 23 Aralık'ta çıkan kanunda bir madde koydular. Eski yeşil kartlı bundan sonra SGK kapsamına geçecek ama primini devlet ödeyenler özel ve üniversite hastanesine diğer sigortalılar gibi gidemeyecek. Onlar için özel düzenleme yapılacak. Aslında Genel Sağlık Sigortalılar da hükümetin gözünde ikiye bölünmüş oluyor. Primini ödeyebilen başka bir hizmet paketini alacak, ödeyemeyen başka bir paket alacak. 2012 yılı bu açıdan sağlık meselesinde vatandaş için çok büyük hak kayıpları risklerini içeriyor.

- Geçtiğimiz yılın temel gündemlerinden biri KHK darbesiydi...

Hükümet, TBMM'den Kanun Hükmünde Kararname çıkarma yetkisini aldı. Burada gerekçe bakanlıkları düzenlemektir ve bu bir ölçüde anlaşılabilir. Bir de memurlarla ilgili düzenleme yapma yetkisi içeriyordu. İyi niyetli olursa o da anlaşılabilir ama baktık ki çıkarma amacıyla ilgili olmayan bir dizi KHK çıktı. Hukukçu değilim ama bunun hukuki dayanağı nedir diye bakmıştım. Aslında 1879'daki ilk anayasada (Kanun-i Esasi) bu uygulama Kanunu Muvakkat (geçici kanun) olarak tanımlanmıştı. İttihatçılar Mecliste uğraşmak yerine kanunu muvakkat çıkarıyorlardı. Şimdi Kanun Hükmünde Kararname diye çıkarıyorlar. Aslında yürütmenin yanında yasama yetkisini de sahiplenmiş oluyorlar. 663 sayılı KHK içinde özellikle Kamu Hastane Birliği olan bir düzenleme 2007'den beri meclisin gündemindeydi. Mecliste bununla ilgili komisyonlar kuruldu, koca koca adamlar oturdu konuyu madde madde tartıştı, raporlar yazdılar. Şimdi bunların hepsini bir kenara attılar kendi vekillerinin bile haberi yok. Ben AKP milletvekili olsam dayanmam. TBMM Sağlık Komisyonu Başkanı AKP Trabzon Milletvekili Cevdet Erdöl görevde nasıl

dönüşüm ve sağlık hakkı mücadelesi üzerine...

toplumsallaştırılmalı”

duruyor ben anlamıyorum. Yıllardır sen orada çalışıyorsun ve sonra bir gece bakıyorsun hükümet başka bir şey çıkarmış. Yıllardır niye çalışıyorsun, bundan sonra niye çalışacaksın. “Adalet ve Terakki Partisi” sözü bazı AKP’lilerin kulağına gitmiş ve çok kızmışlar.

- Geride kalan yılın en hareketli kesimi sağlık emekçileri oldu. Sağlık alanındaki mücadele açısından değerlendirirseniz geride kalan yıl nasıl geçti?

13 Mart 2011’de ‘Çok ses tek yürek’ mitingi yaptık. 19-20 Nisan’da iki günlük iş bırakma eylemi ve en son 21 Aralık’ta 663 sayılı KHK’nın geri çekilmesi için sağlık hakkı meclisleri kurup vatandaşa bunu anlatan ve oylatan faaliyetler yürüttük. Geçtiğimiz seneye baktığımızda sağlık çalışanları olarak hayli hareketli bir yıl geçirdik diyebiliriz. ‘Sağlıkta dönüşüm’ denilen şey sağlık çalışanlarında önemli hak kayıplarına yol açıyor. Sağlıkta dönüşüm veya ‘sağlık reformu’ dediğimiz şey zaten küreselleşmenin sağlık alanına yansması ve özelleştirmedir. Özelleştirmenin olduğu her yerde çalışanlar hak kayıplarına uğruyor. Bunun kadar önemli bir şey ise TTB, SES ve Dev Sağlık-İş’in sağlık hakkı konusundaki duyarlılığıdır. Bütün bu eylemlerin arka planına baktığımızda “sağlıkta ne olursa olsun sağlık çalışanlarının hakları korunsun” türünden bir yaklaşım yok. Eğer böyle olsaydı bu kadar hareketli olamazdık. Sağlık çalışanlarının haklarıyla vatandaşın sağlık hakkı bölünmez bir bütündür. Birinde bir kayıp olursa diğerinde de olmak zorundadır. Bu durumu gözeterek tepki gösterdiğimiz için daha hareketliyiz. 663 Sayılı KHK bizim açımızdan çok önemli hak kayıpları getiriyor ama özellikle devlet hastanelerinin şirket hastanelerine dönüşmesi, Sağlık Bakanlığı’nın ‘Sağlık Holding’e dönüşmesi vatandaş için çok büyük kayıpları getiriyor. O hastaneler aynı özel hastaneler gibi olacak

ve bunu diğer adımlarda da görüyoruz. Bundan sonra vatandaş katılım paylarına ek olarak daha da fazla para ödemek zorunda kalacak. Sağlıkta gidişatın kötü olduğunu da gördüğümüz için bu tepkiyi gösteriyoruz. 2003’te Genel Sağlık Sigortası ile ilgili taslağın gündeme getirilmesinin ardından söyledik. Türkiye’de Genel Sağlık Sigortası uygulanırsa birtakım hastalıklar bu kapsamın dışında kalır, devlet ödemez ya da daha fazla ek para ister dedik. Bize, “Teklifte, kanunda böyle bir şey yok, abartıyorsunuz” dendi. GSS uygulaması başlayalı 3 yıl oldu ve bu süre içerisinde atılan adımlara baktığımızda önümüzdeki 30-40 yıl içinde hastanelere kimse giremez. GSS Yasası uygulaması 2008’de başladı, vatandaş özel hastanelere dahi beş kuruş para ödemeyecekti. Sonra, yüzde 30 ödesin, yüzde 40 ödesin dediler ve bu giderek artıyor.

Filmlerde izliyoruz ya kumar makineleri vardır. Para atıyorsun kolu çekiyorsun aşağıdan gelecek diye bekliyorsun; parayı yutuyor. İşte bu durum da GSSmatik gerçekten de.

- Bu eylemlilik sürecinde sağlık emekçilerinde, hasta ve hasta yakınlarında nasıl bir bilinç oluştu?

Sağlık çalışanları açısından, bu gidişatın iyi olmadığı ve hak kayıplarına yol açacağı 2003’te bu kadar görülüyordu. Hatta Türk Tabipleri Birliği’nin 65 tane tabip odası vardır bu odaların 25-30 kadarının yönetimlerinde sağ görüşlü arkadaşlarımız bulunuyor, bu arkadaşlarımız, sağlıkta dönüşüm programının zararlı bir şey olmadığını, hayırlı bir plan olduğunu, hükümetin bunu uygulaması gerektiğini söylüyordu. Bugün gelinen noktada Türkiye’de hiçbir hekim yok ki sağlıkta dönüşüm programına iyidir desin. AKP’ye oy veren ve orada politika yapan hekimler de dahil tüm hekimler bu uygulamanın hekimlerin aleyhine olduğunu söylüyor. Sendikalar açısından ilginç bir durum var. Örneğin Sağlık-Sen hükümete yakın ve bu programı şimdiye kadar savunmuş bir sendikadır.

Ancak şu anda savunabilecek durumda değil. Kanun Hükümünde Kararname’ye, Kamu Hastane Birlikleri’ne tepki göstermiyor, mücadeleyi pasifize etmeye çalışıyor ama açıktan da savunmıyor. 21 Aralık grevinde hastanelerdeki eylemleri bastırmaya bile çalıştılar. Buna rağmen Sağlık-Sen ve Türk Sağlık-Sen’in birçok üyesi o eylemlere katıldı. Özetle sağlık çalışanları gidişatın kötülüğünü görmüş durumdadır.

Vatandaşlar açısından da 2011 yılı farklıydı. Hükümet çok fazla abartsa da 2011’e kadar biz de vatandaşlar arasında belli bir memnuniyet gözliyorduk. İnsanlar sağlık kurumlarına eskiye göre daha fazla gidebiliyorlardı ve daha fazla tetkik yaptırabiliyorlardı. Özellikle eski SSK’lılar ilaçlarını dışarıdaki eczanelerden alabildikleri için memnundular. 2011’de bu havanın değiştiğini onlar da gördüler. Hem hastaneye geldiklerinde sağlık hizmeti alınırken çok tepkililer hem de eylemlerimize olan destekleri arttı.

22 Kasım 2011’de İstanbul’da Cerrahpaşa ve Çapa’da bir günlük bir grev yaptık. Bu grevi vatandaşlara duyurmak için arkadaşlarımız bir hafta öncesinde çadır kurdular. Eylemden sonra da çadırı sürdürmek zorunda kaldılar çünkü vatandaşların çadıra gelip şikayetlerini duyurduklarını gördük. 2011 vatandaşlar açısından da sağlıkta gidişatın pek de iyi olmadığı konusunda kuşku ve farkındalık yarattı.

- Görülüyor ki, tıp öğrencileri bu süreçte daha özel bir yerde duruyorlar...

Evet. Asistanlar bizim son 20-25 yıllık sürecimizde çok az yer alıyordu. Son birkaç senedir daha aktif olmuşlardı. Özellikle Tam Gün’le ilgili gelişmelerden sonra tıp öğrencileri de daha fazla tepki göstermeye başladılar. Nitelikli bir tıp eğitimi için hoca bulamamanın yanında hekim emeğinin ucuzlatılması ve özelleştirmenin kendi gelecekleri açısından umutsuzluk yarattığını görüyorlar.

- Süresiz grevi dile getiriyorsunuz. Bugün açısından bunun imkan ve olanakları nedir?

Süresiz bir grev yaparak hakların elde edilebileceği düşüncesi yaygın bir düşüncedir. Bu hekimler içerisinde de eskiden beri var olan bir düşüncedydi ama daha çok teorik düzeydeydi ve pratik olarak gerçekleştirilebilir gözüküyordu. Bu talebi öne süren arkadaşlarımız bile bunun uygulanabileceğini düşünmüyorlardı. Grevin yasal olarak tanımlanmadığı bir yerde gerçekten bu çok zordu. Şimdilerde süresiz grev fikrinin sağlık çalışanları arasında daha çok geliştiğini ve gerçekçi bir zemine oturmaya başladığını görüyoruz. Süresiz grev düşüncesi bu süreçte daha çok realize oldu. Ancak bu, tek başına örgütlerin karar almasıyla olabilecek bir şey değildir. Zaten biz eylem kararlarımızı mümkün olabildiğince geniş ve kendi üyelerimizle toplantılar yaparak alıyoruz. İnsanların bu konuda daha niyetli ve kararlı olduğunu gözledik ama bunu ne zaman ve nasıl uygulayacağımız önümüzdeki günlerde belli olacak. Fakat uygulamamız gerek ve uygulayacağız gibi gözüküyor. Bugünden bir karar ve tarih vermem mümkün değil.

- Tüm itirazlara ve eylemliliklere rağmen hükümet neden bu kadar rahat, ya da gerçekten rahat mı?

Aslında o kadar da rahat değil. Çünkü bu program özelleştirme programıdır. Resmi olarak kabul etmediler ama 31 Aralık 2008'de Avrupa Birliği 3. Ulusal Programı'nda açıkça ifade edildi. Hükümet içeride başka bir şey dışarıda başka bir şey söylüyor, uluslararası partnerlerine farklı konuşuyor. Sağlıkta dönüşüm programının başladığı 2003 yılından bugüne baktığımda sağlıkta özelleştirme açısından önemli adımlar atıldı. Sağlık ocakları kapandı, aslında birer özel kuruluş olan aile hekimliklerine dönüştürüldü. SSK hastaneleri tasfiye edildi, özel hastanelere çok büyük kaynaklar aktarıldı. Devlet hastaneleri bir nevi işletmeye dönüştü. Performansa dayalı ödeme sistemiyle sanki birer piyasa aktörü gibi çalışıyor. Yanısıra Genel Sağlık Sigortası çıkarıldı. Ama Hükümet tüm bunlarda çok temkinli adımlar atmamak zorunda kaldı. Birçok yerde aslında taviz verdi. Genel Sağlık Sigortası'nda son yapılan düzenlemeler en başta düşünülüyordu. Türkiye'de GSS demek Sosyal Güvenlik Kurumu'nun birçok hastalığı ödememesi ve vatandaşın bugünkünden çok daha fazla para ödeyerek o hizmete ulaşması demekti. Topluma kabul ettirebilmek için bunu uygulamadılar. Daha yeni yeni getiriyorlar. Yeşil kartlıların eleneceği baştan beri belliydi ama bugüne kadar yapamadılar. Çünkü tepki oluşacağını biliyorlardı. İlaçlarda bir yığın kısıtlama yapıyorlar, yüzlerce ilaç ödeme kapsamının dışına çıkarıldı ama bu işleri adım adım yapmak zorunda kalıyorlar. Aile hekimliğinde bugüne kadar ücretsiz muayene yapmak zorunda kaldılar. Şimdi oraya ücret getirdiler.

- Bu süreçte hükümetin başta TTB olmak üzere ve sağlık örgütlerini hedef aldığına tanıklık ettik.

O konuda çok hassas oldukları görülüyor. Tam Gün'le ilgili kanun çıkardılar. Bu kanunu CHP'yle görüşerek Anayasa Mahkemesi'ne götürdük ve önemli bölümleri iptal oldu. Ona rağmen uygulamaya kalktılar, Danıştay'dan kararlar çıkarttık ve uygulayamadılar. Son olarak Adalet Bakanlığı'na görev ve teşkilatına Dair Kanun Hükmünde Kararname'nin içerisine gizlediler. 8 Ağustos'ta Bakanlar Kurulu'ndan geçmiş, 18 gün beklettikten sonra 9 günlük bayram tatilinin öncesinde yayınladılar. Sağlık Bakanlığı'yla ilgili son 663 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname 12 Ekim'de Bakanlar Kurulu'ndan geçmiş, 2 Kasım'a kadar beklettiler. 3 Kasım zaten Kanun Hükmünde Kararname yetkisinin son günüydü. Bunun sonrasında ise 5 günlük tatil başlıyordu. Aslında sağlık çalışanlarının tepkisinden

fevkalade korktukları çok açık görülüyor. Çünkü, "hükümet sağıktaki icraatlarıyla toplumdan oy alıyor" gibi bir düşünce var. Ama sağlık çalışanlarının tepkileriyle aslında hükümetin politikaları sürekli tartışılır hale geliyor. Hükümetin bu programı çok daha önceden bitirmesi gerekiyordu. Özellikle devlet hastaneleriyle ilgili olan bölümü en kritik aşamalardan biriydi. Özelleri çok daha fazla geliştirmeleri gerekiyordu. Tepkiler nedeniyle adımlarını temkinli atmaya çalıştılar. O yüzden o kadar da rahat değiller.

- Önümüzdeki süreçte sağlıkta yıkıma karşı nasıl bir mücadele hattı örülmeli?

Önemli ölçüde iş sağlık çalışanları üzerinden yürüyor. Halbuki bu program politik bir program. Salt sağlık çalışanlarıyla ilgili bir program değil. Toplumun diğer kesimlerinin, örgütlerinin ve başta siyaset kurumunun bu konuda daha fazla söz sahibi olup tepki göstermeleri gerektiğini düşünüyorum. Gerçi toplumun genel mücadele potansiyeline ve genel örgütlenme düzeyine baktığım zaman çok da abartılı beklentiler ve eleştiriler içerisinde olamıyorum. Türkiye'de sağlık alanında çok kötü şeyler yaşanıyor ama ülkede aynı zamanda her gün binlerce insan işinden atılıyor. Buna karşı kimse bir şey yapamıyor ya da yapabilen çok az bir kesim var. Ne yazık ki sendikal ve mesleki örgütlerimiz, siyaset kurumumuz o kadar güçlü değil. Aslında Türkiye'de ilginç bir şekilde son 8 yılda sağlık bir hayli siyasallaştı, hatta toplumsallaştı. 8 yıl önce politika anlamında sağıkla ilgili bu kadar tartışma olmazdı. Özellikle 2006 ve 2008'de Genel Sağlık Sigortası'nın yasalaşması sürecinde kurulan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek platformları, hataları da olsa Emek Platformu'nun o süreçte aldığı tavırlar, 14 Mart 2008'de SSGSS'ye karşı iş bırakma eylemleri Türkiye'deki sınıf mücadeleleri açısından önemli ve yeni deneyimlerdir. Bu nedenle işin bu yönünü pozitif görüyorum. Ancak çok daha toplumsallaşması gerekiyor çünkü sadece sağıkçılarının üzerinden yürüyebilecek bir şey değil.

2012'de TTB olarak öncelikli hedefimiz sağlık hakkı mücadelesinin toplumsallaşması konusunda elimizden geleni yapmaktır. Biz siyasi bir parti veya hareket değiliz. Bunu bizim tek başına örgütlememiz mümkün değil. Biz bilgi birikimimizi başta örgütlü kesimler olmak üzere toplumla paylaşıyoruz. 2012 sağlık açısından toplumsal mücadelenin de yükseleceği bir yıl olacak gibi gözüküyor. Çünkü, hükümetin artık sağlık alanında vatandaşa verebileceği yeni bir şey yok.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Acil değilse paralı!

Hastanelerin acil bölümlerinde katkı payı alınmaması bazı hastalar için geride kalıyor.

Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) yeni aldığı karar doğrultusunda yapılacak düzenlemeye göre acil servise giden hastaların durumunun gerçekten acil olup olmadığına doktor karar verecek. Doktor hastanın durumunun acil olup olmadığını internet üzerinden işaretleyecek. Eğer doktor hastanın acil olmadığını işaretlerse, hasta eczaneye gittiğinde katkı payı ödeyecek.

Yeni uygulamanın gerekçesi ise acil servislerdeki yığılma olarak sunuluyor. "Başı ağrıyan, grip olan acil servise koşuyor diyen" yetkililer acil servis hizmetlerinden katkı payı olarak bu durumun önüne geçiliciliğini ve durumu gerçekten acil olan hastaların rahatlayacağını iddia ediyorlar.

Ek ilaca ek ödeme

Bundan sonra reçetelerdeki "fazla ilaç" için de katkı payı alınacak. Konuyla ilgili açıklama yapan SGK Başkanı Fatih Acar, hastalardan katılım payı alınması uygulamasının kuruma gelir getirmek için değil, aşırı tüketimi önlemek ve talebi kontrol için konulduğunu söyledi. Bu amaçla aile hekimlerince yazılan reçeteler dahil olmak üzere reçetede yer alan üç kutudan sonraki ilave her bir kutu ilaç için 1 Türk Lirası katılım payı alınacağını söyledi.

Doktora "negatif performans"

Acar, "gereksiz" ilaç yazan doktorların kontrolü için negatif performans uygulamasına geçileceği bilgisini de verdi. Reçetelerin yüzde 46'sının aile hekimleri tarafından yazıldığını aktaran Acar "ilaç tasarrufu" yapılması gerektiğini belirtti.

Sağlıkta fabrikasyon sistemi

Sağlıkta dönüşüm adı altında yıkım politikalarını hayata geçiren Sağlık Bakanlığı, doktor-hasta ilişkisinde 'fabrikasyon sistemini' temel alacak bir düzenlemeyi daha hayata geçirdi.

Doğum sürecini an be an kayıt altına alan partograf sistemi ile "normal dışı doğumların önüne geçmeyi hedeflediğini" belirten Sağlık Bakanlığı, sistemin uygulanmasını zorunlu kılan bir genelge yayınladı. Dünya Sağlık Örgütü'nün önerisi ile harekete geçen Bakanlık, 'artık doğum yöntemini doktor değil sistem belirleyecek' diyor.

Türkiye-İran ilişkileri...

Emperyalistlerle suç ortaklığı rejimin açmazlarını derinleştiriyor!

İthal ettiği petrolün yüzde 30'unu İran'dan alan sermaye iktidarı, bu ülkeyle arasındaki toplam ticaret hacmini ise 15 milyar dolar seviyesine çıkarmış bulunuyor. Her iki ülkenin egemen sınıfları, ilişkilerin bu seviyeye çıkmasından memnun görünüyordu. Ancak Türk sermaye devletinin bölgesel politikalarını ABD'nin çıkarlarına endekslilikle planlaması, iki ülke ilişkilerinin gerilmesine yol açıyor.

Aynı anda hem İran'la kurduğu çıkar ilişkilerini korumak hem ABD emperyalizminin bölgesel taşeronu olmak isteyen Türk devleti/AKP iktidarı, bu noktada ciddi açmazlarla karşı karşıya bulunuyor. Zira ABD adına taşeronluk yapmak İran'la ilişkileri gererken, İran'la arayı iyi tutmak ise, Washington'daki efendileri kızdırıyor. Bu ikilem, ABD-AB emperyalistlerinin İran'ı ekonomik olarak boğmayı amaçlayan yeni yaptırım kararlarıyla daha da karmaşık bir hal almaya başladı.

ABD'nin dayatmasıyla NATO'nun füze kalkanını Malatya'ya kurma kararı alan AKP iktidarı, İranlı liderlerin sert tepkisiyle karşılaşmıştı. Hem askeri hem sivil yetkililer, İran'ın olası bir saldırıya maruz kalması durumunda, füze kalkanını hedef alacaklarını açıklamışlardı. Bu meydan okumayı alttan alan Ankara'daki dinci Amerikancılar, füze kalkanının İran'a karşı kurulmadığı vaazını tekrarlayarak Tahran'dan gelen sert tepkileri hafifletmeye çalıştılar.

Füze kalkanı sorunu ortada dururken, batılı emperyalistlerin İran'a karşı geniş kapsamlı bir yaptırım uygulama kararı almaları, etkin taşeronluğa soyunan Ankara'daki işbirlikçilerin açmazını daha da derinleştirdi. Zira ABD-AB şefleri, sadece İran banka ve şirketlerini değil, bunlarla işbirliği yapmaya devam edecek olanları da hedef almaya hazırlanıyor.

İran'la toplam 15 milyar dolara varan ticaret hacmini riske atan bu yeni yaptırım kararının açıklandığı günlerde Tahran'a giden Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, hem ABD'nin mesajını bu ülkeye taşıdı hem füze kalkanı konusunda İranlı yetkilileri rahatlatmaya çalıştı, hem de 15 milyar dolarlık ticaret hacmini korumanın yollarını aradı. Bu arada Irak'taki son durum, Suriye'deki gelişmeler ve Kürt hareketini tasfiye saldırısının, AKP'li bakanın gündemindeki diğer konular olduğu açıklandı.

Belirtmeliyiz ki, hem ziyaret öncesinde hem sonrasında Washington'daki efendileriyle görüşen

Ahmet Davutoğlu'nun, 'emir alan-hesap veren' konumunda olduğunu ve ABD'nin onayını almadan İran'a gitmeyi göze alamadığı bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Türkiye'yle ilişkilerin geliştirilmesine önem veren İran yönetimi, AKP'li bakanın ziyaretini memnuniyetle karşıladı. Buna karşın, Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad dahil olmak üzere üst düzey İranlı yetkililerle görüşen Ahmet Davutoğlu'nun zorlu anlar yaşamış olma ihtimali yüksektir. Zira İranlı liderleri füze kalkanı konusunda ikna etmek kolay bir iş değil. İsrail'in ABD onayıyla İran'ı tehdit ettiği, füze kalkanının ise İsrail'i korumak için kurulduğu Tahran'daki liderler için bir sır olmadığına göre, AKP'li bakanın işi zor olmuştur. Görünen o ki, bu durumda AKP'li bakanın, "füze kalkanının İran'a karşı kullanılmasına izin vermeyiz" vaadiyle İran yönetimini rahatlatmak dışında yapabileceği pek bir şey yoktu.

Bu vaadin İran tarafından ciddiye alınıp alınmadığı konusunda bir açıklama bulunmuyor. Ancak emperyalist/siyonist güçler tehditler savururken yeni füze sistemleri deneyip Basra Körfezi'nde günler süren bir askeri tatbikat gerçekleştiren İran'ın, ABD-İsrail tehditlerine boyun eğmeye niyetli olmadığı anlaşılıyor. ABD-AB kuşatmayı sıkılaştırmada İran ise, buna boyun eğmeme konusunda kararlı olduğu sürece, emperyalist/siyonist güçler adına taşeronluk yapan AKP iktidarının işi zorlaşmaya devam edecektir.

Ortadoğu'da ABD emperyalizmi adına tetikçilik yapmaktan dolayı içine yuvarlandığı açmazdan çıkabilmek için Washington'daki efendilerden medet uman Ankara'daki işbirlikçiler, İran'a karşı yaptırımdan muaf tutulmayı talep ediyorlar. Etkin bir tetikçi olarak İran konusundan 'ayrıcalık' isteyen AKP şeflerine, Beyaz Saray'dan verilen yanıt hakkında bir fikrimiz yok. Ancak İran'ı ekonomik abluka altına alarak boğma taktığının uygulanabilmesi bakımından Türkiye önemli bir rol düşünüyor. Dolayısıyla Pentagon'daki savaş baronlarının AKP şeflerine 'ayrıcalık' tanımları kolay görünmüyor.

Tabloya bakıldığında, emperyalizme hizmet eden Ankara'daki işbirlikçi sermaye iktidarının durumunun parlak olmadığı anlaşılıyor. Zira İran'la ilişkileri koruma kaygısı savaş baronlarınca hoş

karşılanmazken, İranlı liderler de Türk sermaye devletiyle AKP hükümetinin Amerikancı bölgesel politika izlemesinden rahatsız olduklarını gizlemiyorlar.

Kapitalizmin küresel krizinin aşamadığı koşullarda, bölgesel savaşların emperyalistler tarafından ateşlenmesi olasıdır. İran'ı hedef alan saldırgan planlar ve Pentagon onaylı İsrail tehditlerinin vardığı boyut dikkate alındığında, bölgesel savaş riskinin devam ettiği söylenebilir. Bunu göze alıp alamayacaklarından bağımsız olarak, "askeri seçenек" savaş baronlarının masasında duruyor.

Türk burjuvazisi ve onun siyasal temsilcisi olan AKP hükümetinin askeri seçeneği istediği söylenemez. Ancak Ankara'daki işbirlikçi iktidarın emperyalist güçler adına tetikçilik ve aktif taşeronluk politikasında ısrar etmesi, olası bir savaşın "saldırganlar" tarafında yer almasını kaçınılmaz kılıyor. Bilindiği üzere emperyalistlerle suç ortaklığına dayalı siyaset anlayışı, her koşulda komşu halklara düşmanlıkla belirgindir.

Olası bir çatışmanın işçi ve emekçileri ağır bir yıkımla karşı karşıya bırakacağı kesin olduğuna göre, emperyalizme ve ülke içindeki suç ortaklarına karşı mücadelenin yükseltilmesi hayati bir önem taşıyor. Emperyalizme ve işbirlikçi gerici rejime karşı mücadele, bölge halklarıyla enternasyonal dayanışma ve birleşik direniş!..

Bölge işçi ve emekçilerinin geleceğini karartabilecek uğursuz planları bozabilmenin yegâne yoludur bu.

Chavez'den ABD'ye kınama

Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez, ABD'nin, Venezuela'nın Miami Başkonsolosu Livia Acosta Noguera'yı sınır dışı etme kararının 'haksız ve keyfi' olduğunu belirtti.

Chavez, İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'la görüşmesinin ardından yaptığı açıklamada, 'bu kararın emperyalist bir gücün yeni bir gülünç hareketi olduğunu' söyledi.

Kapitalizm para ve dolandırıcılık demektir!

Rüşvet, yolsuzluk, dolandırıcılık, skandallar, devletle mafyanın iç içeliği, tüm bunlar sadece geri ülkelerin değil, bu bakımdan ilk akla gelen İtalya başta olmak üzere istisnasız tüm gelişmiş zengin Avrupa'nın da yadsınmaz bir gerçeğidir. O kadar ki, Avrupa'da da siyasal yaşam sürekli bir bunalım ve kokuşmuşluk içindedir. Kapitalizme özgü bu kokuşmuşluğun bugünkü durağı ise zengin kıta Avrupası'nın zengin ülkesi Almanya'dır.

Bilindiği gibi Almanya, bir süre önce Savunma Bakanı'nın istifası ile sonuçlanan skandalı ile çalkalanmıştı. Günümüzde ise, büyük umutlarla işbaşına getirilen Cumhurbaşkanı Christian Wulff skandalı ile çalkalanmaktadır.

Örnek siyasetçilikten dolandırıcılığa...

Alman Cumhurbaşkanı Christian Wilhelm Walter Wulff, uzun süre "skandaldan uzak, temiz bir özgeçmiş, samimi, açık ve dürüst..." örnek bir siyasetçi olarak tanıtıldı. Bir burjuva politikacısı için bundan daha iyi bir referans olamazdı. Nitekim 50 yaşlarında olan Wulff, tam da bu referanstan hareketle muhafazakarların gelecekteki liderlerinden biri olarak gösteriliyordu. Bu pazarlamanın başını çeken medya grubu, CDU'yu da destekleyen gerici basın tekeli Springer grubundan başkası değildi. Belirtmek gerekir ki, ırkçı-gerici bulvar gazetesi "Bild" de bu grubun içindedir ve en çok satan gazetesidir.

Wulff, 2009'da Aşağı Saksonya Eyaleti'nin başbakanıydı. Aynı tarihlerde, 2009'da iflasın eşiğine gelen spor otomobili üreticisi Porsche, bu durumdan VW grubuna dahil edilerek kurtarıldı. VW'nin yönetim kurulunda Aşağı Saksonya Eyaleti'nin de söz hakkı bulunduğundan, Wulff onay vermeseydi anlaşma gerçekleşmeyecekti. Onay vererek uçurumdan kurtardığı Porsche'nin de iş yaptığı banka olan LBBW daha sonra Wulff'a çok ucuz kredi verdi. Wulff, bu kredi için normal müşterilere uygulanan faizden çok daha düşük, 0,9 ile 2,1 arasında bir faiz ödeyecekti.

"Skandaldan uzak, temiz bir özgeçmiş, samimi, açık ve dürüst..." olarak Springer grubunun pazarlandığı dönemde Wulff, bir kapitalistden de 500 bin avro almıştı. Üstüne üstlük 2010 Şubat'ında Aşağı Saksonya Eyalet Parlamentosu'ndaki bir soruşturamada işveren Egon Geerkens ile iş ilişkisi olduğu gerçeğini de gizlemişti. Buna karşın aynı yılın Haziran ayında Wulff muhafazakar-milliyetşilerin adayı olarak, Almanya'nın en genç cumhurbaşkanı seçildi. Bütün bu olup bitinleri diğer basın-yayın organları gibi, ırkçı-gerici Springer grubu da biliyordu. Ne var ki, tümü de o dönem kendi sefil ve kirli ilişkileri gereği Wulff'a övgü düzmeyi ortak bir politika yaptılar.

Geçen yılın sonlarına doğru durum birden değişti. Daha önce Wulff'a övgüler yağdıran Bild gazetesi ne hikmetse onu teşhir tahtasına çiviledi. Springer grubu milliyetçi-muhafazakarlar içerisindeki tercihini değiştirerek, Wulff'un yükselişine karşı tavır aldı ve elindeki belgeleri açıklamaya başladı. Wulff da boş durmadı, işgal ettiği makamın kendisine sağladığı ayrıcalığı kullanarak, Springer grubunu susturmaya çalıştı. Gerici-milliyetçi Springer tekeli ise, "basın özgürlüğü" silahına sarılarak ve sahip olduğu mali üstünlüğe de dayanarak Wulff'u dize getirmeye çalıştı. Bu tümüyle kirli çıkarılara dayalı olan çatışma devam ediyor.

Muhalefet Wulff sorununu hükümet krizine çevirmeye çalışıyor!

7 Ocak günü, Berlin'deki Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın önünde bir gösteri düzenleyen göstericiler Wulff'u protesto etiler. 2008 yılında Iraklı bir gazetecinin dönemin ABD Başkanı George W. Bush'a ayakkabı fırlatması olayından esinlenen göstericiler, cumhurbaşkanlığı konutuna doğru dönerek ayakkabılarını salladılar. "Wulff eve dön!", "Wulff gitmeli!" yazılı pankartlar taşıdılar.

Yükselen tepkileri hanesine yazmaya amaçlayan (SPD) Sosyal Demokrat Parti'nin Genel Sekreteri Andrea Nahles, ne olursa olsun görevde kalmaya çalışmanın kabul edilemez bir tutum olduğunu vurgulayarak, Wulff'un istifasının zorunlu olduğunu ileri sürdü. Bununla da kalmadı, bu durumda Almanya'da genel seçime gidilmesini istedi. Andrea Nahles "Wulff'un istifa etmesi halinde Angela Merkel'in seçmenlerin güvenoyunu alması gerekir. Bence Merkel

tam olarak da bu nedenle Wulff meselesi hakkında konuşmaktan çekiniyor" diyordu. Nedir ki, Merkel hükümeti Guttenberg gibi Wulff vakasını da bir hükümet krizi yaşamadan atlamak istiyor. Dahası, Springer grubu da dahil, Alman tekellerinin gündeminde şimdilik bir erken seçim alternatifi bulunmamaktadır. Tam tersine, AB'de ağırlığını artıran Alman tekelleri, bu olayı milliyetçi-gerici Springer grubunun bayraktarlığında, bizzat kendi bilgi ve denetiminde gerçekleştirilen neo-nazi cinayetlerini unutturmanın, Avrupa Birliği'ne karşı işçi ve emekçiler içinde yükselen tepkileri etkisizleştirilmenin imkanına çevirmek istiyor. Bu arada, Wulff ile Springer grubu arasındaki it dalaşını basın özgürlüğünün ve Alman demokrasisinin güzide bir örneği olarak yutturmaya çalışıyorlar. Kısacası, Alman tekelleri Aralık 2011 zirvesinde Merkel-Sarkozy ikilisiyle AB içinde bir üstünlük kurdu. Rakibi olan İngiliz tekellerinin manevralarına karşı boğuşurken bir hükümet değişikliği işlerine gelmemektedir.

Her şeyin alınıp satıldığı, kullanım süresi dolunca bir kenara atıldığı kapitalist tüketim toplumunun en gelişkin örneğini sunan Almanya'da, tekeller için esas olan kendi sefil ve kirli çıkarları ve sistemin geleceğidir. Sistemi zorda bırakacak olanların geçmiş hizmetlerine bakılmadan bir kenara atılmaları tekellerin değişmez kurallarıdır.

Eyalet başbakanlığı ve cumhurbaşkanlığı gibi sistemin en göz kamaştırıcı makamlarını işgal edenlerin birkaç yüzbin Avro'luk akçeye kendilerini pazarlamaları, sahtekarlık yapmaya kadar düşmeleri ise, bu yöneticilerin iğrenç yüzünü açığa çıkartan kapitalist toplumdaki tipik olaylar zincirinin küçük halkalarıdır sadece.

Ve nihayet, hatırlanacağı üzere, bir Junker derebeyi aileden gelen "Dr", titrini de sahtekarlıkla alan eski savaş bakanı Karl-Theodor zu Guttenberg de aynı basın tarafından yapılan anketlerde en çok sevilen hükümet üyesi olarak gösteriliyordu. Ancak 2011'in başlarında dolandırıcılığı basına sızdırılan Guttenberg istifa etmek zorunda kaldı. Tüm rezaletlerini arkada bırakarak ABD'ye yerleşti. Merkel'in desteğine karşın Wulff'u da aynı akıbet bekliyor.

"Özgürlükler tabutta!"

ABD vatandaşlarının "terör" adı altında işlenen suçlar sonucu ABD topraklarında yakalanan Guantanamo'da süresiz tutuklu kalmasının önünü açacak Ulusal Savunma Yetki Yasası (National Defense Authorization Act) 8 Ocak günü New York sokaklarında tabutlarla protesto edildi.

Obama'nın sözkonusu yasayı imzalamasıyla, ülkede

anayasal hakların tabuta konduğuna ilişkin konuşmalar yapan göstericiler, eylemlerinde simgesel bir siyah tabut taşıdı. Simgesel tabutu, New York Borsası'nın işlem gördüğü Wall Street üzerinde bulunan ilk ABD Başkanı George Washington'un heykeli önüne bırakan göstericiler daha sonra sloganlar eşliğinde tabutu New York sokaklarında dolaştırdı.

Fransa'da polis terörü protestosu...

31 Aralık 2011 tarihinde bir alışveriş merkezinde yaka paça gözaltına alınan ve götürüldüğü polis merkezinde şiddete uğrayan 30 yaşındaki Wissam El-Yamini'nin kalp krizi geçirerek komaya girmesi kentteki emekçilerin öfkesine neden olmuştu. Polislerin "Wissam El Yamani polis merkezine götürülürken kalp krizi geçirdi" açıklamalarına da tepki gösteren eylemciler kent genelinde çok sayıda

aracı ateşe vermişti.

Polis terörünü protesto eylemleri 8 Ocak günü Clermont-Ferrand Polis Merkezi'ne yapılan yürüyüşle devam etti. 500'ün üzerinde kişinin katıldığı sessiz yürüyüşün ardından oturma eylemi yapılırken, polis şiddetinin son bulması ve Wissam'ın ölümüne neden olanların yargılanmaları talep edildi.

Tutuklu öğrencilerle dayanışma eylemi

Türkiye’de tutuklu bulunan devrimci öğrenciler için, Lefkoşa’da üniversite öğrencileri tarafından dayanışma eylemi düzenlendi. Öğrencilerin serbest bırakılmasının talep edildiği eylemde sermayenin kirli yüzüne dikkat çekildi.

“Arkadaşın tutuklu haberin var mı?” sloganıyla biraraya gelen üniversitelerde örgütlü öğrenci yapıları, 8 Ocak günü eski KTHY binası önünde toplanarak, yol kesme eylemi yaptı.

“Tutuklamalar, soruşturmalar, baskılar bizi yıldırılmaz” ve “Arkadaşın tutuklu haberin var mı” yazılı pankartla yürüyüşe geçen öğrenciler Dereboyu’ndan TC Elçiliği’ne kadar sloganlar eşliğinde yürüdü.

Faşizm teşhir edildi

Elçilik önüne gelindiğinde basın açıklaması yapan öğrenciler, Türkiye’de öğrenim gören ve şu anda cezaevinde olan öğrencilerden örnekler verdi. Parasız eğitim isteyen, dergi çıkartmaya teşebbüsten yargılanan, puşi nedeniyle tutuklanan öğrenciler olduğunu belirten öğrenciler, sermaye devletinin AKP eliyle yaptığı faşist uygulamaları protesto etti.

Açıklamada Türkiye’de tutuklu bulunan devrimci öğrenciler belirtilerek, karakola sığınan kadına yapılan şiddete ve N.Ç. tecavüz davasına dikkat çekildi.

Açıklamanın devamında, “TC ve AKP’nin arka bahçesine çevirdiği Kıbrıs da bu devrandan kendine düşen payı almıştır. Egemenler YDÜ’de Kürt öğrenciler üzerinden faşizmi ortaya çıkarmış ve kendi hukuk kurallarını ihmal ederek öğrencilerin eğitim haklarını elinden almış ve sınır dışı etmiştir. Bugün hala süregiden davada, davalıların sadece Kürt öğrencilerden ibaret olması, faşizm hukukundan başka birşey değildir. Mücadelemiz dayanışma mücadelesinden çok daha ötedir artık, mücadelemiz

8 Ocak 2012 | Kıbrıs

faşizme karşı mücadeledir” denildi.

Devrimci gençlik direnmeye devam edecek

Açıklamada, emperyalizmin yıkım saldırılarına ve kanlı savaşlarına Türkiye ve Kıbrıs’ta olduğu gibi İtalya, Şili gibi dünyanın pek çok yerinde emekçilerin haklı eylemlerinde yer alan gençlik mücadelelerine dikkat çekildi.

Açıklama, “Arkadaşlarımız içerde. Biz yine de çok iyi biliyoruz ki, şairin dediği gibi, asıl en kötüsü, insanın hapishaneyi kendi kafasında taşıması.

Tüm haksız tutuklamalar sona erene kadar faşizme karşı direnişe devam” denilerek sonlandırıldı.

Eylemi, YDÜ Kolektif Öğrenci Mücadelesi, Kıbrıslı Gençlik Platformu, Aktivist Düşünce Topluluğu, Liseli Gençlik, DAÜ Öğrenci İnisyatifi, ODTÜ Öğrenci İnisyatifi örgütledi.

Tutuklu öğrencilere gönderilmesi için fotoğraf çekiminin ardından eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Kıbrıs

300 işçi toplu intihara kalkıştı

Sömürü ve kölelik koşulları nedeniyle daha önce de işçi intiharlarının yaşandığı Foxconn fabrikasında 300 işçi yönetimden maaşlarına zam istedi ancak olumsuz cevap aldı. İşçilerden işlerini bırakarak tazminat almaları ya da işlerine zam almadan devam etmeleri istendi.

Xbox üretilen fabrikada çalışan işçilerin çoğu ayrılmayı ve tazminatlarını almayı talep etti. Ancak bu kez de Foxconn patronu işçilerin tazminatlarını vermek istemedi.

Alınan cevap işçilerin sabrını taşırdı. Fabrikanın çatısına çıkarak söz verilen tazminatın ödenmemesi durumunda atlayacaklarını söyleyen 300 işçi güçlükle aşağıya indirildi.

Dünyanın en büyük elektronik üreticisi Tayvan merkezli Foxconn daha önce de benzer haberlerle gündeme gelmişti. Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında yaşanan patlama sonucunda üç işçi hayatını kaybetmiş, 2010’nun ilk beş ayında 16 işçi çatıdan atlayarak intihar etmişti.

Nijerya’da petrol grevi

Afrika’nın en büyük petrol üreticisi Nijerya’nın petrol sübvasyonunu kaldırmasıyla başlayan grevler ülkede hayatı felce uğrattı. Gösteriler sırasında Nijerya polisi iki kişiyi katletti.

Devlet desteğinin kesilmesinin ardından iki katına çıkan fiyatları protesto eden sendikaların grev kararıyla, alışveriş merkezleri, ofisler, okullar, petrol istasyonları bütün ülkede hizmetlerini askıya aldı. Başta Lagos olmak üzere birçok kentte binlerce kişi alanlara çıktı.

Nijerya Cumhurbaşkanı Goodluck Jonathan ise, sübvasyonun daha fazla mümkün olmadığını, ekonomiye her yıl milyarlarca dolar ek yük getirdiğini söyleyerek, geri adım atmayacaklarının sinyalini verdi.

Nijerya’da 2003’te benzer bir grev baş göstermiş, hükümet desteği tamamen kesmek yerine düşürmüştü.

Hükümetten dokunulmazlık onayı

Yemen’de halk ayaklanmalarıyla devrilen eski Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih’in yargılanmasını engelleyen yasa, 8 Ocak günü Yemen hükümeti tarafından onaylandı. Yasaya göre Salih ve 33 yıl boyunca yönetimde yer alan asker ve sivil yetkililer geçmişteki hiçbir nedenden dolayı yargılanamayacak.

Yemenli emekçiler ise bir süredir Salih’in yargılanması talebiyle yaptıkları eylemlere devam ediyorlar. Emekçiler, Salih’in devrilmesi ile sonuçlanan ve 11 ay süren ayaklanmalarda katledilen emekçilerin hesabının sorulmasını istiyorlar.

Filistin’den BM’ye başvuru

Filistin yönetimi, yasadışı Yahudi yerleşimlerini Birleşmiş Milletler’e şikayet etti. Filistinliler, yerleşimlerin inşasının durdurulması için yardım talep etti.

Filistin’in Birleşmiş Milletler temsilcisi Riyad Mansur, konuyu Güvenlik Konseyi’nin Ocak ayı boyunca başkanlığını yürüten Güney Afrika Cumhuriyeti’nin Büyükelçisiyle görüştü.

Mansur, yasadışı Yahudi yerleşimlerinin Filistin topraklarını bir kanser gibi sardığını, 2 devletli çözümün önünde en büyük engel olduğunu söyledi. Riyad Mansur, Güvenlik Konseyi’ne yerleşimlerin olumsuz ve yıkıcı etkileri konusunda bilgi verilmesini talep etti.

Konsey üyelerinin çoğu Filistin’e destek vermesine rağmen, veto hakkı bulunan Amerika Birleşik Devletleri, diğer üyeleri bu hakkını kullanmakla tehdit ediyor.

Hacettepe’de rektörle görüşme...

“Mücadelemizi ısrarla büyüteceğiz!”

Hacettepe Üniversitesi’ne yeni atanan rektör Murat Tuncer okulda faaliyet yürüten devrimci ve ilerici öğrencilerle 6 Ocak günü bir toplantı yaparak kendi döneminde yapacağı düzenlemelere dair bilgilendirmede bulundu. Devrimci ve ilerici öğrenciler, toplantının ardından ortak bir açıklama yaparak Rektör’ün sözlerini kamuoyu ile paylaştılar ve tüm öğrencileri sürecin takipçisi olmaya çağırdılar.

DGH, DYG, Devrimci Proletarya, Ekim Gençliği, YDG, Gençler Meydana İnişiyatifi, Gençlik Muhalefeti ve Öğrenci Kolektifleri tarafından yapılan açıklamada, yapılan görüşmede rektör tarafından verilen sözler maddeler halinde şöyle aktarıldı:

Rektörle yapılan görüşmede;

- Okulda yaptığımız eylemlerin demokratik bir hak olduğunu,
- Üniversitede fikir ve ifade özgürlüğüne hiçbir engel konulmayacağını,
- Polisin eyleme katılan öğrencilerin görüntülerini, isim listesini ve öğrencilerin soruşturma açılmasını istediğini ama okul yönetiminin bundan sonra isim ve görüntü vermeyeceğini
- Fikir ve ifade özgürlüğü kapsamında yapılan eylem ve etkinliklerden hiçbir öğrenciye soruşturma açılmayacağını,
- Hakaret içeriği bulunmadığı sürece afişlere hiçbir şekilde saldırılmayacağını,
- Afişlerin asımına yönelik öğrencilerin isteğini karşılayacak alanlara pano yapılmasını,
- Önceden “güvenlik gerekçesi” ile üniversitenin

gaz bombası, gaz maskesi ve kalkan aldığını ama artık bunların alımının durdurulduğunu,

- Her ayın 2.Cumartesi günü saat 14.00’da Mehmet Akif Ersoy Salonu’nda öğrencilerle toplantı yapılacağı ve ilk toplantının 14 Ocak 2012 Cumartesi günü yapılacağını,
- Sınavlar süresince kütüphanenin 24 saat açık kalacağını ve gece 12.00’den sonra ücretsiz çay, kahve ve çorba verileceğini,
- Önceden açılmış siyasi soruşturmanın tamamının iptal edildiğini,
- Okula girişlerde kimlik sorulmasının kaldırıldığını,
- Önceden 24.00 öğrenci yurtları için, 02.00 öğrenci evleri için olan giriş saatini 02.00’a çekilerek farklılığın ortadan kaldırıldığını ve bir süre sonra giriş saati uygulamasının tamamen ortadan kaldırılacağını,
- Üniversitede gençlik örgütleri ve toplulukların stant açmalarına hiçbir engel konulmayacağını ve stant etrafında özel güvenlik öbelenmesine izin verilmeyeceğini,
- İstedığımız her an rektörlüğe taleplerimizi, önerilerimizi, projelerimizi rahatlıkla sunabileceğimizi,
- Üniversite Konseyi oluşturulmasının hedeflendiğini ve biz öğrencilerinde burada “söz ve karar” hakkına sahip olacağımız ifade edildi.

Açıklamada ayrıca, İstanbul Üniversitesi’nde ve Akdeniz Üniversitesi’nde afiş asan, yürüyüş yapan öğrencilere polis, özel güvenlik birimleri ve faşistlerin birlikte saldırmasının YÖK gerçeğinin değişmediğine dikkat çekildi.

Tutuklu öğrenciler için kısa film...

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Edebiyat Kulübü tutuklu öğrencilerle dayanışma amacıyla kısa film hazırladı.

Yalnızca 2011 yılında 600’den fazla öğrencinin tutuklanmasına dikkat çekilen kısa filmde, Anadolu Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi’nden Selim ve Şeyma örnek verilerek devletin ara vermeden sürdürdüğü tutuklama terörü teşhir ediliyor.

“Anadolu’dan Boğaziçi’ne Selam Olsun!” başlığı taşıyan filmde, Uludere’de yaşanan vahşet ve polis tarafından kurşunlanarak infaz edilen Şerzan Kurt örnekleri üzerinden devletin katliamcı yüzüne de değiniliyor. Filmde, kitabı basılmadan toplatılan gazeteci Ahmet Şık’ın tutuklanması da devletin keyfi baskı ve terörüne örnek olarak veriliyor.

“Tutuklanan ve halen içeride olan arkadaşımız için çektiğimiz bu video, aynı zamanda Boğaziçi’nde, ODTÜ’de, KTÜ’de sürmekte olan direnişlere, tutuklanan öğrencilere ve tüm eğitim emekçilerine ithaf edilmiştir” ifadeleriyle paylaşımına açıldı.

Ankara’da ev baskınları

Geçtiğimiz günlerde Uludere Katliamı’yla ilgili Yüksel Caddesi’nde yapılan basın açıklamasından sonra Ankara’da devrimci ve ilerici öğrencileri hedef alan gözaltı dalgası başlatıldı.

10 Ocak günü 10 yurtsever öğrenci gözaltına alındı ve “dosyada gizlilik kararı” olduğu gerekçesi ile gözaltılara ilişkin herhangi bir gerekçe açıklanmadı.

11 Ocak sabahı ise Ekim Gençliği okuru **Zennure Karaarslan** ile YDG okurları **Merve Çakmakçı** ve **Ramazan Cebeci**’nin evlerine eş zamanlı baskınlar düzenlenerek gözaltılar gerçekleştirildi.

Gözaltılara gerekçe olarak başta Ulucanlar anması olmak üzere pek çok basın açıklaması gösteriliyor. Bu basın açıklamalarına katılarak yasadışı TKİP ve TKP/ ML örgütlerinin propagandası yapıldığı iddia ediliyor.

Ekim Gençliği / Ankara

Ekim Gençliği’nden söyleşi...

Ekim Gençliği 6 Ocak Cuma günü bağımsızlık sorunu üzerine bir söyleşi gerçekleştirdi.

“Bağımsızlık sorunun kapsamı ve önemi”nin tartışıldığı ilk bölümde yapılan sunumda anti-emperyalist mücadelenin önemine vurgu yapıldı. Bu kapsamda siyasal bağımsızlık meselesi üzerinde duruldu. Anti-emperyalist mücadelenin siyasal bağımsızlığa indirgenemeyeceği belirtildi. Gerçek bağımsızlığın ancak sosyalist bir devrimle gerçekleşebileceği belirtildi ve günümüz koşullarında verilecek anti-emperyalist mücadelenin anti-kapitalist özü üzerinde duruldu.

İkinci bölümde yapılan sunumda geleneksel halkçı akımların anti-emperyalist mücadeleyi ele alış biçimleri ve bu bakış açısı ile anti-emperyalist mücadelenin siyasal bağımsızlık sorununa indirgenmesi üzerinde duruldu.

Gençler meydandaydı

Gençler Meydana İnişiyatifi, “İşsizsek, Borçluysak, Zenginlerden Çoksak Gençler Meydana” şiarıyla 7 Ocak günü İstanbul ve Ankara’da 24 saatlik oturma eylemi gerçekleştirdi.

İstanbul’daki eylemde basın açıklamasını okuyan Alper Alemdar, işsizlik sorununu anlatarak herkesi geleceği için meydanlara davet etti.

Oturma eylemine ayrıca, İstanbul Üniversitesi İktisat Bölümü Öğretim Görevlisi Çiğdem Şahin de katılıp bir konuşma yaptı. Bandista grubu müzikleriyle yer aldığı eyleme öğrenci velilerinden katılanlar ve konuşma yapanlar oldu.

Akşam saatlerinde, eylemdeki gençlerle dayanışma göstermek için battaniye getirmek isteyen 3 gence polis barikat kurarak engel olmak istedi. Polisin bu engellemesine çevrede bulunanlar montlarını vererek destek sundular.

Ankara ve İstanbul’daki eylemler 8 Ocak Pazar günü saat 11:00’de yapılan basın açıklamasıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yerel işçi bültenleri: Sömürü ve köleliğe paydos!

Yeni yıla sermayenin kölelik ve sömürü dayatmaları altında giren işçilerle buluşan yerel işçi bültenleri Aralık ve Ocak ayı sayılarıyla bir kez daha sınıfın nabzını tutuyor. Yerelerde yürütülen devrimci sınıf çalışmasının birikimlerine yaslanan bültenlerde temel gündem olarak asgari ücrete yapılan sefalet zammı ile sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırıları işleniyor.

Yeni yılın ilk bültenlerinde ise Manisa işçilerinin sesi olma hedefiyle yayın hayatına başlayan 'Paydos', "sömürüye paydos!" diyor. ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek'le kıdem tazminatı üzerine yapılan röportaja yer verilen Paydos'ta Ergun Hidrolik'te sendikalaşma mücadelesi veren işçilerin aktarımlarının yanısıra çeşitli fabrikalardan işçilerin yazıları da göze çarpıyor. Asgari ücrete sefalet zammı yapılırken vekil maaşlarına yapılan astronomik zamma dikkat çekilen bültende ayrıca spor köşesi de oluşturulmuş.

Sermayenin saldırılarına karşı genel grev genel direnişe çağırın **Gebze İşçi Bülteni**'nin Aralık ayı sayısında bölge işçileri sadaka zamlarına boyun eğmemeye davet ediliyor. 21 Aralık grevinin yanısıra asgari ücrete yapılan sefalet zammı konusunda daha erken bir tarihte uyarıda bulunan bültende süren işçi direnişlerinin de dökümü sunuluyor. Bültende en çok dikkat çeken işçi yazılarından birini ise Çelik-İş üyesi bir metal işçisinin kaleminden çıkan 'Sınıf çıkarları mı koltuk kavgası mı?' başlıklı yazı oluşturuyor. İşçi sınıfı ve siyaset ilişkisine dair bir yazının da yer bulduğu bülten sayfalarında Van depremi de işleniyor. Bültende, 'Siyaset' başlıklı yazı şu cümlelerle sona eriyor:

"Ne olursa olsun dünya üzerinde sosyalist bir toplum kurulabileceğini ispatladık" Evet Lenin bize bunu söylediğinde Rusyalı işçi ve emekçiler Ekim Devrim'ini gerçekleştirmişti. Günümüzde işçiler, tüm dünyanın da nasıl değişebileceğini tüm insanlığa kanıtlayacaklardır. Tekrar ve tekrar söylemek gerekirse siyasetin önemini kavrayabilmek bir yanda yaşam koşullarımızı sorguladığımızda ortaya kendiliğinden çıkıyor."

Kayseri İşçi Bülteni'nin Aralık ayı sayısında ise, kölelik ve soygun düzenine karşı mücadele çağrısı temel bir yer tutuyor. Ağırlıklı olarak metal işçilerinin yazılarının yer bulunduğu bültende fabrikalara özgü sorunlar ve mücadele ihtiyacı Kayserili işçilere anlatılıyor. Kayseri'de işçilerin sendika değiştirme ve örgütlenme arayışına ilişkin yazıda şu ifadeler dikkat çekiyor: "İşçi sınıfının sendikalaşma ve sendika ağalarına tepkisinin ifadesi olan sendika değiştirme eğilimi artıyor. Bunun bir örneği de Kayseri'de yaşandı. Kayseri'nin önemli bir metal fabrikasında yaşanan olaylar bunu doğrular niteliktedir. Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası Kayseri Şubesi'ne bağlı olan bir metal fabrikasında toplu sözleşme sürecinde ortaya çıkan manzara, sendika ağalarına yönelik tepkinin ve sendika değiştirme eğiliminin ifadesi olarak kayıtlara geçti."

Geçtiğimiz günlerde ELTA Elektrik işçilerinin 2 günlük direnişine tanıklık eden Tuzla'da tersane işçilerinin sesi **ROTA** Aralık ayı sayısında "Sömürü ve kölelik yasalarına karşı gücümüz birliğimizdir" şiarıyla sesleniyor. Farklı tersanelerde çalışan

işçilerin kaleminden çıkan yazıların yer aldığı bültende Van depremi ve sosyal yıkım saldırıları işlenmiş. ROTA'nın merhaba yazısı ise tersane işçilerine şöyle sesleniyor:

"Sömürünün katmerleşerek arttırıldığı şu günlerde ROTA bütün tersane işçilerini mücadeleye çağırıyor. Aldığımız maaşlar kriz bahanesiyle büyük oranda düşürüldü ve sefalet ücretine kadar çekildi. Artık büyük oranda asgari ücret düzeyinde çalışıyoruz. Zam alamıyoruz. Evimize bir lokma ekmeği götüremeyecek duruma geldik. Bıçak kemiği de geçiyor artık. Hükümet yeni asgari ücreti çoktan belirledi. %3'lük bir zam uygulayacak. Bu zam oranı işçilerle dalga geçmekten başka bir şeyi ifade etmiyor. Bu orta oyununu bozmak için bütün işçilerin mücadeleden başka yolu yok."

Ümraniye İşçi Bülteni'nin Aralık sayısında temel gündem olarak asgari ücretin belirlenmesi süreci ele alındı. Penta Elektronik'teki toplu sözleşme süreci ve bölgedeki çeşitli fabrikalarda yaşanan sorunların işçilerin kaleminden çıkan yazılarla zengin biçimde yansıtıldığı bültende Delphi'den bir işçi gece çalışmasının yasaklanması talebini dile getiriyor:

"En çok iş kazaları gece vardiyalarında yaşanır. Bu sadece Delphi'de değil bir çok vardiyalı iş yerinde öyledir. Kim ne kadar önlem alsın da "iş sağlığı, iş güvenliği" diye sen bir işçi olarak bir kazanın sorumlusu olarak kalırsın. Her gece vardiyasında bir işçinin canı kesin yanar, yanıyor da. O yüzden ki "Gece çalışmalar yasaklansın" şiarım şiddetle destekliyorum. Ve tüm gece çalışan işçi arkadaşlarımızın bu gece çalışma huzursuzluğuna son verip gece evimizde sıcak yatağımızda ailemizle birlikte geçireceğimiz zaman için, insanca yaşamak için işçi arkadaşları huzursuzluklarımızı artık eylemli bir hat izleyerek son vermeye çağırıyorum."

İzmir yerelinde demir-çelik işçilerine seslenen **Demir-Çelik İşçileri Bülteni**'nin Ocak sayısı, asgari ücret ve deprem gündeminin yanısıra sektöre ilişkin gelişmeleri de işliyor. İzmir yerelinde süren direnişlere ek olarak SİDER ve Habaş'tan işçiler Türk Metal çetesinin ihanetleri eşliğinde sömürü ve kölelik koşullarını anlatıyorlar. Bültende Habaş Demir Çelik'ten bir işçi şu çağrıda bulunuyor: "Artık bıçağın kemiği geçtiği yerdeyiz. Ya kaderimizi kendi ellerimize alacak ve her şeyden önce insanlık onurumuz, geleceğimiz için mücadeleye atılacağız yada gerisini siz düşünün, bu şartlarda bizden geriye bir şey kalırsa."

Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye sefalet ücretine karşı insanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret talebini öne çıkaran kapağıyla işçilerle buluşuyor. 21 Aralık grevinin de işlendiği bültende Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) ve işçi yazıları dikkat çekiyor. Bültende ayrıca, Suriye'deki gelişmelerin ele alındığı yazıda emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı mücadele çağrısı yapıyor. OSTİM'den genç bir işçi sınıfı kardeşlerine şöyle sesleniyor: "Bizler bir arada olursak, bizler örgütlenirsek bizi ıslıkla da çağırarak aşağılayamaz, üç kuruş maaşımıza da göz dikemezler. Bu mücadele hepimizindir. Tüm işçilerindir. Eğer biz kendi gücümüzün farkına varırsak burjuvaziye işçi sınıfının karşısında diz çöktürebiliriz. Evet, biliyorum ve tek cümleyle sizleri çağırıyorum"

Asgari ücrete yapılan sefalet zammının teşhir edildiği özel sayıda ise **Trakya** işçilerine örgütlenme ve mücadele çağrısı yapılıyor. **Özel bültende**, "Trakya'da bulunan Tekirdağ, Kırklareli ve Edirne'de yüzbinlerce işçi asgari ücret denilen sefalet ücretiyle yaşam kavgası vermektedir. Ancak bu bizim kaderimiz değil, kaderimiz kendi ellerimizde!" ifadelerine yer veriliyor.

Karl Liebknecht - Rosa Luxemburg

“Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü **Spartaküs** ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir; proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü **Spartaküs** zafer özlemidir, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!”

Karl Liebknecht

(Öldürüldüğü gün, 15 Ocak 1919 tarihli Die Rote Fahne’de yayınlanan son yazısından...)

“Berlin’de düzen hüküm sürüyor!’ Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin ‘düzeniniz’. Devrim daha yarın olmadan, ‘zincir şakırtıları içinde yeniden doğrulacaktır!’ ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: **“Vardım, varım, varolacağım!”**”

Rosa Luxemburg

(Öldürülmeden bir gün önce, 14 Ocak 1919 tarihli Die Rote Fahne’de yayınlanan son yazısından...)

1918-19 Alman Devrimi

Lenin 14 Mayıs 1917’de Petrograd’da Vesilyevski adasındaki Deniz Subayları Okulu’nda işçi, asker, subay, öğrenci ve aydınlardan oluşan bir topluluğa şöyle konuşuyordu:

“Bize şöyle diyorlar: ‘Bazı ülkelerde herşey uykuda gibi. Almanya’da istisnasız bütün sosyalistler savaştan (I. Emperyalist Savaş- Ekim) yana, yalnızca Liebknecht savaşa karşı! Buna derim ki: Bu tek adam, Liebknecht, işçi sınıfını temsil ediyor. Herkesin umudu yalnız onda, onu destekleyenlerde, Alman proletaryasında. Buna inanmıyor musunuz? Öyleyse savaşa devam ediniz! Başka yolu yok. Eğer Liebknecht’e inanmıyorsanız, eğer durmadan olgunlaşan işçi devrimine inanmıyorsanız, eğer buna da inanmıyorsanız, öyleyse kapitalistlere inanınız!” (Savaş ve Sosyalizm, s.153)

Ve 1918’de devrim Almanya’da kapıya dayandı.

1. Emperyalist Savaş başladığında Alman parlamentosundaki ilk oylamada 110 SPD (Sosyal-Demokrat Parti) milletvekili içinde savaş kredilerine red oyu veren tek işçi milletvekili olan, ve emperyalist savaş aleyhtarı eylemlerinden dolayı tutuklanan Spartaküs Birliği’nin önderlerinden Karl Liebknecht, savaşın sonuna doğru serbest bırakıldıktan sonra Berlin’e hareket etti. (Alman hükümeti yenildiğini anlayınca af ilan etmişti.)

23 Ekim’de Berlin’e varan Liebknecht’i büyük bir kalabalık karşıladı.

1917 Nisan’ında patlak veren grevlerin ardından işçi konseyleri (sovyetler) kurulmaya başlanmıştı. 1917 Ekim’inde ise, cephe ve cephe gerisinde asker konseyleri kurulmaya başlandı.

Spartaküs Birliği, devrimci işçi-asker konseyleri temsilcileri ve USPD (Bağımsız Sosyal Demokrat Parti) bir araya gelerek ayaklanma kararı aldılar ve 4 Kasım gününü ayaklanma tarihi olarak tespit ettiler. Birkaç gün sonra bu tarih 11 Kasım’a ertelendi. Ancak genel grev planlanandan iki gün önce başladı. Devrim başlamıştı. Ve Prusya hükümeti çekilerek, görevini, savaşın başından beri kendi emperyalist burjuvazisini

destekleyen hain SPD’ye, SPD liderlerinden Ebert’e devretti.

Aynı gün Karl Liebknecht Berlin Kraliyet Şatosunun balkonundan, binlerce işçi ve asker önünde Sosyalist Cumhuriyet’i ilan etti. Bunu durdurmak ve devrimi boğmak isteyen sosyal-demokratlar da, Scheidemann’ın ağzından Cumhuriyet ilan etti.

Aynı gün serbest bırakılan Spartaküs Birliği’nin diğer ünlü lideri Rosa Luxemburg Berlin’e geldi.

SPD, USPD’nin de katıldığı sözde bir “Halk Komiserleri” hükümeti kurarak, devrimi durdurmaya çalışıyordu. Spartaküs Birliği, kurucu meclis tezini reddederek, tüm iktidarın işçi-asker konseylerine geçişini ileri sürdü. Ancak Spartaküs Birliği’nin tezleri 21 Kasım’da toplanan Berlin işçi-asker konseyleri genel kongresinde çoğunluğu sağlayamadı.

1917 Nisan’ında SPD’den ayrılan “merkezci” muhalefetin (Kautsky, Hilferding vd.) kurduğu USPD içinde örgütsel bakımdan özerk olarak yer alan Spartaküs Birliği, 1918 Aralık ayı sonunda toplanan kongresinde AKP’yi (Almanya Komünist Partisi) kurma kararı aldı ve 1 Ocak 1919’da AKP resmen kuruldu.

İşçilerin SPD hükümeti ve politikasına karşı protestosu yükseliyordu. Aralık ayında USPD hükümetten çekilmişti. 5 Ocak 1919’da ayaklanma kendiliğinden yeniden patlak verdi. Henüz yeni bir parti olan AKP hazırlıksızdı ve ayaklanmayı yönetecek durumda değildi. Ancak sosyal-demokrat hükümetin ayaklanmayı kanla bastırma tutumu karşısında AKP işçileri yalnız bırakamazdı. AKP zamansız bir ayaklanmayla karşı karşıya kaldı, ancak ayaklanma halindeki işçilerin başına geçti. USPD ise, her zamanki gibi, Alman burjuvazisinin uşağı sosyal hainler hükümetiyle el altından pazarlığa oturmuştu bile. Kanlı sokak çatışmaları sırasında tutuklanan Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, sosyal-demokrat Ebert-Scheidemann hükümetinin emriyle katledildiler. (15 Ocak 1919) Ayaklanmanın yenilgisinden sonra yeraltına inen AKP’yi yöneten Spartakistlerin diğer ünlü lideri Leo Jogiches ise iki ay sonra tutuklanarak Berlin Polis Müdürlüğünde beynine kurşun sıkılarak öldürüldü.

Scheidemannlar’ın, Kautskyler’in Sosyal-Demokrat Partisi en büyük ihanet partilerinden biri olarak tarihte yerini almıştır. II. Enternasyonal lideri olarak, sadece Alman proleter devrimini değil, dünya devrimini boğma şerefi esasen bu partiye aittir. Kapitalizmin ömrünün bu kadar uzaması bu partinin burjuvaziye yaptığı en büyük tarihi hizmettir. Sosyal-demokrasi komünizmin iflah olmaz düşmanıdır. Komünistler bunu asla unutmayacaklardır.

Spartakistler ise işçi hareketinin tarihinde ihtilalin ve enternasyonalizmin parlak temsilcileri olarak yer aldılar. 1 Emperyalist Savaşta Rusya’da Lenin’in başında bulunduğu Bolşeviklerin taşıdığı bu bayrağı, Almanya’da başında Liebknecht ve Luxemburg’un bulunduğu Spartakistler taşıdılar.

Emperyalist savaşta kendi burjuvazisinin yanında yer alarak sonunu hazırlayan II. Enternasyonal’in çöküşüyle birlikte, III. Enternasyonal’in kuruluşunun zorunluluğunu da açıkladığı ünlü “Nisan Tezleri”nde Lenin, II. Enternasyonal’deki üç eğilimi tahlil ediyordu.

Sosyal-şoven ve “merkez” denilen sosyal-şovenlerle enternasyonalistler arasında ikircikli oportünist eğilimleri saydıktan sonra;

“Üçüncü eğilim, en iyi ‘Zimmerwald solu’nun temsil ettiği gerçek enternasyonalistler eğilimidir... ”

“Başlıca ayırdedici nitelik: sosyal-şovenizmden olduğu kadar, ‘merkez’den de tam bir kopma. **Kendi öz emperyalist hükümetine ve kendi öz emperyalist**

burjuvazisine karşı uzlaşmaz devrimci savaşımlar. İlke: ‘Baş düşman bizim içimizdedir’...

“Bu eğilimin en belirli temsilcileri: Almanya’da Karl Liebknecht’in içinde bulunduğu ‘Spartaküs grubu’ ya da ‘Enternasyonal grubu’dur. Karl Liebknecht bu eğilimin, ve gerçek proleter enternasyonal olan yeni enternasyonalin en ünlü temsilcisidir.

“Karl Liebknecht, Almanya işçi ve askerlerini, **silahlarını kendi öz hükümetlerine karşı çevirmeye** çağırdı. O, bu işi, açıkça, parlamento (Reichtag) kürsüsünden yaptı. Sonra gizlice basılmış bildirilerle birlikte, ‘Kahrolsun hükümet!’ sloganını ileri sürerek, Berlin’in en geniş alanlarından biri olan Postdam alanında düzenlenen bir gösteriye katıldı. Tutuklandıktan sonra, kürek cezasına mahkum oldu... ”

“Karl Liebknecht, konuşmalarında ve mektuplarında yalnızca ülkesinin Plehanov ve Potresovları (Scheidemannlar, Legienler, Davidler ve hempaları) ile değil, **ama merkeziler** ile de, ülkesinin Çeydze ve Çeretelileri (Kautsky, Haase, Ladebour ve hempaları) ile **de** amansızca savaştı.

“Karl Liebknecht ve dostu Otto Rühle, yüzon milletvekili içinde yalnız ikisi, disiplini bozdu, ‘merkez’ ve sosyal-şovenler ile ‘birlik’i parçaladı; **herkese karşı yalnız ikisi kafa tuttu.** Sosyalizmi, proletarya davasını, proleter devrimini **yalnız** Liebknecht temsil ediyordu. Alman sosyal-demokrasininin tüm **geri kalanı**, (kendisi de ‘Spartaküs grubu’nun üyesi ve önderlerinden biri olan) Rosa Luxemburg’un çok haklı deyişine göre, **kokuşmuş bir cesetten** başka bir şey değildir.” (Nisan Tezleri, s.60-61)

Bu tutum, Bolşevizmin ve Spartakistlerin tutumu, zamanımızın muhalefetteki sosyal-şovenlerine, Kautskistlerine karşı durmak isteyen, ama sözde “reel” ya da “yaşayan sosyalizm”i savunmak adına, iktidardaki sosyal-şovenleri, Kautskistleri temsil eden modern revizyonistlerin, yeni Kruşçevçilerin gönüllü avukatlığını üstlenen bazı Türkiyeli sosyalistlerimize sunulur! Bunlara göre, oportünizm, iktidardaysa ala, kabul edilebilir, muhalefetteyse zuldür.

(*Ekim*, Sayı: 4, Ocak 1988)

Neonazi cinayetlerine dur de!

Devlet ve Alman politik dünyası faşist saldırıları yıllardır görmezden geliyor, susuyor ve üzerini örtüyor. NSU'nun (Nasyonal-Sosyalist Yeraltı) Almanya istihbarat örgütleri tarafından desteklendiği bir gerçektir. Bu, ilerici, sol, devrimci, komünist güçler tarafından sürekli dillendirilse de dikkate alınmamıştır. NSU ve çekirdeğini oluşturan Jenaer, Böhnhard, Zschape gibi faşistler nihayet Kasım ayı başında ortaya çıktı. Bunların eylemleri, saldırı birimleri, işbirlikçileri, destekçileri ve Anayasa Koruma Örgütü ile bağlantıları kamuoyu gündemine yerleşti. İrkçı-faşist eylemler sonucu en az 9 göçmen ve bir polis katledildiği tespit edildi. Bununla beraber bombalama eylemleri, en az 14 banka soygunu yaptıkları açıklandı. Bu örgütten 800'e yakın silah ele geçirildi. Neonazilerin yaptıkları hakkında yeni bilgiler açığa çıkmaya devam ediyor.

Hitler faşizminin yıkılışının üzerinden 66 yıl geçmesine rağmen neonaziler öldürmeye devam ediyor. Son 20 yılda bu ırkçı-faşistlerin katlettiği 200 kişiden bahsediliyor. Olaylar medyada ırkçı-faşist propaganda eşliğinde sunuluyor. 'NSU'nun katlettiği göçmenlerden sadece bir tanesi dönercilik yapmasına rağmen medya bu katliamları ırkçı aşağılayıcı yaklaşımla "dönerci ölümleri" olarak ifadelendirmiştir.

Siyasi göçmenlere işbirlikçilik ve sınırdışı tehdidi!

Devlet Neonazi saldırıları artarak devam ederken bunların işledikleri katliamları dahi ciddiye almadı, görmezlikten geldi. Antifaşist gösterileri ise suç olarak ele aldı. Anayasa Koruma Örgütü'nün bu neonazi faşist organizasyonla olan güçlü bağlantıları her geçen gün daha ayrıntılı bir biçimde açığa çıkıyor. Bu saldırıların arkasında, içinde yer alan Anayasa Koruma Örgütü politik göçmenleri sorgulayarak, işbirlikçilik teklif ediyor ve sürekli sınırdışı tehdidi ile yaşamaya mahkum ediyor. Devletin bu yaklaşımı NSU gibi faşistleri cesaretlendiriyor ve güç veriyor.

Kendimize sormamız gereken soru şudur: Alman devleti antifaşistlerin eylemlerini, örgütlenmelerini baskı altında tutarken bu faşistleri neden koruyor? Kapitalizm özellikle kriz dönemlerinde faşist güçleri işçi sınıfının mücadelesini bölmek ve yıldırım için ırkçılığı bir araç olarak kullanıyor.

NPD'nin yasaklanması yetmez!

Faşizm suçtur. Faşist örgütleri koruyan devlet faşizmin suç ortağıdır. Yapması gereken yargılamaları yapmadıkça, canileri cezalandırmadıkça, devlet içindeki, dışındaki uzantılarını açığa çıkarmadıkça neonazilerin, ırkçı-faşistlerin ortağı olmaya devam ediyor demektir.

NPD'nin yasaklanması atılacak ilk ve doğru adımdır. Ancak yeterli değildir. İrkçı-faşistleri geriletecek olan en geniş kesimin sokakları kuşatmasıdır. Tüm ilerici antifaşist kurum, örgüt ve insanları düzenleyeceğimiz yürüyüş ve mitinglere katılmaya çağırıyoruz.

- * Faşist örgütler, kurumlar ve bunların propagandasının yapılması yasaklansın!
- * Faşist katliamlarda ölenler için hesap sorulsun!
- * Anayasayı Koruma Örgütü lağvedilsin!
- Üstü kapatılan Ludwigshafende'deki kundaklama olayı soruşturulsun failleri bulunsun, yargılansın!
- * Tüm antifaşist ve ilerici güçlere koşulsuz sığınma hakkı tanınsın!

Faşizme ve İrkçılığa Karşı Stuttgart Birliği

(AGİF, ATİF, Yaşanacak Dünya, ADHF, Mezopotamya Kültür Merkezi, BİR-KAR, MLPD Ba-Wü, Yerel Seçim Platformu-FÜR Esslingen, Young Struggle, Weiler schaut hin e.V., AABS-Antifaschistisches Aktionbündnis Stuttgart & Region, Rems-Murr Nazifrei!, SKB-Sosyalist Kadınlar Birliği)

İletişim: EKM Nordbahnhof Str. 61 70191 Stuttgart

Kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm için mücadeleye!

İşçiler, emekçiler!

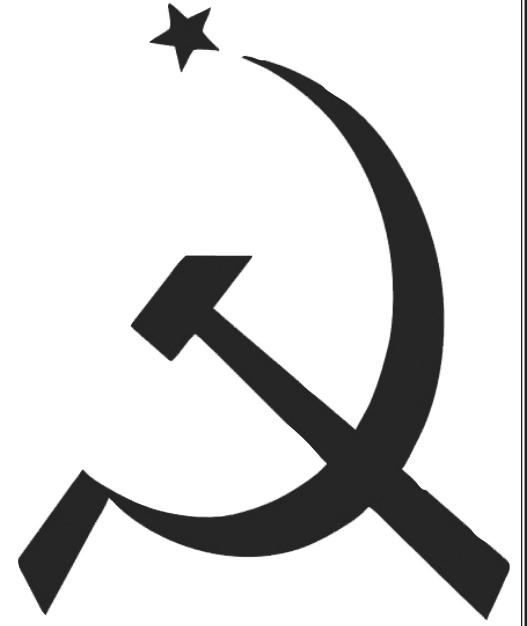
Alman proletaryasının ve uluslararası işçi sınıfı ve sosyalizmin bu iki seçkin önderi, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht bundan tam 84 yıl önce, 15 Ocak 1919 tarihinde, Freikorps (Serbest Fırka) adlı cinayet örgütü tarafından alçakça katledildi. Onlar, Alman burjuvazisinin militarist politikalarını teşhir ettikleri, emperyalist savaşa karşı çıktıkları ve bu caniyane savaşa karşı, devrim ve sosyalizm çağrısı yaptıkları için katledildiler. Bu katliam emperyalist savaş sırasında ihanetleri doruğa çıkan Sosyal-Demokratlar (SPD) sayesinde mümkün oldu. Sosyal-Demokrat hainler bu alçakça cinayet sırasında ordu ile tam bir işbirliği yaptılar.

Sosyalizmin bu iki seçkin önderinin tam da Ekim Devrimi'nin hemen ardından katledilmesi, şüphesiz ki tesadüfi değildi. Büyük Ekim Devrimi kapitalist barbarlığa ve emperyalist savaşa ağır bir darbe vurmuş, sistemi en zayıf halkasından çökertmişti. Daha da önemlisi, Ekim Devrimi dünya işçileri ve ezilen halkları için bir kurtuluş umudu haline gelmişti. Alman devrimi ise, kapitalist sistem için çok daha büyük bir yıkıma yol açacak, dünya ölçüsünde çok daha büyük sarsıntılar yaratacak ve Lenin'in deyimi ile dünya devriminin habercisi olacaktı. Savaş suçlusu Alman burjuvazisi buna izin vermedi. Hiç vakit geçirmeksizin sosyalizmin bu seçkin iki temsilcisini alçakça katletti. Tam da bu nedendir ki, bu cinayet bilinçli, planlı ve çok özel hedefleri olan bir cinayetti.

Emekçi kardeşler!

Kapitalizm bugün de boylu boyunca derin bir krizin içindedir. Kriz, daha düne kadar "refahın kalesi" sayılan Almanya'nın da bir gerçeğidir. Günümüz Almanya'sında da tablo iç karartıcıdır. Dur durak bilmeyen sosyal hak gaspları nedeniyle, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları iyiden iyiye çekilmez hale gelmiştir. Sömürü günbegün katmerleşmekte, işsizlik çığ gibi büyümektedir. İşçi ücretleri sürekli aşağı çekilmekte, yoksulluk derinleşmektedir.

Öte yandan, demokratik hak ve özgürlükler her geçen gün biraz daha sınırlandırılmaktadır. Alman devleti de gitgide bir polis devletine dönüşmektedir. Bu arada, düne kadar demokrasinin kalesi olarak sunulan Almanya, ırkçı-faşist düşünce, eylem ve organizasyonların kalesi haline gelmiştir. İrkçilik ve yabancı düşmanlığı Almanya'da bir devlet politikası olup, bir cinayet şebekesi olan neonaziler sokaklarda kol gezmektedir. Almanya günlerdir bizzat devletin, polis ve istihbarat teşkilatının bilgisi ve denetimi altında gerçekleştirilen Neo-nazi cinayetleri ile

çalkalanmaktadır. Almanya'da faşizm gelinen yerde bir tehdit olmaktan çıkmış, yakın bir tehlike haline gelmiştir.

Dahası var.

Dünyaya hakim olma hırsı bugün de Alman tekkelci burjuvazisinin en temel niteliğidir. Almanya'da sürekli militarist politikalar izlenmektedir. Alman devleti silahlanma yarışında, yeni silah teknolojisinin geliştirilmesinde ve emperyalist saldırganlık ve savaşta ABD'den sonraki başı çeken devlettir. Alman ekonomisi giderek bir savaş ekonomisine dönüştürülmektedir. Milyonlarca insan işsizliğe, yoksulluğa, eğitimsizliğe, konutsuzluğa, sosyal hizmetlerden yoksunluğa ve geleceksizliğe mahkum edilirken, milyonlarca Euro savaş bütçesine aktarılmaktadır. Tüm veriler, insanlığı önceliklerden de yıkıcı yeni bir emperyalist savaş tehlikesinin beklediğini göstermektedir.

Çeşitli uluslardan işçiler, emekçiler, ilericiler ve devrimciler!

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in tüm yaşamı, kapitalist barbarlığa ve emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele ile geçti. Kapitalist barbarlığa son vermek ve sosyalizmi kurmak onların en büyük özlemi ve ülküsüydü. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmelerinin üzerinden tam 84 yıl geçti. Fakat her şeye rağmen, Rosa Luxemburg ve K. Liebknecht'in anıları kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm için bir mücadele çağrısı olmaya devam ediyor. O halde ileri! Sosyalizm için kavgaya...

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ölümsüzdür!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TKİP Yurtdışı Örgütü

1905 Devrimi ve Sovyetler

Volkan Yarasır

Paris Komünü'nün ilk örneği 20. yüzyılın başında Rusya'da yaşandı. 1905'te kurulan Sovyetler, Paris işçilerinin yükselttiği özgürlük ve eşitlik bayrağını Rus topraklarına taşıdı.

1896 ve 1897'de başta Petersburg, Moskova ve diğer bazı sanayi merkezlerinde yaşanan grevlerde doğan işçi örgütlenmeleri Sovyetler'in ilk öncülü oldu.

Bu grevler kendiliğindenci bir karakterde doğdu. Grevlerin yayılmasıyla bir dizi işçi örgütlenmesi ortaya çıktı.

Grev kasaları ya da Grev Komiteleri bu yapılardan biriydi. Grev Komiteleri, 1890'lı yılların başında Rusya'nın batı bölgelerinde Yahudi işçiler tarafından oluşturuldu. Bund'un temelleri de bu komiteler aracılığıyla atıldı. 1896-1897 kitle grevlerinde Grev Komitelerinin Merkezi Rusya'da yeniden ortaya çıktığı görüldü. İlk başlarda misyonları grevlerdeki işçiler için fon oluşturmakla sınırlıydı. Daha sonra grevleri yöneten odaklara dönüştüler. Faaliyetlerini illegal olarak yürütmekteydiler. Komiteler en diri ve en mücadeleci işçiler tarafından oluşturuldu. Bu yönleri devrimci siyasal gruplarla işçi yığınları arasında volan kayışı işlevi görmelerini de sağladı. Otokrasinin tüm baskısına rağmen Grev Kasaları ve Grev Komiteleri varlıklarını korudu ve 1905'ten sonra kurulacak sendikalara temel oluşturdu.

Dayanışma Kasaları ya da karşılıklı dayanışma dernekleri yasal örgütlenmelerdi ve gizli polisin denetimi altındaydılar. Grevlere ya da grevdeki işçilere hiçbir maddi yardımda bulunmadılar ve giderek işlevsizleştiler.

Ayrıca 1880-1890'lı yıllardaki ilk grevlerde, kendilerini temsil edecek hiçbir yapıya sahip olmayan işçiler, aralarından temsilciler seçti. Bu seçilen temsilciler işçilerin taleplerini fabrika yöneticilerine ve resmi mercilere ileten örgütlenmelerdi. 1896-97'de kitle grevlerinde de benzer bir gelişme yaşandı. 1901 Mayıs'ından sonra Petersburg'ta işçi temsilcileri oluşumu daha da yaygınlaştı. İşçi Temsilcileri sürekli baskı görmelerine, gözaltına alınmalarına, tutuklanmalarına rağmen varlıklarını koruyabildi. Hatta giderek daha radikal işçiler, temsilci olarak seçilmeye başladı.

1900'lere girilmesiyle işçi eylemleri ve direnişleri yayıldı. Ekonomik taleplerin yanında siyasal talepler de ileri sürülüyordu. Bu gelişmede işçiler arasında faaliyet yürüten devrimci ajitatörlerin büyük rolü oldu. Devrimci güçlerle işçi hareketinin kaynaşması karşısında Çarlık hükümeti hızla önlem alma ihtiyacı duydu. 1903'te işçi-işveren ilişkilerini düzenleyen bir yasa çıkarıldı. Yasaya göre fabrikalarda işçiler arasından seçilecek temsilcilerle, adına Yaşlılar Kurulu denilen bir örgütlenmeye gidildi. Yasa temsilcilere bir iş güvencesi getirmiyordu. İşverenin keyfi uygulamalarına açık bir mevzuattı. Ayrıca vali tarafından temsilciler görevden alınabilmekteydi.

İşçi hareketi ile sosyalist gruplar giderek bütünleşmeye başlamıştı. Her grev, direniş ve gösteri işçilerle devrimcileri kaynaştırıyordu. Çarlık hükümeti bu durum karşısında tedirgin oldu. Yeni bir yönleme başvurarak işçi sınıfı ve devrimciler arasında oluşmaya başlayan bağı koparmak istedi. Daha önce yaptığı provokasyon ve pogromlarla

(Yahudi kıyımı) hedef şaşırtabiliyor, korkuyu yayabiliyor, halk arasında şoven duyguları körükleyebiliyordu. Çarlık, yeni bir stratejiyle toplumsal mücadeleyi felç etmek istedi.

Zubatovizm ya da polis sosyalizmi olarak anılan bu girişim Okhrana'nın (gizli polis) Moskova şubesi şefi Zubatov'un fikriydi. Amaç işçilerin mücadelesini, ekonomik mücadele içine hapsedmek ve işçileri siyasal mücadeleden kopartmaktı.

Zubatov 1901'de Moskova'da Metal İşçileri Yardımlaşma Derneği'ni kurdu. Yardımlaşma dernekleri kısa sürede önemli sanayi merkezlerine yayıldı. Derneklere üye sayısı iki yıllık bir zamanda 50 bin kişiye ulaştı.

Sosyalistler bir taraftan derneklerin niteliğini anlatıp, eleştirirken öte taraftan bu yapılar içinde örgütlenmeyi de ihmal etmiyorlardı. Yardımlaşma derneklerinin giderek politikleşmesi üzerine Zubatovist oluşumlar, Çarlık hükümeti tarafından tasfiye edildi.

1905'e doğru Çarlık Rusya'sında toplumsal gerilim giderek artmaktaydı. İşçi hareketi gelişirken, "halklar hapisanesi" olarak görülen Rusya'da farklı uluslar ayaktaydı. Köylülerin toprak talepleri yükselmeye başlamıştı. Rus-Japon savaşında Rusya'nın durumu kötüleşiyordu. Bu gelişmeler rejime karşı muhalefeti artırıyor. Rejim her şeye karşın hiçbir yeniliğe sıcak bakmıyor ve giderek içine kapanıyordu. Ülkede siyasal bir kriz olgunlaşıyordu. Bu krizin patlaması için bir kıvılcım yeterli olacaktı.

Kanlı Pazar

Zubatovcu sendikacılıktan sonra, Petersburg'ta "hayırsever" bir din adamı görünümünde, eksantrik bir kişilik olan ve daha sonra Okhrana'yla çalıştığı ortaya çıkan Papaz Gapon devreye girdi. Gapon'un

başında bulunduğu bir işçi derneği kuruldu. 1904'ün sonuna doğru bu derneklerin sayısı 11'e ulaştı. Her derneğin 23 bin civarında üyesi vardı.

1904 Aralık ayında Petersburg'taki Putilov Fabrikası'nda 4 işçi Gapon'un derneğine üye oldukları için işten atıldı. 3 Ocak 1905'te atılanların geri alınması için işçiler greve başladı. İşçiler yardım istemek için Gapon'un derneğine başvurdu. Yapılan toplantılar sonucunda işverene verilecek bir talepler listesi oluşturuldu. Talepler kısaca şöyleydi: Atılan işçilerin işe geri dönmesi, 8 saatlik işgünü, asgari ücretlerin yeniden belirlenmesi, sağlık önlemlerinin alınması.

Yapılan toplantılarda sosyalistler de etkin olmaya

başladı. Özellikle Menşevikler öne çıkmıştı. Talepler listesi Gapon'un muhalefetine rağmen değiştirildi ve siyasal içerik kazandırıldı. İşçilerin toplanma özgürlüğü, köylülere toprak verilmesi, basın özgürlüğü, Rus-Japon savaşına son verilmesi, kurucu meclisin toplanması gibi siyasal talepler listeye eklendi. 135 bin kişi talepler listesini imzaladı.

9 Ocak 1905'te Gapon ve işçiler ellerinde kutsal resimlerle ve çarın portreleriyle Kışık Saray'a doğru yürümeye başladı. Kitlenin sayısı 200 bine ulaşmıştı. Ordu birlikleri

yürüyüşçülere dağılmalarını söyledi.

Göstericiler dağılmadı. Açılan ateş sonucunda binlerce kadın, erkek ve çocuk katledildi.

Kanlı Pazar, Rus halkı üzerine inanılmaz bir etki yarattı. Toplumsal muhalefet güçlendi. Kanlı Pazar "Küçük Baba" olarak görülen çar efsanesinin sonunu getirdi.

Özellikle işçi hareketi giderek yükseldi. Köylü hareketi gelişti. Yoksul, yarı toprak kölesi milyonlar öfkeyle ayağa kalktı. Ağustos ayında kurulan Köylü Birliği, Rus köylüsünün ilk siyasal örgütü oldu.

“

Kanlı Pazar, Rus halkı üzerine inanılmaz bir etki yarattı. Toplumsal muhalefet güçlendi. Kanlı Pazar "Küçük Baba" olarak görülen çar efsanesinin sonunu getirdi. Özellikle işçi hareketi giderek yükseldi.

”

İşçi sınıfının Ocak-Şubat ayında gerçekleştirdiği grevlere katılım sayısı 150 bine ulaştı. Son on yılın en büyük grev dalgası yaşanıyor. Kafkasya'da, Polonya'da, Batlık Kıyıları'nda işçi hareketi ve ezilen ulusların talepleri birleşerek siyasallaşıyordu.

Ocak-Şubat grevleri bir dizi işçi örgütlenmesi yarattı. Dalgalı bir şekilde gelişen ve yayılan grevlere hiçbir siyasal yapılanma ve oluşum müdahale edemedi ve yönlendirme olanağı bulamadı. İşçi hareketinin dalgalı yükselişi karşısında bütün siyasal oluşumlar atıl kalmıştı. Bu kendiliğindenci yükseliş beraberinde yine aynı özelliklere sahip bir dizi (Temsilciler Meclisi, İşçi Komisyonu, Grev Komitesi gibi) işçi örgütlenmesi yarattı.

Bu örgütlenmeler geçici karakterdeydi. Grev anlarında doğuyor, çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesini hedefliyorlardı.

1905'in ilk Sovyet'i Rusya'nın Manchester'i olarak kabul edilen, tekstil sanayinin merkezlerinden biri olan İvanovo-Voznesensk'te kuruldu. Mayıs'ta başlayan 40 bin işçinin katıldığı grevde, işçiler 110 üyeli Sovyetler'in kurulduğunu ilan etti. Sovyet, Temmuz ayına kadar faaliyetlerini sürdürdü.

Ardından Kostroma'da 10 bin işçi greve çıktı ve Grevci Temsilciler Meclisi oluşturuldu. Bu iki örnek şehir çapında kurulan ve bütün işkollarını kapsayan Sovyetler'i temsil ediyordu. Eylül ayında Moskova'da matbaa işçileri grevinde Matbaa İşçileri Sovyeti kuruldu. Bu Sovyet oluşumu da işkolu bazında bir örgütlenmeyi ifade ediyordu.

Bu arada çarlık hükümeti, seçimlerin yapılması Duma'nın toplanması için bir kararname çıkardı. Japonya'yla Ağustos ayının sonunda barış anlaşması imzalandı. Bu gelişmeler görünürde istikrarlı bir tablo çizse de, Ekim ayında kendiliğinden başlayan genel grev, bir devrim dalgasının habercisi oldu.

12 Ekim'de bütün sanayi kentleri ve işçiler genel grevdeydi. Genel grevin en yüksek noktasında Petersburg İşçi Temsilcileri Sovyeti kuruldu. Sovyet, işçi hareketinin mücadele ve örgütlenme zenginliğinin muhteşem örneklerinden biri oldu. Sovyet, Rus devrim hareketinin kritik bir momentini işaretliyordu.

O günleri fiilen Sovyet çalışması içinde yer alan Voline şöyle anlatmaktadır: "Grevin başlamasında hiçbir siyasal partinin, hatta hiçbir grev komitesinin rolü bile olmadı. İşçiler kendi kendilerinin 'şefi' olarak, gönüllü bir atılım içerisinde fabrikaları ve şantiyeleri terk ettiler. Hareketi bir kenarından bile yakalama fırsatını bulamayan siyasal partiler tümüyle devre dışı kaldılar" (*Voline, Rus Devrimleri; Babil Yay., 2000., s. 38.*)

Sovyet genel grevle ortaya çıkan bir ihtiyaca cevap olarak doğmuştu. Başlangıçta Sovyet sınırlı bir görev ifa ediyordu. Birkaç gün içinde işçilerin genel siyasal temsilciliğini üstlenen bir örgüt mahiyeti kazandı. Hızla "işçi parlamentosuna" dönüştü. "Böyle bir dönüşüm ne önceden düşünülmüş ne de bilinçli önceden hissedilmişti" (*Oskar Anweiler, Rusya'da Sovyetler; Ayrıntı Yay., 1990., s. 82*)

Moskova Sovyeti, Petersburg Sovyeti'nden sonra kurulan en önemli Sovyet'ti. 180 bin işçiyi temsil ediyordu ve 1905 ayaklanmasının ana yapılarından biri olarak hareket edecekti.

Yıl boyunca Rusya'nın birçok şehrinde Sovyetler'in kurulması devam etti. Şehir sovyetlerinin dışında yaygın biçimde semt sovyetleri kuruldu. Örneğin Moskova ve Odessa'da şehir sovyeti, semt sovyetleri'nin üzerinden şekillendi.

Şehir ve semt sovyetleri arasında işlev ve işleyiş açısından hiçbir sorun çıkmadı. Doğal olarak kabul edilen işleyişe göre şehir sovyetleri genel ve politik sorunları çözüme bağlayacak kararlar aldı. Semt sovyetleri ise bu kararları yürürlüğe koyan

Lenin, Nisan Tezleri (1917) adlı çalışmasında, o zamana kadar teorik içeriği doldurulmamış Sovyet örgütlenmelerine ilişkin önemli çözümlerde bulundu. Ve Rus Devrimi'nin yönelimi olan Kesintisiz Devrimin teorik çerçevesini açıkladı. 1905 Devrimi ve Sovyetler, 1917 Şubat'ına ve Ekim'ine ışık tuttu. İlk prova ve ilk deneyim 1905'te yaşandı.

bir misyonla hareket etti.

Sovyet toplantıları doğrudan demokrasinin somut pratikleri oldu. Son derece heyecanlı ve yoğun geçen bu toplantılar "sıradan" bir işçinin kolektif iradesini yansıtıyordu. Sovyetler faaliyetlerini örgütlü bir şekilde yürütmek için alt komisyonlar oluşturdu.

1905 Sovyetleri üzerine Lenin, özel olarak durdu

Lenin, devrime ilişkin Menşevikler'in determinist yorumuna karşın volantinist bir yorum yapmaktaydı. Bu perspektif kendini Sovyet değerlendirmesinde de gösterdi. Lenin, Sovyetleri "bir ayaklanma organı", "devrimci yeni iktidarın çekirdekleri" olarak görmesi, bu anlayışa paralel bir çözümlenmeydi. Lenin, Menşevikler'in Sovyetleri devrimci özyönetim örgütlenmeleri olarak görmelerini sert bir dille reddetti. Lenin, ayaklanmanın başarıya ulaşması ve geçici devrim hükümetinin kurulmasıyla ancak devrimci özyönetim örgütlenmesinin (geçici devrim hükümetinin bu misyonu üstlenmesiyle) gerçekleşebileceğini ileri sürdü. Kısaca, devrimci özyönetimin ayaklanmanın başlangıcında değil, son bölümde kurulabileceğini vurguladı.

Lenin partinin yönetici rolüne özel önem veriyor ve bu rolün altını çiziyordu. Menşevikler için Sovyetler işçi-kitle partisinin gelişiminde vazgeçilmez önem taşıyorlardı. Bolşevikler ise Sovyetleri, iktidara yönelik mücadele içerisinde taktik bir araç oldukları ölçüde önemli görüyorlardı.

Lenin 1905 Sovyetleri üzerine net açıklamalar ve tanımlamalar yaptı. Fakat bütün bu açıklamalara rağmen Sovyetlere yönelik kuramsal bir çerçeve ortaya konulmadı. Ağırlıkla Sovyetler üzerine

yorumlar, politik ihtiyaçların gereği doğrultusunda yapıldı. 1906'da Petersburg Sovyeti'nin yıkılışından sonra Lenin daha ihtiyatlı bir tutum içine girdi. Sovyetleri siyaset dışı örgütlenme olarak değerlendirip, mesafeli yaklaştı. Lenin Sovyetler üzerine kuramsal açıklamalarını asıl olarak 1917'de ifade etmeye başladı. 1905 tanımlamaları ve izahları bir anlamda 1917'deki kuramsal açıklamaların nüvesiydi.

Lenin 1907'de RSDİP'in 5. Kongresi'nde; partinin proleter kitleler içinde yeterli çalışma yapması ve yaygınlaşmasıyla Sovyet tipi örgütlenmenin gereksizleşeceğini açıkladı. Hatta bu tür örgütlenmelerin "anarko-sendikalizm" tehlikesini içinde barındırabileceğini ileri sürdü. Lenin 1905-1906 yıllarında önemle üzerinde durduğu ve işçi demokrasisinin organları olarak gördüğü Sovyetler'i 1907'de partinin kitleler üzerinde etkili olmak için kullandığı araçlar olarak değerlendirmeye başladı. (*Oskar Anweiler, age., s. 127*)

Lenin 1907-1916 yılları arasında bu düşüncelerini korudu. Az sayıda yaptığı Sovyetler üzerine açıklamalarında, 'ayaklanma örgütleri', 'devrimci iktidarın organları' gibi tanımlamalarına devam etti. Kitle grevlerinin baş gösterdiği ve ayaklanmaların geliştiği ve başarı kazandığı dönemlerde Sovyet tipi kurumların yararlı olacağını belirtti.

Lenin, *Nisan Tezleri* (1917) adlı çalışmasında, o zamana kadar teorik içeriği doldurulmamış Sovyet örgütlenmelerine ilişkin önemli çözümlerde bulundu. Ve Rus Devrimi'nin yönelimi olan Kesintisiz Devrimin teorik çerçevesini açıkladı.

1905 Devrimi ve Sovyetler, 1917 Şubat'ına ve Ekim'ine ışık tuttu. İlk prova ve ilk deneyim 1905'te yaşandı.

Alaattin yoldaşın anısına...

Cümlelerimiz hep örgütlü mücadeleye çıkacak!

“...Bir uzun gecesinde insanlığın
Çiğneyerek alaylı bakışları
Mavi bir ışık demeti gibi
Bağdaş kuruyor düşlerde
Umut daima vardı...”
Şafak Tamer

Bir şarkının yarım bırakılmış ezgisinde, dudağımda gülümseme, gözlerimdeki ışıltıda anlattım seni bu fabrikalar cehennemine. Bütün patika yollarında, çıkmaz sokaklarında, yolsuz, ışısız evlerinin önünde koşuşturan çocuklara anlattım. Bir yokuşun en altından yukarıya doğru tırmanırken sadece gök ile yokuşun çakıllarını birleştiren noktayı görürken, göğe çıktığımı zannederken, o yokuşun yanlarına sıra sıra dizilmiş ‘mavi kapılı’ gecekondularına anlattım seni.

Hava işçilerin alinteri, fabrikaların dumanları, evlerin kömür yanığıyla bezenmiş, nefes almayı zorlaştıran bir ağırlıkta. Demiş ya şair “hava ağır, kurşun gibi ağır” diye. Buraları belki hiç görmemiş ama hem yüreğimizdeki ağırlığı hem de havanın ağırlığını buralardaki gibi betimlemiş.

Buralarda korkunç bir güzellik var. Kelimenin tam anlamı ile korkunç, ufkumuzun zenginliği ile güzel. Korkunç, gerçekliğin dehşeti var yaşananlarda çünkü. Ellerde üretmenin kalınlığı, nasırlaşmışlığı, vücutlar aynı olağanlığın ritiminde. Gücünden, kendisinden, çevresinden habersiz 8-4, 4-12, 12-8 akıyor buralarda yaşam...

Akan yaşamdan kısa bir kesit

Mücadelenin günlük koşuşturması içerisinde “içeri buyur” cümlesini duyduğumda saatime baktım ve buyurdum içeri. Yoksulluğun duvarlarına işlediği bu ev girdiğimde soluğu sobanın dibinde aldım. Aklımda yapılacaklar, karşımda hayatı bir hamur gibi yoğuran, üretken, paylaşan eller... Bir sofraya, bir çekyat ve bir televizyon olan odada –ki “burada evler hep öğrenci evlerine benzer”- mesaiden dönmüş yorgun iki kadın emekçi ‘hayat’ üzerine konuşuyoruz. Fabrikasında sigarasını bile paylaşmayan arkadaşından, patrona sürekli yaranmak için birbirlerini ispiyonlayanlardan, hastalanıp bayılınca dahi umursamayıp işine devam eden ‘insan’lardan konuşuyoruz. Ve biz ne edip yapıp hep devrimci mücadeleye bağlıyoruz ya –ve bunu yapmaya devam edeceğiz!- söz kendini devrimci mücadeleye getiriyor. Bu kadar yabancılaşma, yalnızlık içerisinde kendini ölüme yatıranlardan, yoldaşlığı “kurşunları bile paylaşmak” olarak tanımlayanlardan ve kurşunları bile paylaşanlardan söz ettik. Seni anlattım yoldaş ve “göz bebeğimiz gibi korumamız gereken” tarihsel aracı... Bu coğrafyada ve dünyada insanlığın kurtuluşu için bedel ödeyen insanları anlatırken en fazla bu paylaşım, iradenin gücüne ve inanca şaşırıyor karşımdakiler.

Bunca bencillik örneği içerisinde paylaşmanın kazandığı yeni tanıma şaşırılmaları normal karşımdakilerin. Solcu bir mahallede oturmuyorsa, sol ile hiç tanışmamış sadece televizyonlardan duymuşsa özellikle buna şaşırması daha da bir normal. Örgüt fikrinden bir felaketmişçesine kaçıldığı bir dönemde hem de illegal bir örgütün üyesinin, hem de bir işçinin bu inancına ve iradesine şaşırması doğal. Görünenin altındaki özü anlamının bir perspektif gerektirdiğini en çok da kendi yaşam koşulları üzerinden anlar insanlar.

Onlar da senin yaşamında kendi yaşamlarına dair kesitler buldular.

Mücadelenin güncelliği ve göze sokulması gereken gerçekler!

Yaşam akıyor ya bu yeryüzünün her bir karışında farklı farklı ama aynı aynı. Yalnızca yeni bir dünyanın kurulacağına inanan insan yaşamın akışına kapılmaz ve onu değiştirmeye kalkar. Verili koşullardan kaçmaz ve onunla bedelini önemsemeden yüzleşir. Hedeflerimiz hep somuttur ama ufkumuz hep daha bir sınırsız ve soyut. Bundan kaynaklıdır ki bugünün gerçekliğini kendi somutluğu ama ufkumuzun soyutluğu içinde değerlendirdiğimiz için umutluyuzdur. Yarını görebildiğimiz için bugünün suskunluğunda sesiz, tepkisizliğinde tepkiyiz, umutsuzluğunda umuduz. Ve biliriz hep sevincimiz, türkümüz çoğuldur. İçe dönmek/kapanmak bizim işimiz değildir. Yoldaş umutları, sevinçleri çoğaltırız. Kimi zaman satılan bir gazetede, kimi zaman “paylaşılan kurşunlarda”...

Ve tüm sorunların karşısında hep örgütlü mücadeleye çıkar cümlelerimiz. Örgütlü mücadelenin önemine, üretenlerin örgütlü gücüne... Paylaşmaktan, üretmekten bahseder sözcüklerimiz. Ve hep gerçektir acılarımız, mutluluklarımız, hayatlarımız, ölümlerimiz. Bu gerçekliği emekçilere döne döne anlatmak, kavratmak için anlamak, eylemin ateşinde kavrulmak gereklidir.

Çok okuduğumuz, söylediğimiz bir cümledir “gerçekler devrimcidir!” Gerçek hem somut olduğu hem de değiştirilmeyi barındırdığı için devrimcidir. Doğanın yasası gereği gerçekliğin özünde çelişki vardır. Ve bunu somut olarak kavramadıktan sonra ne onu anlayabiliriz ne de değiştirebiliriz. Emekçilerin verili durumdaki hallerini değişmez, sabit sayar ve ‘mücadeleye küseriz’. Bu verili tabloyu anlamamak aynı zamanda sistemin ideolojik bombardımanı ile birleştiği oranda ortaya atılan “insanın özü” ile ilgili safsatalara inanıp kendimizi rahatlatırız. “İnsanın özünde bencillik, yalnızlık var” diye serzenişlerle kendinize Sartre’ın romanlarında yer bulabilirsiniz ancak hayatın yeşil ağacında kurumuş bir dal olarak kalırsınız.

Bugün karşılaştığımız tablo tüm yanlarıyla birlikte bir parçadır. Bu parçalar tüm hayatımızda mevcuttur. Psikolojisinden ekonomik olanına, bireyinden topluma kadar bir işleyişi olan bu tablonun işleyiş mantığını, gelişim seyirlerini kavramadıktan sonra insan ne kendi gerçekliğini inşa edebilir ne de dünyayı değiştirebilir.

Yabancılaşma ve yalnızlık üzerine kısa kısa...

Yanılsamalar zinciri içerisindeyken üreten eller, zamanlarını bile birileri bölüyor ve planlıyor, üzerlerindeki iş kıyafetleri bile tektipliği dayatırken, en temel ihtiyaçlarını bile onların istediği zaman dilimleri arasında karşılıyorlarken ve hep daha fazla çalışıyorlarken, onlara ve ne ürettiklerini bile bilmiyorlarken, bizler onların ‘gücüne’ inanırız. Emektir ürettikleri, ödenmeyen emeklerinin farkında bile değilken onlar birileri o “artıdeğerler” üzerine saltanatlar kurarlar. Saltanatlar büyürken yabancılaşır o saltanatları üreten eller. Kuşkusuz ki yabancılaşma insanın bilinçsiz üretiminin bir sonucudur. Ürettiklerimize kafamızın ermemesinin ve ürettiklerimizin hayatlarımıza hakim

olmasının bir sonucu olarak bizler hem kendimize hem de topluma yabancılaşırız. Eskiden insanlar çalışarak kendilerini ifade ederlermiş ve gelişmenin bir göstergesiymiş. Ne yazık ki şu an böyle bir misyonu yok.

Üretim süreçlerinin kendi içindeki çelişkileri ve bunların yarattığı sınıf karşıtlığı yaşanan yabancılaşmanın temelidir. Bu yabancılaşmanın insan yaşamı üzerinde farklı farklı görünümü mevcuttur. Yabancılaşmanın en çarpıcı görünümü bireycilik ve yalnızlıktır. Günümüzün çağdaş insanı hep kendi kabuğundadır. Kendi kabuğunda insanlar gündelik yaşamın sınırları içerisinde yaşamı kontrol edemediğinin farkında olarak çaresizlik ve amaçsızlıklarını beslerler. Ve sistem işleyişiyle, kültürü ile bu çaresizliği çoğaltır ve hep ‘insanın omzunun üstündeki’ fısıldar kulağına “her koyun kendi bacağından asılır” diye. Meta üretiminin ve uzmanlaşmaya dayalı iş bölümünün sayesinde kendini geliştiren sistem insanların kültürlerinde kendini rekabet, bencillik vb. olarak yansıtır. İhtiyaca göre ürün değil de ürüne göre ihtiyaç yaratmakta ne kadar yetenekliyse sistem insanlarını da bu oranda ‘geliştirmekte’ yeteneklidir. Bu sistemde insanlar paylaşmak yerine rekabeti koyarlar. Amaçsızlık ve çaresizlik, yalnızlık ve rekabet bu sistemin insana dayattığı özelliklerden birkaçıdır. Bunu baskı ve şiddetle yapmak zorunda değildir. İnsanlar bunu tercih ettiklerini iddia ederler... Bu yöntem baskı ve şiddetten daha temkinli bir yoldur aslında. Bir yanılsama yaratan sisteme karşı görünenin altındaki özü açığa çıkarmak sistemli, hedefli bir mücadelenin görevi olabilir.

Bütün bu gerçeklik tablosu içerisinde partiye, örgüte, iradeye yapılacak vurgu kuşkusuz ki her dönem olduğu gibi bu dönem de önemlidir. Hem tarihsel olarak yaşanmış deneyimlerden hem de şu dönemde yaşanan hareketliliklerden çıkardığımız ders bu vurguyu güncel kılmaktadır.

Dünyayı değiştirmek gibi bir iddianın temsilcileri olarak bizim hem kendi gerçekliğimizi değiştirmemiz hem de sistemin bütün bu bombardımanına karşı savaş açmamız gerekmektedir. Bu salt dar anlamıyla anladığımız ‘pratikte’ değil en geniş anlamında yaşam olan pratikte böyle olması gerekiyor. Günlük yaşam sistemin kimliklerimize işlemiş yanlarını en rahat ortaya çıkardığı alandır. Kimi zaman ailemize ya da hiç tanımadığımız bir insana davranışımızda, kimi zaman yanışımızdaki yoldaşımızın derdini bilmemekte, kimi zaman kendimizin gerçekliğini farketmemekte yani yaşamın her alanında bu savaşı sürdürebilmek önemini korumaktadır. Yeni insanı yaratmaya çalışırken kendi içimizde filizlerini atabilmek yarının güvencesi olacaktır.

Rekabetin yerine inatla paylaşımı, amaçsızlığı yerine amacı, iradeyi, tekilliğin yerine çoğulluğu koyan bizler elbette tüm bunların altındaki ekonomik nedenler değiştirildiğinde insanlığın algısının da değişeceğini biliyoruz. Verili durumu anlayarak ideolojinin gücüne, bilinçli olarak eylemin ateşine, partimize, örgütümüze sarılarak değişme ve değiştirme iradesini ortaya koymak bir zorunluluk olarak karşımıza dikiliyor.

‘An’ı aşır zamana yayılanın, kalıcı olanın hakim kılındığı, şeklin değil de özün açığa çıktığı bir düzlem elbette ki düşünüyorduk insanlığın ve değerlerin varolduğu bir dünyada mümkün olacaktır. Bu gerçekleşene kadar cümlelerimiz hep örgütlü mücadeleye çıkacaktır.

Boyun eğmemenin adı: “Molly Maguires”

Yerin yedi kat altından doğan güneş!

The Molly Maguires, 1970 ABD yapımı bir film. Arthur H. Lewis'in romanından uyarlanan filmde yönetmenlikte Martin Ritt, başrollerde ise Sean Connery ile Richard Harris oynamıştır.

19. yy sonlarında ABD'nin Pennsylvania eyaletindeki maden ocaklarında geçen filmde işçiler arasında patronlara karşı örgütlenen Molly Maguires adlı İrlanda asıllı örgüte sızmaya çalışan Pinkerton* ajanının macerası konu edilir. Yaşanmış bir tarihi kesiti anlatan filmde insan gibi yaşayabilmek ve insani koşullarda çalışmak isteyen maden işçilerinin kurduğu Molly Maguires örgütünün işçi lideri Jack Kehoe'nin hayatı öne çıkartılır.

Ölüm kokan madenlerde kölelik koşulları

1870'lerde demiryolları ve kömür madenleri büyük finans kuruluşlarındı. Maden şirketleri yurtdışından getirdikleri işçileri ABD'de karın tokluğuna çalıştırıyorlardı. İşçiler balık istifiyle demiryolu ve gemilerle yüklenip getiriliyordu. Sıklıkla yaşanan iş kazalarında yüzlerce işçi ölüyordu. Schuylkill County, Pennsylvania'daki kömür madenlerinde 22 bin kömür işçisi çalışmaktaydı. Bu işçilerden 5500'ü ise yaşları 7 ile 16 arasında değişmekteydi. İşçiler günde 1 ila 3 dolar arası ücretler alıyorlardı. Ücretlerin çok az, çalışma koşullarının çok kötü olduğu madenlerde her yıl çok sayıda işçinin öldüğü kazalar yaşanıyor. Bunlardan birinde 6 Eylül 1869'da Luzerne'deki bir madende çıkan yangında 110 madenci yanarak ölmüştü. İkinci çıkış kapısı açmak patronlar için masraflı olduğundan yangın bir katliama dönmüştür. 7 yılda sadece Schuylkill County'de 565 madenci ölmüş, 1655 işçi de ciddi şekilde yaralanmıştır.

İşçiler kölelik ve ölüme boyun eğmiyorlar!

Tarihçilere göre Molly Maguires örgütünün kökeni İrlanda'ya dayanıyor. İrlandalı köylülerin toprak ağalarına karşı mücadelelerinde sembolleşmiş örgüt, Amerika'ya gelen İrlandalı işçilerin beraberlerinde getirdikleri bir gelenek olarak yorumlanıyor. Sendikaların tarih sahnesinde yeni oldukları bu dönemde maden işçileri “İrlanda Geleneği Örgütü” adıyla örgütlenip ekonomik mücadele yürütüyorlar. Bunun yanında örgütün bünyesinde illegal bir çekirdek örgüt bulunuyor. “Molly Maguires” adlı bu örgüt maden içerisinde vücut diliyle haberleşiyor, kasabaya yeni gelen işçileri tanımak için üye işçileri görevlendiriyor ve onları çeşitli testlerden geçiriyorlar (filmde olduğu gibi bazen sudan sebeplerden kavga çıkarıyorlar), maden patronlarının işçi kılığındaki paralı ajanlarını tespit edip emin olduktan sonra madende “iş kazası” süsü verip ajanları cezalandırıyorlar.

Filmin ilk sahnesinde olduğu gibi haklarını alabilmek ve patronların sömürsünü sınırlandırmak için sabotaj eylemleriyle maden ocağını dinamitle havaya uçuruyor ya da büyük kömür sevkiyatının yapılacağı günlerde yük trenlerini raydan çıkartıyorlar. Bu komplovari eylem tarzı ve sabotajlar ilk bakışta İngiltere'de kapitalizmin gelişmeye başlamasıyla ortaya çıkan makine kırıcılar olarak tanınan Ludistleri akla getiriyor. Bu yöntem eleştirilebilir fakat burada bahsi geçen dönemin 19. yy olduğu unutulmamalıdır. Bu dönemde işçi sınıfının tarih sahnesinde çok genç

olduğu, bağımsız sınıf örgütlerinin ve sınıf sendikalarının çok yeni olduğu hesaba katılmalıdır. Engels'in Marksizm öncesi ütopyacı sosyalizm için yaptığı “eksik kapitalist üretim koşullarının eksik teorilerle karşılanması” tespiti uygar kapitalizmin ilk dönemleri için de geçerlidir. Burada asıl üzerinde durulması gereken nokta maden işçilerinin bütün olumsuz koşullara rağmen örgütlü yapıları ve militan duruşları olmalıdır. Türkiye işçi sınıfının bugün buna ihtiyacı vardır.

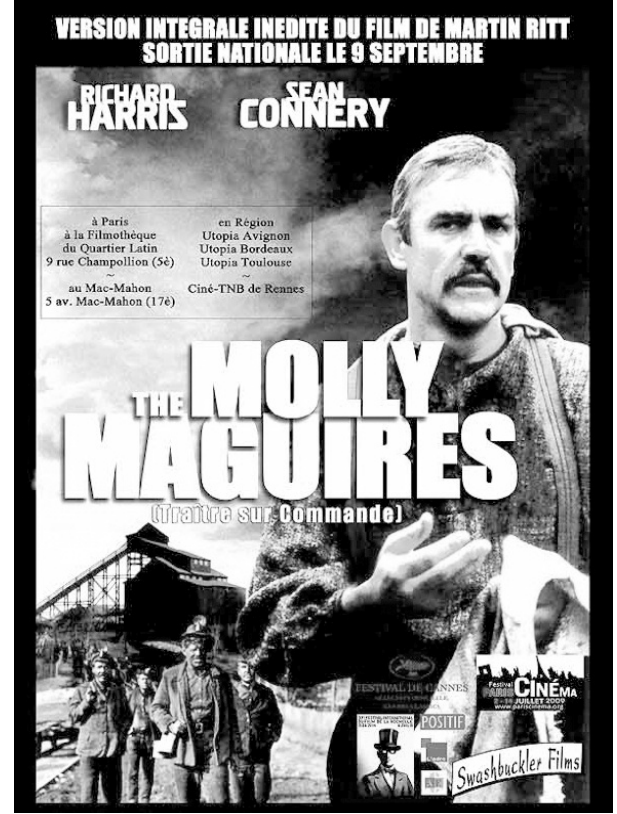
Başlangıçta günah, yolun sonunda merhamet, arada boyun eğmişsin...

Filmde çok anlamlı diyaloglar bulunmakta. Bunlardan biri işçi önderi Kehoe ile Peder arasında geçiyor. 42 yıl madenlerde çalışmış bir maden işçisi olan yaşlı Dan ölüm döşeginde uzanmakta ve peder başında dua ederken eve Kehoe geliyor. Peder selamlayıp yanlarına oturuyor. Peder duayı yarıda bırakıp Kehoe'ya dönerek yaşanan eylemlerden en çok onu suçladığını ve kiliseye dönmesi gerektiğini söylüyor. Kehoe, “senin yolunu denedim bir faydasını görmedim” diyor. Buna karşılık peder mistik bir ses tonuyla “yolun sonunda merhamet var” diyor. Kehoe de “başlangıçta günah, yolun sonunda merhamet, arada boyun eğmişsin, bunu kabul edemem peder...” cevabını veriyor. Boyun eğmeyi günahla eşdeğer tutan işçi önderi onurlu yaşamının erdemini birkaç cümleyle vezir bir şekilde ifade ediyor.

Filmin bir başka sahnesinde işçiler toplantı halindeler ve Kehoe farklı bir maden ocağından işçilerin kendilerinden bir talepleri olduğunu belirtiyor. Yeni gelen müdürün ilk andan otorite kurma amacıyla keyfi işten çıkartmalar ve sebepsiz ücret kesintileri yaptığını söylüyor. Buna karşılık diğer madenin işçileri olası bir durumda tanınmıyacıkları için cezalandırmayı Kehoe ve arkadaşlarından talep ediyorlar. O sıralar örgüt içinde yükselişini sürdüren polis ajanı James McKenna müdahale ederek örgüte alınırken ettiği İrlandalı yeminini hatırlatıyor. Kehoe ona dönerek bu “İrlandalı işi değil” diyor. Onlar olsa aynı yapıyı. Diğer bir işçi, “onlar da bizim gibi maden işçisi bu ortak davamız” diyerek eylemin ayrıntılarını konuşmaya başlıyorlar. Riskin yüksek olduğu böyle bir eylemde işçiler yoldaşca bir dayanışma ruhuyla karar verip ertesi gün eyleme girişiyorlar. Çıkan silahlı çatışmada bir işçi yaralanıyor.

Filmin sonunda Molly Maguires üyeleri hakkında Pinkerton ajanının iddaları ve maden patronlarının yargıya doğrudan müdahaleleriyle idam kararı veriliyor ve infazın yapılacağı güne kadar cezaevine konuluyorlar. Tıpkı filmde olduğu gibi Molly Maguires üyesi işçiler göstermelik bir yargılamayla infaz edildiler. 10 işçinin idam edildiği yargılama süreciyle ilgili olarak, Carbon County hakimlerinden John Lavelle daha sonra yaptığı açıklamalarda yargı sürecinin devlet egemenliğinin özel şirketlere teslim edildiği bir süreç olduğunu, soruşturmayı özel bir şirketin gerçekleştirdiğini, sanık oldukları idda edilen kişileri özel güvenlik şirketinin tutukladığını ve maden şirket yöneticilerinin savcı olduklarını, devletin ise sadece idam sehpasını sağladığını belirtmiştir.

Maden işçilerinin şerefli mücadelesi ve yarattıkları gelenek Molly Maguires'i bir efsane haline getirdi. Amerikan beysbol ligi takımlarından Cleveland'ın adı 1912-1914 yılları arasında Cleveland Molly Maguires

olmuştur. Sherlock Holmes'un The Valley Fear adlı macerası Molly Maguires'i işlemiştir. Yanısıra İrlandalı folk grubu The Dubliners Molly Maguires adlı şarkılarını örgüte ithaf etmiştir.

Sana liman gösterdiler uzakta...

Geçtiğimiz günlerde 2011 yılını geride bıraktık. Bilanço, işçi sınıfına reva görülen sefalet, kölelik ve ölüm... 2011 yılı Ocak-Aralık döneminde 87 maden işçisi iş kazalarında öldü. Yaklaşık 300 işçi yaralandı. Bu rakamlarla birlikte son 5 yılda toplam 400 maden işçisi öldü. Maden işçileri halen ortaçağ koşullarında çalışıyor ve sefalet içinde yaşıyorlar. Pensilvanyalı maden işçileri 19.yy'da işçi sınıfının yürüyeceği yolu gösterdi.

Fransız şair Beranger'in şiirinde dediği gibi:

*Yolun düşerse kıyıya birgün
Ve maviliklerini enginin
Seyre dalarsan
Dalgalara göğüs germiş olanları hatırla
Selamla, yüreğin sevgi dolu
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar eşit olmayan
savaşta
Ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden
Sana liman gösterdiler uzakta*

İşçi sınıfı o limana devrimci partisi ve kararlı-militan mücadelesiyle ulaşacak. Filmi yoldaşlarımıza ve okurlarımıza öneriyor ve iyi seyirler diliyoruz.

A. Koral

***Pinkerton:** Pinkerton Ulusal Dedektif Ajansı kısaca pinkerton. 1850 yılında Allan Pinkerton tarafından kurulan özel bir ABD güvenlik ve dedektiflik şirketi. Patronlar 19. yy işçi hareketine karşı pinkerton'u etkin bir şekilde kullanmıştır. Pinkerton için modern ABD istihbarat servislerinin embriyon hali denebilir.

Cezaevinden bir mektup...

“Yaman çelişki”

20 Aralık sabahı KCK operasyonları adı altında yapılan baskınlarda gözaltına alınarak tutuklanan DİHA muhabiri **Çağdaş Kaplan**, tutuklu bulunduğu cezaevinden bir mektup gönderdi.

Kaplan'ın **“Yaman çelişki”** başlığı taşıyan mektubu şöyle:

Son günlerde, “KCK” adı altında yürütülen 35 Kürt gazetecinin tutuklanması ile sonuçlanan operasyonun ve gazeteciler Ahmet Şık ve Nedim Şener'in de yargılandığı ODA TV davasının duruşmasının ardından yaygın medyada tartışılan, köşelere taşınan gündemlerden birisi “Tutuklu Gazeteciler” tartışması.

TGS ve bir çok uluslararası gazeteci örgütünün son operasyon ardından açıkladığı tutuklu gazeteci sayısı 100'e yaklaşırken, Adalet Bakanlığı'nın “8 gazeteci” tutuklu açıklamasındaki ısrarı ise “şaşırtıcılığı” korumaya devam ediyor. Yaygın medyada tutuklu gazeteciler üzerine yapılan tartışmalar ise bazen Adalet Bakanlığı'nın yaptığı şaşırtıcı açıklamalardan bile daha şaşırtıcı ifadelere sahne oluyor. Kimi meslektaşlarımız tartışmalarını “onlar gazetecilik faaliyetinden dolayı değil örgüt üyeliğinden tutuklular” gibi absürt bir yönde sürdürürken, kimi gazetecilerin Türkiye’de gazetecilik faaliyetinin yürütülmesinin (haber yazmanın, haber takibi yapmanın vb.) dahi örgüt üyeliğine polis fezlekeleri sayesinde delil yapılmasını açığa çıkarma çabaları ise maalesef ki sonuçsuz kalıyor.

Cezaevinde kısıtlı imkanlarla izleyebildiğimiz, tartışmalarda ise insanın aklına şu sorular takılıyor: Bir gazetecinin tutuklanmasının ardından “tutuklu gazeteci” sıfatı ile anılması için hangi suçu işlemiş olması gerekir? İkinci soru ise şu; Hakkında açılan ve tutuklanmasına sebep olan bir soruşturma kapsamında delil olarak sayılan bir gazetecinin, yaptığı haber, “örgüt adına faaliyet yürütmek” suçu mudur?

Acaba biz kimiz?

Gel gelelim bizim durumumuza. Cezaevinde tutuklu bulunan bir gazeteci olarak yürütülen tartışmaların ardından şu soruyu soruyorum şimdi kendime: “Acaba biz tutuklu gazeteci miyiz yoksa örgüt üyesi mi?” Gerçeği soruşturmanın ayrıntılarında birlikte aramaya çalışalım. Savcılık sorgusu aşamasında önüne ilk konulan delil “İmralı’da sessizlik sürüyor” başlığıyla yayınlanmış haberim oldu. Merak ediyorum; devlet yetkililerinin PKK temsilcileri ile yaptığı görüşmelerin basına yansıdığı bir süreçte gözlerin çevrili olduğu İmralı’da 150 günü aşkın süredir Öcalan ile avukatlarının çeşitli gerekçelerle neden görüştürülmediği sorusu üzerine haber yapmak, acaba gazetecilik faaliyeti mi yoksa “örgüt içerisinde faaliyet yürütmek” suçu mudur?

Gelelim soruşturma dosyasına eklenen ikinci ilginç iddiaya. Kamuoyunda “puşi davası” olarak bilinen davada yargılanan Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül’ün telefon rehberinde cep telefonu numaramın kayıtlı olması. Tekrar soralım o zaman; bir gazetecinin haber kaynaklarına telefon numarası vermesi, acaba “gazetecilik faaliyeti mi” yoksa “örgüt üyeliği mi” (Ki Galatasaray Üniversitesi’nde öğrenci ve benim de tanıdığım bir arkadaşım). Ve ben de Kırmızıgül hakkında bir çok haber yaptım, yapmaya da devam edeceğim.

Üçüncü delil ise çok daha ilginç. Adliyede KCK adı ile yürütülen operasyonlar kapsamında gözaltına alınan BDP’li siyasetçilerin adliye sevk edilmesinin ardından takip ettiğim haber. Haber takibi yaptığım sırada beni yayınlanmış haberlerdeki imzalarından tanıyan bir gazetecinin haber programına canlı yayın bağlantısıyla katılarak haber ayrıntılarını canlı yayında gazeteci olarak aktarmak mı şimdi gazetecilik faaliyeti yoksa örgüt üyeliği midir acaba.

Karşıma son delil ise bu kez ilginç değil komik. Taksim’de siyasi partilerin ve STK’ların bir protesto gösterisi sırasında haber takibi yaparken polis tarafından çekilmiş bir fotoğrafım. Sıkılmadan yine soralım. Bir gazetecinin, bir basın açıklamasını onlarca meslektaş ile birlikte elinde not defteri ve fotoğraf makinesi ile izlemesi gazetecilik faaliyeti midir yoksa örgüt üyeliği mi?

Bunların hemen hemen aynıları tutuklanan gazeteci arkadaşlarımızın soruşturma dosyalarında delil olarak gösteriliyor. Örneğin gazeteci Ömer Çelik’in Van depreminin ardından ailesini kaybetmiş küçük bir çocuğun hikayesini haberleşirmesi örgüt üyeliği mi gazetecilik faaliyeti mi? Şimdi de medyada yapılan tartışmalarda “Gazetecilik faaliyetinden dolayı tutuklu değiller” diyen deneyimli meslektaşlara soralım. “Biz kimiz acaba gazeteci mi yoksa örgüt üyesi mi?” Bu soruya ne cevap verecekler merak ediyoruz.

Acaba ‘onlar’ gazeteci mi?

Tartışmaya birde şu noktadan bakmak gerekmez mi? Şırnak Uludere’de 35 sivil yurttaşın yaşamını yitirdiği vahim olayın ardından 20 saat sessizliğini koruyan, patronlarından ve koltuklarını kaybetmekten korktukları için, tek kelime etmeyenler, yaşanan katliamın vahametini kamuoyundan gizleyenlerin takındıkları tavır acaba “gazetecilik faaliyeti midir” yoksa, “3 maymunu oynamak mıdır?” Ya da şöyle soralım “onlar” gazeteci midir?

Bir de şu soruyu ekleyelim: “35 sivil yurttaşın yaşamını kaybetmesinin ardından anı anına gerçekleri yazan gazetecilerin haberleri yarın haklarında açılan soruşturma kapsamında örgüt üyeliği için delil yapılabilir mi?”

Birileri Türkiye’nin siyasi atmosferinde gerçeklerin yazılmasından rahatsız olmuş anlaşılabilir. Gazeteciler son operasyonların hedefi oldu. Ama o gazetecilerin ölümü, tehditle, işkenceyle, baskıyla, yasakla, davalarla bitirilemeyen Özgür Basın geleneğinin gazetecileri olduğunu bir an olsun akıllarından çıkmıştı. Gözaltına alınırken “Tarih sizi de yargılayacak”, “Biz yazmaya devam edeceğiz” derken gazeteciler, onların dışarıdaki arkadaşlarının “Susturamayacaksınız” manşeti ile gazetelerini çıkarmaya devam etmesi de bu operasyonunun sonunu getiren, boşa çıkarıcı en güzel cevap oldu. Aslında bu yıllardır devam eden büyük bir kapışma. Gazetemizi bombaladılar, ertesi gün “Bu ateş sizi de yakar” manşeti ile çıktı. Dünün Türkiye’sinde bunun adı “Kontra zihniyete karşı Özgür Basın” iken şimdiki ismi ise İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in “Bir de terörün arka bahçesi var. Bunlar terörü resimle tuvallere, şiirlere, kitaplarla, köşelerinde gazetelere yansıtıyorlar” ifadelerini kullandığı açıklamasındaki zihniyete karşı gazeteci arkadaşımız Abdurrahman Gök’ün ifade ettiği gibi “Gerçek habercilik kaygısı duyarak çalışan, görevi Ape Musa’lardan, Mazlum Erenci’lerden devralan Özgür Basın çalışan gazetecilerin kapışması.”

“Tecrit öldürüyor”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu 10 Ocak günü Taksim Hill Otel’de gala gerçekleştirerek “Tecrit öldürüyor F tipi hapisaneler kapatılmalı!” şiarıyla üç ay boyunca yapacağı kampanyasının duyurusunu yaptı.

Galada, aralarında Vedat Türkali, İlkey Akkaya, Hakan Yeşilyurt, Erkan Can, Derya Alabora, Hale Soygazi, Altan Erkekli, Yetkin Dikinciler, Zuhul Olcay, Ece Temelkuran, Pınar Sağ, Suavi, Nurgül Yeşilçay ve Fırat Tanış’ın da bulunduğu 36 aydın, sanatçı, yazar ve milletvekilinin parmaklıklar ardında çekilmiş fotoğrafları da sergilendi.

Yönetmen Tolga Karaçelik’in hazırladığı ve sanatçı Nur Sürer’in oynadığı kısa filmin gösterimi yapılarak hapisanelerdeki hücre yaşamı anlatıldı.

Gösterimin ardından Cezaevi Komisyonu adına Av. Ahmet Fazıl Taner ve İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa birer konuşma yaptı. Vedat Türkali, Akın Birdal, Barış Anneleri’nden Döndü Ana ve Pınar Sağ da birer konuşma yaparak düşüncelerini ifade ettiler. İlkey Akkaya ve Hakan Yeşilyurt ise galada birer ezgi seslendirdi.

F tipi cezaevlerinin kapatılması için 3 ay sürecek olan kampanya çerçevesinde film gösterimleri, yürüyüşler ve oturma eylemleri yapılacak. Her hafta F şeklini alacak şekilde siyah elbiseler giyerek ‘ortaçağ karanlığını temsil eden’ gaz lambaları ile oturma eylemleri düzenlenecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Kitap Tanıtımı...

“Hansel ve Gretel’in gerçek öyküsü”

Çocukluğumuzun bilindik masallarından “Hansel ve Gretel”. Bu masalda üvey anneleri tarafından istenmeyen, sevilmeyen bu çocuklar ormana bırakılmak istenirler ve babaları tarafından bırakılırlar. Ceplerine çakıl taşları dolduran bu çocuklar, babaları onları ormana götürürken gizli gizli bu taşları yol üzerine bırakırlar ve evin yolunu tekrar bulup dönerler. Fakat üvey anneleri onları tekrardan ormana bıraktırmaya kararlıdır. Ne yazık ki bu defa Hansel ve Gretel’in ceplerinde çakıl taşları yoktur, bu yüzden yemeleri için verilen ekmekleri yollara minik parçalar halinde atarlar. Babaları ormana bırakıp gittiğinde onlar yolu bu defa bulamayacaklardır. Attıkları ekmekler kuşlara yem olmuştur çünkü... Ormanda bir kulübe bulurlar. Cadı Magda’nın kulübesini. Magda çocukları sahiplenir ve bakmaya başlar...

İşte şimdi de “Hansel ve Gretel’in Gerçek Öyküsü”ne geçiyorum. Louise MURPHY’nin tekrar kaleme aldığı bu öykü 2. Dünya Savaşı sırasında Polonyalı iki Yahudi çocuğu anlatıyor. Polonya, savaş sırasında “cehennem merkezi” olarak adlandırılmıştı. Almanlar’ın öncelikli planı Yahudileri, Çingeneleri, Polonyalı liderleri öldürmek, yaşlıları ve çocukları ise yeni Alman düzeninin hâkim olacağı şehirlerin kurulmasında kullandıktan sonra ölüme mahkûm etmekte.

Peri masalındaki sözkonusu acımasız üvey anne yoktur romanda. Gettoyu terkeden baba, çocuklar ve üvey anne motosiklette kaçmaya başlarlar. Fakat daha fazla ilerleyemeyeceklerdir, SS’lerin dışındaki herkese motosiklet kullanmak yasaktır çünkü. Ormandan geçerken çocukları kendilerine güvenli bir yer bulmaları için bırakırlar. Kendi isimleri onların Yahudi olduğunu ortaya çıkaracağı için üvey anneleri onlara yeni isimler bulur “Hansel ve Gretel”. Ormanda köyden uzak bir kulübe bulurlar. “Büyücü Magda” olarak tanınan yaşlı bir kadının evidir burası. Magda çocukları kabul eder. Çocukları SS’e akrabası olarak tanıtır ve onlara yemek alabilmek için karne çıkartmayı başarır. Gretel kulübenin içinde bulunduğu ormanı çok sever ve sık sık evden uzaklaşıp derinliklerine iner. Magda bunun tehlikeli olduğunu ona anlatmıştır. Yine böyle bir gezisinde iki adamın tecavüzüne uğrar ve aklını yitirir. Artık Hansel için her şey daha zor olur. Onu sürekli koruyan ablası bilincini kaybetmiştir.

Babaları ve üvey anneleri yolda karşılaştıkları partizanlara katılırlar. Sovyet Ordusu her gün biraz daha Polonya’ya yaklaşırken artık onlar da öncü müfrezenin içindedirler. Üvey anneleri yaşamını Ruslar bölgeye varamadan önce yitirir.

Köyden tekrar kaçmaları gerektiğinde bu sefer

Hansel Gretel’i korumak zorundadır. Hansel bu kitapta yaşama isteğinin, inadin, karalılığın ve asla vazgeçmemenin adidir aynı zamanda. Uzun yolculukları tekrar başlamıştır. Kulübe, orman çok gerilerdedir artık. Geldikleri yere, gettoya dönmeye çalışırlar. Artık Naziler terketmiştir Polonya’yı. Gretel yolda her şeyi hatırlar. Kardeşini koruması gerektiğini, ölümleri ve savaşı... Hatırlayamadığı tek şey gerçek adlarıdır. Şartlanmayı, korkuyu getiren bu savaş çocuklara isimlerini unutturmuştur. Söylememeleri gereken şeyi düşünememişlerdir bile. Bu tarz düşünceler o günün Polonya’sında ölüme davetiye çıkartacak türden düşüncelerdir. Ve tekrar gettoda buldukları babaları kulaklarına fısıldayacağı ana kadar da isimlerini hatırlayamayacaklardır.

Ve Magda, iyi yürekli, sevgi dolu cadımız. Sevebilmenin ve her şeye rağmen sevgide ısrar etmenin cadısı. Özgür Polonya’yı görmeyi ne kadar da hak ediyordun. Senin sonun da ne yazık ki

binlerce insan gibi gaz odası oldu. Fakat ocakta yakıldıktan sonra küllerinin her yere yayılmasına engel olamadı gözü dönmüş katiller. İşte o küller konduğu toprakta sevgi yeşertmeye devam ediyor. Kitabın anlatıcısı da olan sevgili cadımızın son sözleriyle bitirmek istiyorum:

“Bitti işte. Hikâye dosdoğru anlatıldı. Gerçekler ne daha ağır ne de yalanlardan daha güzeldi. Yine de gerçeği sevmemi sağlayan bir şeyler vardı. Ve bu sevgi dönüp dolaşıp doğrular size bir armağanmışçasına sunulana dek içimi kemirdi. Çünkü bir şeye duyduğumuz sevgi sahip olduğumuz her şeyin sonudur.

Çark dönüyor. Mavi gökyüzü ve yeşil zeminde uzun bir yol kat ediyoruz. Ancak dünyayı ve canı terk ettiğimizde ruhumuzun kadehinde sadece sevgi kalır. Sonsuza kadar bu sevgiyi içeriz. Biliyorum. Çünkü ben Magda’yım. Ben cadıyım.”

Ankara’dan bir Kızıl Bayrak okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Katledilişlerinin 93. yılında
Rosa Luxemburg ve
Karl Liebknecht'i
saygıyla anıyoruz...**

**“Ya barbarlık
ya sosyalizm!”**